

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

17th Issue : 2012-2013

16

STUDENTS' UNION 2012-13

From Left to Right : Amit Kr. Sharma, Ravneet Kaur, Sandeep Upadhaya, Sanpreet Singh, Suman Bania, Mriganka Sharma, Khusboo Singh, Aparajita Saha, Rinki Kumari Basfore, Bipul Basumatary, Nadia Ahmed, Bari Eh. Engti (Not in the Photograph)

EDITORIAL BOARD

**Standing : Sandeep Upadhaya, Ravneet Kaur, Rakib Rahman, Suman Bania
Sitting : Purnima Singh, Samar Bhattacharyya, Dr. Homeswar Kalita, Swapna Smriti Mahanta, Archana Bora, Shrabani Bhadra**

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী

সপ্তদশ সংখ্যা : ২০১২-২০১৩ বৰ্ষ

K C DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

17th Issue : 2012-2013

Prof. in-charge
Archana Bora

Editor
Suman Bania

মহাবিদ্যালয় সংগীত

“বিদ্যা নামঃ নবস্য ৰূপম্ অধিকম
প্রসন্নগুপ্তম্ ধনম্
বিদ্যা ভোগকাৰী যশঃ সুখকাৰী
বিদ্যা গুৰু নাং গুৰু
বিদ্যা ৰাজসু পূজিতম
ন তু ধনম্
বিদ্যা বিহীন পশু”

ক্লান্ত ধূসৰ নগৰ কোণৰ প্ৰজ্ঞাৰ মহালয়
পৰশ কাঠিৰে প্ৰসাৰিত কৰে
মনৰ দিগবলয়।
মহাৰীৰ্থত গুঞ্জৰিত স্পৰ্শকাতৰ ধ্বনি
বন্ধ কপাট উন্মুক্ত নিগৰিল সুবধুনি
নয়নে প্ৰাণে লালন কৰিলে স্বপ্ন মায়াময়
স্তব্ধ হৃদয় সঞ্জীৱিত
দন্ধ পৰাণ উজ্জীৱিত
সহযাত্ৰী আজি বাণিজ্য
পৃথিৱী আলোকময়
দ্রোণাচাৰ্যৰ প্ৰয়োগশালাৰ
দিলে আধুনিক ৰূপ
মহা মনীষাৰ ধাৰাত বিলীন
প্ৰাচীন ভগ্নস্তুপ
শতজনে লৈ জ্ঞানৰ বশ্মি
কৰিব দিগবিজয়।

সুৰঃ

শ্ৰীদামোদৰ বৰা

অধ্যক্ষ, সুবত্ৰী সংগীত মহাবিদ্যালয়

ৰচনা : (২০০৭ চন)

ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি

অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

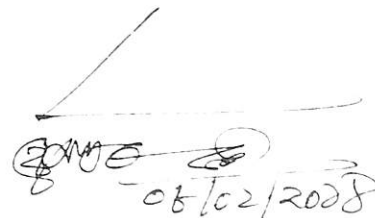

১৯৮৩ চনত স্থাপিত কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজে কম সময়ৰ ভিতৰতে ভাৰতবৰ্ষৰ অন্যতম অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাবে সুখ্যাতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। ইয়াৰ বাবে কলেজৰ শিক্ষাগুৰুসকলে যথেষ্ট তাগ আৰু কষ্ট কৰিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ সাধনাৰ সুফল পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

বৰ্তমান গোলকীকৰণৰ যুগত অভিভাৱক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আশা-প্ৰত্যাশাৰ পৰিৱৰ্তন হৈছে। তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতাৰ মাজত মানৱতা, অন্তৰৰ সৌন্দৰ্য্যবোধকে ধৰি বহু বস্তু হেৰাই গৈছে। তাৰ মাজতো আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে দেশৰ হকে কিবা এটা কৰিব বিচাৰে। দেশপ্ৰেম তেওঁলোকৰ মজ্জাত সোমাই আছে। কিন্তু কি কৰিলে দেশৰ প্ৰতি সৰ্ব্বোত্তম সেৱা আগবঢ়াব পৰা যায়, সেইপথ বিচাৰি উলিওৱাত কষ্ট হয়।

আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই কথা বুজি উঠিছে যে ৰাষ্ট্ৰৰ সৰ্ব্বোচ্চ পদাধিকাৰ (Supreme post of authority) বোৰ হস্তগত কৰিলেহে মাতৃভূমিৰ প্ৰতি সৰ্ব্বোচ্চ সেৱা আগবঢ়োৱাটো সম্ভৱ হ'ব। ইয়াৰ বাবে বাণিজ্য শাখাৰ বাবে থকা CA, Cost Accountant, Company Secretary, Corporate Accountant, Banking Service, Management আদি পদবিলাকৰ উপৰি Indian Civil Service ৰ অধীনস্থ IAS, IPS, Indian Foreign Service, Indian Revenue Service, Indian Railway Service আদি বিভাগৰ শীৰ্ষ স্থানীয় পদবোৰো দখল কৰিব লাগিব। ইয়াৰ বাবে লাগিব দীৰ্ঘদিনৰ সাধনা আৰু দৃঢ় ইচ্ছা শক্তি (Strong will power)।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু নৈতিক শক্তিৰ পূৰ্ণ বিকাশ কামনা কৰিলো। শুভ কামনাৰে—

08/02/2018

(ড° হোমেশ্বৰ কলিতা)

অধ্যক্ষ, কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজ

Acknowledgement

We believe that the story of success of every great person proclaims that whatever be the field of activity, if one works hard with faith, concentration and determination, one will definitely reach the top and crown oneself with sure success.

We would like to express our heartfelt thanks and sincere gratitude to all members of the Editorial Board and Teaching and Non-teaching staff for giving us the opportunity. We express our special thanks to Mr. Tony Bayan sir, for contributing his constant effort in the photo section.

We hope, as you now turn one page to go to the next, you may find something that interests you at each page. In the end, we would just like to say that we sincerely hope that 'this magazine' will enlighten your mind and nourish your creativity.

Our Motto :-

Wisdom is Sublime

Editorial

“When there is harmony between the mind, heart and resolution, then nothing is impossible.” —The Rig Veda

How time flies !!! Once again at the conclusion of the academic year, we stand at the threshold of offering the college publication to you that does not simply highlight our varied accomplishments but also keeps the college flag fluttering high with an indomitable fortitude to prepare smart learners of the 21st century who are not only to be tagged as brilliant achievers but also confident warriors, adjusting the sails of triumph with the changing direction of winds. We realize the intrinsic value of tutoring today’s youngsters to be stable minded, tolerant, adjustable and yet convincing.

The college magazine is a pen picture of a well defined framework that supports the flourishing of curious minds, unleashing their creative talents. We remain committed to the cause of building the citizens of tomorrow with a positive mind set to face the challenges of the millennium, being self-assured of raising the voice against the wrong and to be with the right, keeping alive the traditional moral values of living. We, the educators vow to be the lifelines of boldness and righteousness in the making of global citizens and in doing so, where else can we best express our hearts desire than in the leaves of the college magazine.

The magazine, thus is our epitome of faith, our silent promises and our assuring spirit to do, to act and to be.

This is thus a moment to celebrate, a moment to cherish.

Suman Bania
Editor

Suman Bania
Editor, College Magazine

সাহিত্যৰথী নন্দীনাথ বেজবৰুৱা

Contents

Assamese Section

প্ৰবন্ধ :

- বধকাব্যসমূহ আধুনিক উপন্যাসৰ পৰিপূৰক
- ধন্য নৰ তনু ভাল— শংকৰদেৱৰ সমকালীন সমাজৰ ইতিহাস
- “সংবাদ আৰু সাংবাদিকতা”
- ঈশ্বৰ : এক সৰ্বব্যাপ্ত মহাশক্তি

শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন	1
শ্ৰী ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত	3
শ্ৰী অনুশ্ৰী বৰ্মন	6
শ্ৰী চুমন বনিয়া	7

গল্প :

- জীৱন সঙ্গী
- ৰাতিৰ ভক্তি
- অনামী অনুভৱৰ বাঞ্ছানত.....
- অহংকাৰীৰ পতন
- এনিশাৰ দস্তাবেজ

শ্ৰী খতুৰাজ ডেকা	9
শ্ৰী জাহ্নবী বেজবৰুৱা	22
শ্ৰী শ্যামলদীপ শৰ্মা	24
শ্ৰী প্ৰীতিৰেখা শৰ্মা	26
শ্ৰী প্ৰিয় শইকীয়া	27

কবিতা :

- তুমি আৰু মই
- বসন্তৰ আগজাননী
- হৃদয়ৰ বিবাদ-গাঁথা
- বিষণ্ণ ধৰাৰ ঠিকনা
- মৃত্যুমুখী মানুহ
- আছেনে কোনোবা

শ্ৰী নৱম দাস	28
শ্ৰী পৰিস্মীতা গগৈ	28
শ্ৰী গগন তালুকদাৰ	29
শ্ৰী প্ৰীতিৰেখা শৰ্মা	29
শ্ৰী পাৰ্থপ্ৰতিম ভাগৱতী	30
শ্ৰী প্ৰীতিৰেখা শৰ্মা	30

English Section

- Spontaneous Human Combustion : Myth or Reality ?
- Short Stories on Management Lesson
- National Teacher Award & Achiever Award, 2013
5th September, 2013
- ‘Be your own hero’
- Indian Administrative Service
- Failure are the Pillars of Success
- Fashion among students
- “Life is action, not contemplation”
- Rise & Fall
- RUPEE VS U.S. DOLLAR

শ্ৰী Dr. Chandrima Goswami	31
শ্ৰী Dr. Bhababhuti Sarma	33
শ্ৰী Prof. K. M. Pathak	37
শ্ৰী Rashmi Tiwari	41
শ্ৰী Ravneet Kaur	43
শ্ৰী Sneha Sharma	46
শ্ৰী Pooja Kumari	47
শ্ৰী Nibedita Sharma	48
শ্ৰী Raju Saharia	49

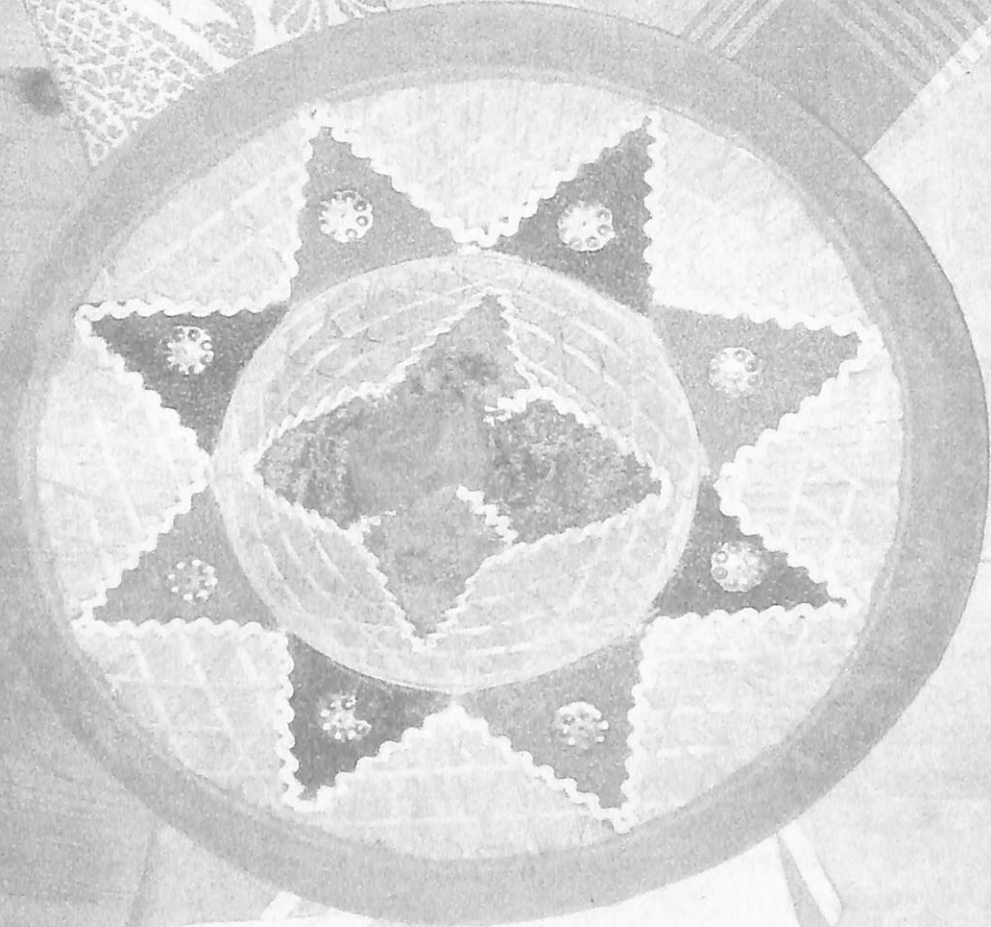
☐ Mother	↻ Kalpita Bhattacharjee	50
☐ Promoting the cause of Girl Child	↻ Sushmita Debnath	50
☐ My Role Model—John Cena	↻ Biswajit Baishya	51
☐ The role of youth in National Development	↻ Juhi Kumari	52
☐ Child Abuse	↻ Rhia Basnet	53
☐ Dent in Democracy	↻ Siddhartha Kr. Sharma	54
☐ Shop of Knowledge	↻ Laxmi Bhartia	56
☐ The Changer	↻ Runima Sarma	57

Poems :

☐ The Noise of Silence	↻ Priyanka Paul	59
☐ The way through the woods	↻ Shahnaj Begum	59
☐ While you weren't here	↻ Sanjay Kalita	60
☐ Nature	↻ Priya Dugar	60
☐ Sonnet on Nature	↻ Riya Singhania	61
☐ The Magic Sunset...	↻ Anindita Dey	61
☐ The Rusted Gold	↻ Debyani Bhattacharjee	61
☐ Solitude	↻ Sauravjyoti Kalita	62
☐ Where Am I?	↻ Priyanka Agarwala	62
☐ Sonnet to Nymph	↻ Sauravjyoti Kalita	62
☐ Specially for You	↻ Himani Sharma	63
☐ Artificial Beauty	↻ Madhumita Dutta Choudhury	63
☐ My Strength...	↻ Kalpita Bhattacharjee	64
☐ The game of Examination	↻ Nesima Islam	64
☐ Maiden Beauty	↻ Bittu Saha	65
☐ The Broken Chair	↻ Rashika Poddar	65
☐ The World— A Prison	↻ Rashika Poddar	66
☐ College Life	↻ Ipshita Das	66

☐ Reports of Students' Executive Body		67-76
---------------------------------------	--	-------

শান্তি ঐতিহ্য

- ১। বিবিষ্ণু কুম্ভার বন্ধা : বধকব্য শীৰ্ষক প্ৰবন্ধ।
- ২। বাণীকান্ত কাকতি : পৌৰাণিক অসমীয়া সাহিত্য ১৯৬৮, পৃ. ২৫।
- ৩। বিবিষ্ণু কুম্ভার বন্ধা : বধকব্য শীৰ্ষক প্ৰবন্ধ।
- ৪। সত্যেন্দ্ৰ নাৰায়ণ গোস্বামী : সম্পাদনা, অক্ষৰ্ণ বধ, ব্ৰহ্মিকা পৃ. ১০

পৰিভ্ৰমক।

শাখাক। সেয়েহে ক'ব পাৰি বধকব্যসমূহ আধুনিক উপন্যাসৰ এখন পট্টে এখন উপন্যাস পঢ়াৰ দৰে পাঠকৰ অন্তৰত গৌৰৱাৰ্থিক উপন্যাস এখনেও সমাজৰ বাৰ্তা আৰু বিয়ল আনন্দ যোগায়। বধকব্য ত্ৰৈত্যক ভক্তি, জ্ঞান আৰু আনন্দৰ খোলাক যোগায়। আধুনিক সন্দেহ শেষত ক'ব পাৰি যে বধকব্য সমূহে পাঠক আৰু পঢ়া পতঙ্গ আশ্ৰিত্য আগলিত দেয় বাস।

- ১। উজানৰ মাহ যেন প্ৰহাৰ কৰিলে।
- ২। সেই দৰে জয়সুৰ বধৰ পৰা উল্লেখ কৰি পাৰি :
- ৪। কাৰ বা কুম্ভাৰী; কাৰ বা বহাৰী; কাৰ বা স্ময়লৈ শাৰী।
- ৩। ফুলি মনৰ যেন বসন্ত কলিত।
- ২। ফাঙ্কনৰ বায় যেন শাকৰ নিশ্বাস।
- ১। গৰগৰ কৰি মাতে গোট গোট শাৰী।

পাৰি :

তুলিছে। অক্ষৰ্ণ বধৰপৰা তলৰ কথা কেইবাবাৰমান উল্লেখ কৰি সেইবোৰৰ সম্যকভাৱে কবিতাৰ অতিশয় সজীৱ আৰু মনোহৰী কৰি আৰু তিহঁতৰ লগতে প্ৰবাদ-প্ৰবচনও কাব্যত টাই পাইছে। অৱশ্যে অভূক্ত কৰিছে। জন-জীৱনৰ বিস্তাৰ অস্বাভাৱিতা, আশা-আকাঙ্ক্ষা বধকব্যসমূহত কবিতায়ে সম্যকভাৱে সন্নিবিষ্ট কৰিছে।

যম ধ্বং কৰি আগলি উঠায়।

তিহঁতৰ যেন যেনে জ্ঞান আৰু।

গৰ গৰ কৰি মাতে গোট।

অলঙ্কাৰৰ উদাহৰণ দিয়া হ'ল :

কব্যক আৰু মনোহা কৰি তুলিছে। অক্ষৰ্ণ বধকব্যৰ পৰা উপমা

বধকব্য সমূহত ব্যৱহাৰ কৰা উপমা, কল্প আদি অলঙ্কাৰে

পাৰে জাগো যবত লাগয় পুৰুষাৰ্ণৱ।

যজ্ঞ লাগয় জনা নাও সাত কুজ।

নিভা যোক লাগে জ্ঞান ভাত সাত সাত্ৰি।

ভীমে যোগে আই কথ্য কহো ভাঙ্গি।

আকৌ একে কাব্যত আৰু বিভিন্ন বৰ্ণনা এনেদৰে পোৱা যায় :

পঞ্চ চৰিত্ৰক যেন হাৰ্ভিৰ কোভিল।

পুৰুষি আকাৰ যুগ্ম দেহিবাক ভল।

যৰ সোমযাৰাৰাজে দাঁত লাগয় চালত।

হাত তিনি চাৰি তেৰ বাৰি আৰে দাঁত।

ধৰণৰ :

বকাসুৰৰ শাৰী বৰ্ণনাত হাস্য বসৰ উদ্দেশ্য হয়। সেই বৰ্ণনা এনে

আৰু পুৰাত্ন হৈছে। 'ভীম চৰিত্ৰ' কবিতাৰ বৰ্ণনাত পাঠকৰ মনত আনন্দ, আৰু হাঁহিৰ লগতে উৎসাহ যোগায়। এনে অতিৰঞ্জিত বৰ্ণনাত কবিতায়ে উৎকৃষ্ট আৰোপ কৰা দেখা যায়। এনে বধকব্যবোৰ পাঠকৰ মনোহাৰী কৰিবলৈ হাস্য বস আৰু

বক্ষাৰ্হণত সবলোক হোৱা ভাৰ।

চৈধ্যয় ব্ৰহ্ম কাম্পে পৰ পৰি কৰি।

দিগগজ সকলে জমে কোঙ্কালি চৈধ্যয়।

নিশ্বাস্ত জগন্ত ফণা হালি হালি যায়।

বায়ু গাণি সমুদ্রত মৌকা যুগে যেনে।

কাম্পয় বিতল পূৰ তহাৰ সঙ্কালে।

গম্ভয় পিত্ৰে জাম্প দিলা হাইতলে।

বাৰ্ণবে গাণিলা শূল বহলে দীঘলে

পোৱা যায় এনেদৰে :

ভীম আৰু অক্ষৰ্ণৰ যুগ্মতো বীৰ আৰু বোঁদ বসৰ উদাহৰণ

গলে চেপা দিলা সিটো উপাহ নপায়।

একে হাতে দুয়োহাত ধৰিয়া জপাই।

দশগোটা দত্ত তৰ গেল উফৰিয়া।

জয়হাতে মাৰিহলেক চৰ ধৰিয়া।

অসুৰক মহাকোপে গজিবাক লৈ।

পাছে ভীমেনে মূৰ্ছ আচল কৰিল।

ভীমৰ কৃষ্ণত মুঠি দিলা টান কৰি।

হেন দেখি বকাসুৰ মহাকোপ কৰি

বসে প্ৰাধান্য বিস্তাৰ কৰিছে—

বহন কৰিছে। 'ভীম-চৰিত্ৰ' কাব্যত ভীম বকাসুৰৰ যুগ্ম বৰ্ণনাত বোঁদ

কাব্যৰ বাণী সত্যৰতী স্বামী হেৰুওৱা বিলাপ বৰ্ণনাই তৰ প্ৰমাণ

কৰিছে যদিও কৰ্ণ মাজে মাজে কৃত্যিক কৃত্যিক মাৰিছে। কুম্ভৰী যুগ্ম

বধকব্য সমূহত বীৰ, বোঁদ আৰু হাস্য বসে প্ৰাধান্য আৰু

বহুল বন্দনা কৰাৰী ধৰ্ম্মহাৰী।

তথাল যালিত পোষণিকা জুতি জুতি।

কতো উৰে কতেপাৰে প্ৰেয়াত বিভেল।

পুৰুষায় পুৰুষায় হাৰুকাৰে কৰে ৰোলা।

জলচৰ পক্ষিসকলে তাত না দ কৰে।

কোঁকিলৰ কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু।

ফল ফুলে আয়োদিত জ্বলে চাৰি কাষে।

তহাৰ মধ্যত এক সৰোবৰ আছে।

দেখতে সুন্দৰ সিটো থান মনোহৰ।

বৰ্ণনা পোৱা যায় এনেদৰে :

বৰ্ণনাৰ কাব্য উদাহৰণ। 'জয়সুৰ বধ' কবিতাৰ পুৰুষ বসৰ

অসমীয়া জীৱন আৰু মনোহাৰী অসমৰ পুৰুষ বসৰ পুৰুষ

বিষয় কৰি আৰু।

দেৱী, দানব-মানবৰ বিষয়েও পুৰুষাৰ্ণৱে বাণীৰ অহা কল্পনাকেই

আছে—
 হাবিৰ আজ্ঞাত আহিছো গৌসাই পৃথিৱীক দি পাৰ।
 হাবিৰ আজে উক আয়ে আৰু আপোনি বিচাৰি চাওঁ।
 হুয়োতো ঈশ্বৰ বা ঈশ্বৰ অস্তিত্ব আপোনাৰ-মোৰ হৃদয়ত আৰু
 বুজি উল্লৈছ কৰিছ। গীতিকে ঈশ্বৰ' এনে এক ঔচিত্ৰ শক্তি যাক অৰাণ
 কৰিলে মানুহৰ জ্ঞান-বুদ্ধি বৃদ্ধি হয় আৰু সৃষ্টি চিত্তেৰে উদ্ধ পঠত

সাহিত্যৰ্থী গল্পীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে কৈছে—'ঈশ্বৰৰ চিত্তত
 আপোনাৰিবলৈ যোৱা যোগেই আনন্দ হ'ব। ঈশ্বৰ বিচাৰিত শিষ্টাই
 আপোনাৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন 'উকচৰিত' পঠিত
 এইবোৰৰ মাজেতেই ঈশ্বৰ প্ৰকট হয়।
 ভাণ কৰিব পাৰা নাযায়। সজ চিত্তি, সজ আবেগ, সজ কথো, সজ সংগো
 উদ্ভত এক মনোশক্তি, এক গভীৰ উপলক্ষী, যাক কোনো কোণো বৰ্ণনা-মূৰে
 ঈশ্বৰৰ প্ৰসংগিতকতা এই সকলো অন্যান্য অবিচাৰ আৰু বিধৰ্মী কৰ্মৰ
 সংঘৰ্ষৰ দৰে অন্যান্য সংঘাতত হ'বলৈ সূচনা পাইছে। কিন্তু প্ৰকৃততে
 আৰু সেইবোৰেই হ'ব সাম্প্ৰতিক সময়ত বা মা মানিৰ, বাৰিৰ মাজিৰ
 আৰু মাই-মানিৰৰ সৈতে ঈশ্বৰ নামৰ সত্যক জড়িত কৰি পোলাইছে
 পৰা নাই। কিন্তু আঁজৰ ভোগাদী সমাজখনত এওম জোক ধৰ্ম
 নানান বৈজ্ঞানিক তৰ্ক, বিজ্ঞেয়বোৰে ঈশ্বৰ' নামৰ ধাৰণাক নিৰ্মূল কৰিব
 বিচ্যাস কৰে। এটা কথা ক'ব বহু জাগৰ যে যুগ যুগ ধৰি চলি থকা যুক্তি,
 ঈশ্বৰ নানা শক্তিকে নিশাৰ ভাণত ঈশ্বৰক আৰু পৰিমাণে হ'লেও
 might even an atheist half believes a God। অর্থাৎ এজন
 কিছু Edward Young নামৰ দৰ্শনিক পণ্ডিতজনে কৈছে— By
 নামাজত ঈশ্বৰ নানা লোকক 'শক্তিক' (Atheist) বুলি কোৱা হয়।
 কৰা এক ব্যক্তি মনোশক্তিৰ অস্তিত্বকে ঈশ্বৰৰূপে বিশ্বাস কৰে। আয়াৰ
 ঈশ্বৰ নামৰ কোনো অস্তিত্ব নাই। কোনোৱে এই বিশ্বচৰাচৰ নিয়ন্ত্ৰণ
 ঈশ্বৰ এক বহু বিতৰ্কিত বিষয়। কোনোৱে ক'ব খোজে এই পৃথিৱীত
 সাম্প্ৰতিক কালৰ বিশ্বায়নৰ জয়জয়কাৰ আৰু এই পৰিবেশত
 শক্তি হয়, মন অহংকাৰশূন্য হয়।
 লোৱাৰে। অৰ্থাৎ সেই অলৌকিক শক্তিক হৃদয়ত ধাৰণ কৰিলে হৃদয়
 বৃত্তিক যাবে। কিন্তু ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত ৰূপ কি সেই কথা কোনোৱে ক'ব
 বুলিলে সাধাৰণতে আয়াৰ নামসপটত বহু দেৱ-দেৱতাৰ মূৰ্তিয়ে
 ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে তেতিয়া কোটি দেৱদেৱতাৰ দেৱত 'ঈশ্বৰ'
 আয়াৰ জীৱন কেঁপোলা কৰে।
 আপোনাৰিবলৈ যোৱা যোগেই আনন্দ হ'ব। ঈশ্বৰ বিচাৰিত শিষ্টাই
 সাহিত্যৰ্থী গল্পীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে কৈছে—'ঈশ্বৰৰ চিত্তত

অভিসৰ হ'বলৈ প্ৰেৰণা পায়। ইহলোম ধৰ্মৰ পৰিচয় হ'বলৈ 'কোৰাল'ত
 কৈছে, আত্মা বা ঈশ্বৰক বিজনে ভয় কৰে সেইজনক তেহাই সকলো
 পাপ খণ্ডন কৰি প্ৰসঙ্গৰ প্ৰদান কৰে (অমাই ইয়াওকিন্ধা হা
 উটকাফিৰেৰ আনন্দদাই হৈ আৰু ই অ উটকাফিৰেৰ আনন্দদাই হৈ আৰু ই
 ক্ষেত্ৰ 'ভয়ক অসং কাৰ্যৰ লগত লগত লগত কৰা কৰা হৈছে। অসং পঠত
 ভাৰ নিদিয়াজন সদায় সজ কৰ্মত প্ৰবৃত্ত হয় আৰু তেওঁ এখন সৃষ্টি-
 সৃন্দৰ সমাজ গঠনৰ উদ্দেশ্যে আৰোপ কৰে। এই সৃষ্টি সমাজখনেই আত্মা
 বা ঈশ্বৰৰ মতান প্ৰসঙ্গৰ অৰ্থে আশীৰ্বাদ। সেই মংগল আশীৰ্বাদ
 বাবেই আত্মা-ঈশ্বৰৰ অস্তিত্বক আনন্দ নাই কৰিব লোৱাৰে। মনোমানৰ
 মনো আত্মা প্ৰাৰ্থনায় এটাই ত কৈছে— 'হে ভগৱান, তুমি ঈশ্বৰ-আত্মা
 বিয়েই লোৱাৰা কিয়, তুমি যেন সকলো জেীৰ লোককে সৃষ্টি
 দিয়া।' ইয়াত ঈশ্বৰৰ স্থিতিৰ প্ৰতি এটা দোদুলমান অৱস্থাতো
 গাফিলতীয়ৈ সেই শক্তিৰ ওচৰত অস্তিত্বৰ সম্পৰ্কে নানা ধৰণৰ প্ৰশ্ন
 উত্থাৰণা হয়— যদি ঈশ্বৰ আছে, তেনেহ'লে তেওঁ ক'ত, তেওঁ
 স্বৰূপ কি? কিন্তু ইয়াৰ উত্তৰ থাকেতে দিব পাৰা নাযায়।
 হাজাৰ হাজাৰ বছৰ আগতে মানুহে ঈশ্বৰৰ নামত বৃক্ষ, গছ-
 গাতিকা নদ-নাৰী, সৰ্ব-ব্যয় আদি অনেক ৰূপত পূজা-সেৱা কৰাৰ কথা
 উতিহাসে সোঁৱৰায়। কিন্তু সময় বাণীবলি। ঈশ্বৰৰ পৰ্বক্ষ উপলক্ষিক
 লৈ মানুহৰ মনত কোঁতুৰনৰ সীমা লোৱাৰা হ'ল। তাৰ ফলতে বিহু
 মূৰ্তি আদিৰ প্ৰয়োজন আৰু পৰি। অৰ্থাৎ আঁজিও বহু জনগোষ্ঠীৰ
 লোক জীৱ-জন্তু গছ-গছনিৰ ঈশ্বৰৰূপে পূজা কৰা দেখিবলৈ পোৱা
 যায়।
 'ঈশ্বৰ' শব্দ আমাৰ সমাজ জীৱনৰ সৈতে ইমান গভীৰভাৱে
 সম্পৃক্ত হৈ আছে যে বিজ্ঞানীসকলৰ যুক্তিনিষ্ঠ বক্তব্য আৰু
 সন্দেহ আঁজি লোকজনৰ হৃদয়ৰ পৰা 'ঈশ্বৰ বক্তব্য' আঁজি পৰ্বুক্ত
 বিচ্যয় কৰিব পাৰা নাই। ইয়াৰ অৰ্থত আছে মানুহৰ মনত থকা গভীৰ
 বিশ্বাস আৰু ভাৱনা। এনে বিশ্বাসক বৃত্তত ব্যক্তিগতই মানুহ খাৰিত হয়
 সত্যতাৰ শিষ্টৰাইলৈ।
 আঁজৰ পৰা প্ৰাণ-স্বাৰ্টি বক্তব্য আঁজিগৈকে 'ঈশ্বৰ' শব্দ মানুহৰ
 বাবে এক কটকটীয়া বাক্যন আছিল। ঈশ্বৰৰ নাম লৈ অসং প্ৰবৃত্তি
 লোককো উদ্ধ পঠিলে ভেতাই অনাটো সহজ-সাধ্য আছিল। ঈশ্বৰৰ
 নামত প্ৰপত্তি কৰা হৈছিল। ঈশ্বৰ' ভয়ত নামাজত অন্যান্য-অধৰ্মী গা কৰিব
 পৰা শাছিল।

শ্ৰী সূৰ্য্যনাথ বসিমা
 স্বতক পঞ্চম বাৰ্ষিক

ঈশ্বৰ : এক সৰ্বব্যাপ্তি

ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ

। ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ
ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ସ୍ମୃତିର ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ
। ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ

। ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ
ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ
ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ ଚାଲ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ

ଅନ୍ଧାର ଚାଲି ଚାଲି ଚାଲି ଚାଲି ଚାଲି ଚାଲି
ଏହି ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ

ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ
ଏକ ଦିନ ଶେଷ ହେଉଛି ଏହି ଦିନ

কৰিছে। তাৰ মুখৰ পৰা মাত হেৰাই গ'ল। কঁপি উঠা কণ্ঠেৰে সি ক'লে— “এওঁলোক কোন? তুমিতো বিয়া হোৱা নাই বুলি কৈছিলো? তোমাৰ স্বামী ক'ত? মই যাওঁ। তুমি এয়া কি কৰিলা।” পলৰ এই অসহায় অৱস্থা শ্ৰাবণীয়ে চাই আছিল। তাই অলপ আঙুৰাই আহি পলৰ হাতত থপিয়াই ধৰা দি ধৰিলে। পলে চক খাই হাতখন আঁতৰাই ক'লে— “মোক যাবলৈ দিয়া, মই যাও।” এইবাৰ শ্ৰাবণীয়ে পলৰ হাত এখন জোৰকৈ ধৰি ক'লে— “ইয়াত তুমি, মই আৰু কণমানী দুয়োজনীৰ বাহিৰে কোনো নাই। আৰু মোৰ ঘৰলৈ কোন আহিছে, কিয় আহিছে কোনো চাবলৈ নাই। তুমি ইয়াত সম্পূৰ্ণ নিৰাপদ।” কিন্তু এই মুহূৰ্তত পলে ধৈৰ্য হেৰুৱাই পেলাইছে। সি ছোৱালী দুয়োজনীৰ মুখলৈ চালে। দুয়োজনীয়ে ভেৰা লাগি তাৰ ফালে চাই আছে। দুয়োজনী দেখিবলৈ সাইলাখ শ্ৰাবণীৰ দৰে। সি কি কৰো কি নকৰো একো ভাবি পোৱা নাই। পলে শ্ৰাবণীৰ পৰা হাতখন আঁতৰাই আকৌ ক'লে— “নাই, মই যাওঁ। তুমি অ'তদিনে যে মিছা কথাবে মোৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখি আছিল। মই বিশ্বাস কৰিব পৰা নাই।” সি তাইক হাতযোৰ কৰি ক'লে— “শ্ৰাবণী Please মোক যাবলৈ দিয়া। তুমি এতিয়াও আৰু মোক কি জালত বান্ধিব বিচাৰি আছে? মই তোমাৰ কি অনিষ্ট কৰিছিলো? Please তোমাৰ হাছবেণ্ড অহাৰ আগতে মোক ইয়াৰ পৰা যাবলৈ দিয়া।” এনেতে ডাঙৰ ছোৱালীজনীয়ে কোমল কণ্ঠেৰে মাত দিলে— “Uncle আমাৰ পাপা নাই।” ডাঙৰজনী ছোৱালীৰ কথাত সৰুজনীয়েও যেন কিবা বুজিছে। তাই পলৰ ওচৰ চাপি আহি পলৰ হাতখন ধৰিব বিচাৰিলে। পলে পিছুৱাই আহিল। সি প্ৰায় হিতাহিত জ্ঞান হেৰুওৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। শ্ৰাবণীয়ে নিচ্ছূপ হৈ সকলোবোৰ চাই আছে। তাই পলক আকৌ ক'লে— “পল তুমি অলপ শান্ত হোৱা। তোমাৰ ইয়াত একো বিপদ নহয়। মই সকলো কথা কৈ আছো তোমাক।” তেতিয়া পলে অলপ শান্ত হৈ ক'লে— “কিন্তু কেতিয়া?” শ্ৰাবণীয়ে তাক অতি সোনকালে কম বুলি ক'লে আৰু তাক গা-পা ধুই fresh হ'বলৈ ক'লে। তাই Lunch ৰ ব্যৱস্থা কৰিবকৈ গুচি গ'ল।

এখন যেন নাটক। পলৰ মনলৈ নানা ধৰণৰ দুঃচিন্তা আছিল। কি হ'ব একো গম পোৱা নাই সি। সি কথাবোৰ ভাবি ভাবিয়েই গা-পা ধুই আহিল। বাৰে বাৰে সি চিন্তা কৰি থাকিল— শ্ৰাবণীৰ যদি স্বামী নাই তেন্তে তাই বিধবা নেকি? এনেবোৰ প্ৰশ্ন তাৰ মনলৈ আছিল।

কিছু সময়ৰ পিছত শ্ৰাবণীয়ে তাক Lunch কৰিবলৈ মাতিলে। তাৰ একো খাবলৈ মনেই নাই। সি তথাপিও ডাইনিং টেবুলত বহিল। কাষত শ্ৰাবণী, সন্মুখত দুয়োজনী কণমানী। সি কণমানী দুয়োজনীলৈ চালে। হঠাৎ তাৰ মনটোৱে অনুভৱ কৰিলে কিজানি সিহঁতৰ দেউতাক ঢুকাইছে। কিন্তু শ্ৰাবণীয়ে ইমানদিনে তাক কিয় কোৱা নাছিল? সি

শ্ৰাবণীৰ কপাললৈ চালে। তাইৰ কপালত সেন্দূৰৰ চিন-চাবেই নাই। সি ভাবিবলৈ বাধ্য হ'ল চাগে শ্ৰাবণীৰ গিৰিয়েক ঢুকাইছে। কিন্তু সেইবাৰ কথা শ্ৰাবণীক সুধিবলৈ তাৰ সাহস নাই। তাৰ কণমানী দুয়োজনীলৈ দয়া উপজিব ধৰিলে। সি সিহঁত দুয়োজনীৰ মুখলৈ একেথৰে চাই থাকিল। এনেতে শ্ৰাবণীয়ে তাক মাত দিলে— “কি হ'ল পল, ভাত খোৱা। তুমি ইমান চিন্তাত নাথাকিবচোন চোন। তুমি নিশ্চিত থাকা, তোমাৰ একো নহয়। মই তোমাক সকলোবোৰ কথা ক'ম।” সি শ্ৰাবণীক আকৌ সুধিলে— “কিন্তু কেতিয়া?” শ্ৰাবণীয়ে তাক অভয় দি সৈতে ক'লে— “আজি ৰাতিতো পাৰ হ'বলৈ দিয়া। কাইলৈ আমি এঠাইলৈ ফুৰিবলৈ যাম। তাত তোমাক সমস্ত কথা ক'ম। তুমি ইমান কষ্টৰে ইয়ালৈ আহি টেনছন লৈ আছে মোৰ ভাল লগা নাই।” তাইৰ এনেকুৱা নিৰ্ভয়সূচক কথাত পলৰ মনতো অলপ পাতল লাগিল। তথাপিও শ্ৰাবণীৰ কথাবোৰ জানিবলৈ সি আৰু এটা ৰাতি ধৈৰ্য ধৰিবলৈ লাগিব। সি ভাত দুই গৰাহমান মুখত ভৰাই হাত-মুখ ধুই উঠি আহিল। শ্ৰাবণীয়ে তাক অলপ জিৰণি ল'বলৈ ভিতৰৰ কম এটালৈ লৈ গ'ল। সি বিচনাত বাগৰি পৰিল যদিও টোপনি যাবলৈ একেবাৰেই মন নাই তাৰ। অলপ ভয়ো লাগি আছে তাৰ। কিছুমান অদ্ভুত চিন্তাই তাৰ মনতো আঙুৰি পেলাইছে। এবাৰ মনতে ভাবিছে কিজানি শ্ৰাবণী এগৰাকী বহস্যময়ী অসৎ নাৰী। তাৰ গাটো ভিতৰি কঁপি আছে। একো কথাই টলকিব পৰা নাই সি। বিচনাত এইদৰে বাগৰি থাকোতে সন্ধিয়া হৈ গ'ল। সি মোবাইল উলিয়াই সময় চালে। সন্ধিয়া পাঁচ বাজি গ'ল। কাষত থকা খিড়িকীখন সি খুলিলে। ইতিমধ্যে আন্ধাৰ নামি আহিছে। এনেতে শ্ৰাবণী তাৰ কোঠালৈ সোমাই আহিল। সি অলপ অপ্ৰস্তুত হৈ উঠিল। শ্ৰাবণীয়ে তাক ক'লে— “কি হ'ল, ইমান শোৱা! অৱশ্যে মই গম পাইছিলো, তোমাৰ ভাগৰ লাগিছিল।” পলে মিছাতে তাইক ক'লে— “অ' অলপ শুলো।” তাই পলক ক'লে— “হ'ব এতিয়া উঠা, ৰাতি আকৌ শুবৰ হ'বই। এনেও আমি ৰাতি সোনকালে শোওঁ।”

পলে উঠি মুখ-হাত ধুলে। কণমানী দুজনীক সন্মুখৰ কমত সি আকৌ দেখিলে। সিহঁতে খেলি আছে। সি বুকুখন ডাঠ কৰি সিহঁতৰ কাষলৈ গ'ল। এতিয়ালৈ সি সিহঁতৰ লগত কথা পতাই নাছিল। সি প্ৰথমতে চিনাকি হ'ব বিচাৰিলে। দুয়োজনীয়ে সিহঁতৰ নাম দুটা ক'লে। ডাঙৰজনীৰ নাম হোম, সৰুজনীৰ নাম অনিয়ো। নাম কেইটা তাৰ খুব আনকমন লাগিছে। সিহঁতৰ লগত সি অলপ কথা পাতিলে। সিহঁতে কথা কম কয়। কিন্তু পলৰ খুব আচৰিত লাগিছে যে দুয়োজনী কণমানীয়ে ধুনীয়াইকৈ অসমীয়া ভাষাত কথা কয়। মাজে মাজে সিহঁতে হিন্দীতো কথা পাতে। সি শ্ৰাবণীক সুধিলে— “শ্ৰাবণী মই এটা কথা বুজি পোৱা নাই। তোমালোকে অসমীয়া আৰু হিন্দীত কিয় কথা পাতা? তোমালোকৰ নিজৰ অৰুণাচলৰ খামতি ভাষা নাজানা নেকি?”

তাই হাঁহি মাৰি পলক ক'লে— “জানো। আচলতে আমি অসমৰ একেবাৰে ব'ৰ্ডাৰত থাকো কাৰণে আমাৰ অসমীয়া মানুহৰ লগত বেছি সম্পৰ্ক। আমাৰ আচলতে অৰুণাচলত থকা যেন নালাগেই। আমাৰ ইয়াত প্ৰায়ভাগ মানুহেই হিন্দী আৰু অসমীয়াত Communicate কৰে।”

এনেদৰেই বিভিন্ন ধৰণৰ কথা-বতৰাৰ মাজেৰে নামচাইত পলে প্ৰথমটো সন্ধিয়া পাৰ কৰিলে। ইতিমধ্যে নিশা ৯ বাজি গৈছে। শ্ৰাবণীয়ে নিশাৰ আহাৰ আগতেই সাজু কৰি থৈছে। সিহঁতে সকলোৱে ভাত পানী খালে। কণমানী দুয়োজনীয়েও ভাত পানী খাই শুই গ'ল। শ্ৰাবণীয়ে ধেমালিতে পলক ক'লে— ‘পল অকলে শুব পাৰিবানে নাই? নে আমি তিনিওজনীৰ লগত একেলগে শুবা।’ পলে বেছ ভদ্ৰভাৱে ক'লে— ‘মই অকলে শুব পাৰিম।’ শ্ৰাবণীয়ে তাক সন্মুখৰ কমটোলৈ লৈ গ'ল। তাই ইতিমধ্যে পলৰ বাবে শুবলৈ বিচনা সাজু কৰি থৈছে। পলক Good Night কৈ তাই ভিতৰৰ কমলৈ কণমানী কেইজনীৰ লগত শুবলৈ গুচি আহিল। পলেও নিজৰ বাবে সাজু কৰি ৰখা বিচনাত শৰীৰটো পেলাই দিলে। তাৰ খুব ভাগৰ লাগিছে। ইফালে মগজুত শ্ৰাবণীৰ অদ্ভুত আচৰণবোৰ আৰু ৰহস্যময় জীৱনৰ কথাবোৰ খুন্দিয়াই আছে। সেইবোৰ ভাবি ভাবিয়েই তাৰ টোপনি আহি গ'ল। মনত বহুত চিন্তা আৰু শংকা থকাৰ পিছতো ভাগৰে জুৰুলা কৰা বাবে তাৰ বহুত সোনকালে গভীৰ টোপনি আহি গ'ল।

(তিনি)

নিশাটো টোপনিত কিদৰে পাৰ হ'ল পলে গমেই নাপালে। ৰাতিপুৱা সকলোৱে টোপনিৰ পৰা সোনকালে উঠিল। শ্ৰাবণীয়ে খৰ-ধৰকৈ ঘৰৰ সমস্ত কাম সোনকালে শেষ কৰিলে। আজি সিহঁতে ফুৰিবলৈ যাব। পল খুব অধৈৰ্য হৈ আছে। আজি ফুৰিবলৈ যাওঁতে শ্ৰাবণীয়ে তাক তাইৰ ৰহস্যময় কথাবোৰ ক'ব। সি অধীৰ আগ্ৰহৰে সেই ক্ষণটোলৈ বাট চাই আছে। শ্ৰাবণীয়ে ফুৰিবলৈ যাওঁতে খাবৰ বাবে ৰুটি আৰু বিভিন্ন খাদ্য টিফিনত ভৰাই লৈছে। কণমানী হোম আৰু অনিয়োৰো আজি আনন্দৰ সীমা নাই। সিহঁতে চাগে জীৱনত প্ৰথমবাৰলৈ এইদৰে ফুৰিবলৈ ওলাইছে। পলে কিন্তু এতিয়ালৈ ধৰিবই পৰা নাই শ্ৰাবণীয়ে আজি তাক ক'লে লৈ যায়। অৱশেষত যাত্ৰাৰ সময় আহি পালে। পুৱা ঠিক আঠ বাজিছে। শ্ৰাবণীয়ে সকলোকে গাড়ীত উঠিব দিলে। ড্ৰাইভাৰৰ চিটত তাই বহিছে, কাষত পল আৰু পিছফালে অনিয়ো আৰু হোম। শ্ৰাবণীয়ে গাড়ী start দিলে। শ্ৰাবণীৰ মনত এক অপ্ৰকাশিত অনুভৱে চুই গ'ল। আজি কিমান দিনৰ পিছত যে তাই এইদৰে যাত্ৰা কৰিছে। তাইৰ কাষত এজন চিনাকি যদিওবা অচিনাকি পুৰুষ। সেয়াও তাইতকৈ বয়সত বহুত সৰু। তাই

স্বভাৱসুলভ ভঙ্গীৰে গাড়ী জোৰত আগবঢ়াই লৈ গ'ল। দুয়োকাষে পাহাৰ। সেউজীয়া গছ-গছনি। মানুহৰ বসতি তেনেই তাকৰ। ঘৰ বুলিবলৈ তেনেকৈ ইটা-বালিৰে সজা চহৰৰ প্ৰকাণ্ড ঘৰবোৰ নহয়। বাঁহ আৰু টিনপাতেৰে সজা সৰু সৰু ঘৰ। শ্ৰাবণীয়ে এটা হুমুনিয়াহ কাটি ক'লে— “কেনেকুৱা লাগিছে পল, এই নিৰ্জন পৃথিৱীত? মোৰ কিন্তু খুব ভাল লাগিছে। তুমি ভয় কৰিছা নেকি?” শ্ৰাবণীয়ে এটা কৃত্ৰিম হাঁহি মাৰি ক'লে। পল বহু সময় ধৰি নিশ্চুপ হৈ বহি আছে। তাৰ মনত মাথো চিন্তা, তাইৰ স্বামী ক'ত? তাই যদি বিবাহিত নহয় তাইৰ সন্তান ক'ৰ পৰা আহিল? তাইৰ আচৰণবোৰ ইমান কিয় আচহুৱা? পিছফালৰ চিটত অনিয়ো আৰু হোমে উমলি গৈ আছে। হঠাৎ পলে চিঞৰি উঠিল— “শ্ৰাবণী গাড়ী ৰখোৱা, সন্মুখত এইখন ভগা দলং।” পলৰ চিঞৰত শ্ৰাবণী অলপো চিন্তিত নহ'ল। তাই পলৰ দুচকুলৈ চালে আৰু গাড়ী জোৰত Pick-up দিলে। পল ভয়ত পেপুৱা লাগি গ'ল। শ্ৰাবণীয়ে ভগা দলংখনৰ ওপৰেৰেই গাড়ী জোৰত লৈ আহিল। সি চকু মুদি মাথো ঈশ্বৰক চিন্তা কৰিলে। দলংখন পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত সি শ্ৰাবণীৰ মুখলৈ চালে। শ্ৰাবণীয়ে steering ৰ পৰা হাতখন আনি পলৰ হাতত ধৰি ক'লে— ‘পল জীৱনত সাহসী হোৱা। এইখন সামান্য ভগা দলংকেই তুমি ইমান ভয় কৰা। মই জীৱনত বহু কেইখন ভগা দলং পাৰ কৰি আহিছো। হয়তো আৰু বহুকেইখন ভগা দলং মোৰ বাবে বৈ আছে।’ শ্ৰাবণীয়ে পলৰ হাতখন জোৰকৈ ধৰি আকৌ steering-ত হাতখন থৈ গাড়ী আগুৱাই নিলে। শ্ৰাবণীয়ে কি বহুকেইখন ভগা দলং পাৰ হোৱা কথা ক'লে পলে একো বুজি নাপালে। সি তাইক মৃদু কঠেৰে ক'লে— “আমি কেতিয়া গন্তব্য স্থান গৈ পাম?” শ্ৰাবণীয়ে তাক ধৈৰ্য ধৰিব দি ক'লে— “আৰু খুব বেছি এঘণ্টা মান লাগিব। আমি যি ঠাইলৈ গৈ আছে তাত এখন ধুনীয়া নৈ আছে। তাত মই তোমাক সমস্ত কথা কম। আৰু মই তোমাক কিছুমান কথা সুধিবলৈও আছে।” পলে যেন অলপ আঁচৰিত হ'ল। সি তাইক প্ৰশ্ন কৰিলে— “মোক বাৰু কি সুধিবলৈ আছে?” শ্ৰাবণীয়ে তাক এটা দুটালি হাঁহি মাৰি ক'লে— “ভয় কৰিছা নেকি? ভয় খাব নালাগে। তোমাৰ ক্ষতি হোৱা কথা একোৱেই নকওঁ।” এনেকৈয়ে কথা-বতৰা পাতি সিহঁত গৈ থাকিল।

যথা সময়ত সিহঁতে গন্তব্য স্থান গৈ পালে। শ্ৰাবণীয়ে সকলোকে গাড়ীৰ পৰা নামিবলৈ ইংগিত দিলে। অনিয়ো আৰু হোমে গাড়ীৰ পৰা খৰ-ধৰকৈ নামিল। সিহঁতৰ আনন্দৰ সীমা নাই। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে সিহঁত এইদৰে ফুৰিবলৈ আহিছে। পল আৰু শ্ৰাবণী তেতিয়ালৈ গাড়ীৰ পৰা নমাই নাই। শ্ৰাবণীয়ে পলক ক'লে— “কি হ'ল গাড়ীতেই বহি থাকিব নেকি?” পলে শ্ৰাবণীলৈ চাই গাড়ীৰ দৰ্জাখন খুলিলে। এক শীতল বতাহে পলৰ গা চুই গ'ল। সি গাড়ীৰ পৰা লাহেকৈ

নামিল। এক মন মুহি যোৱা প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ। সন্মুখত এখন নৈ, নৈখনৰ ওপৰত এখন দীঘল দলং। দুয়োকাষে কেৱল সেউজীয়া গছ-গছনি। এই নৈৰ পাৰত প্ৰতি মুহূৰ্তত বতাহ বলি থাকে। পলৰ অলপ ঠাণ্ডা অনুভৱ হৈছে। সিওঁ প্ৰথমবাৰলৈ এনেকুৱা প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ মনোমোহা ঠাইলৈ আহিছে। সি শ্ৰাবণীক এই ঠাইখিনিৰ নাম সুধিলে। শ্ৰাবণীয়ে তাক ক'লে— “নামটো শুনিলে তুমি খুব আচৰিত হ'বা কাৰণ এই ঠাইখনৰ নাম সকলোৱে জানে আৰু ইয়ালৈ বহুত মানুহ ফুৰিবলৈও আহে।” পল অধৈৰ্য হৈ গ'ল নামটো জানিবলৈ। শ্ৰাবণীয়ে তাৰ ফালে চাই হাঁহি মাৰি ক'লে— “এতিয়া তুমি পৰশুৰামকুণ্ডত আছ।” শ্ৰাবণীয়ে অলপ দূৰলৈ হাতখন দেখুৱাই ক'লে— “সৌ তাত এটা মন্দিৰ আছে আৰু আগলৈ গ'লে বহুত মানুহৰ ভিৰ দেখিবলৈ পাবা। কিন্তু আমি ইয়াতেই কথা পাতো দিয়া।” পলৰ যেন সপোন যেন লাগিছে। সি পৰশুৰামকুণ্ডৰ কথা আগতে বহুবাৰ শুনিছে। সি শ্ৰাবণীক এনেকুৱা ঠাইলৈ লৈ অনা বাবে ধন্যবাদ দি ক'লে— “তুমি খুব আচৰিত প্ৰাণীদেই।” শ্ৰাবণীয়ে পুনৰ এটা হাঁহি মাৰি ক'লে— “তোমাক surprise দিবলৈয়ে ইয়ালৈ লৈ আনিছো।” সিহঁতে এনেকৈয়ে কথা বতৰা আৰম্ভ কৰিলে। হোম আৰু অনিয়ো ইতিমধ্যে অলপ দূৰলৈ খেলিবলৈ দৌৰি গ'ল। শ্ৰাবণীয়ে সিহঁতে শুনাকৈ চিঞৰি ক'লে— “পানীৰ কাষলৈ নাযাবা।” হোম আৰু অনিয়োৱে দূৰৰ পৰা ঠিক আছে বুলি শ্ৰাবণীক সহায় দিলে। এইবাৰ পলে শ্ৰাবণীক ক'লে— “এতিয়া কোৱা তুমি যি ক'বলৈ মোক ইয়ালৈ লৈ আনিছিল।” শ্ৰাবণীয়ে পলক ক'লে— “কিন্তু ইয়াতেই থিয় হৈ কথা পাতিবা নেকি? বলা সৌ শিলটোত বহো।” পলে তাইৰ কথাত হয়ভৰ দি শিলটোত গৈ বহিল। শ্ৰাবণীও তাৰ কাষত বহিল। সি তাইক ক'লে— “মোক আৰু অধৈৰ্য নকৰিবা।” শ্ৰাবণীয়ে পলৰ চকুলৈ চাই কথা আৰম্ভ কৰিলে।

(চাৰি)

“সেই সময়ত মোৰ বয়স ঠিক বাইছ বছৰ। মই মোৰ কলেজীয়া জীৱন আমাৰ ওচৰৰে কলেজ এখনৰ পৰা সমাপ্ত কৰিছিলো। Graduation Complete কৰিবহে পালো। ঘৰত বিয়াৰ ধুমধাম লাগিল। মা-দেউতাৰ মতে বি. এ পাছ কৰিলো যেতিয়া বিয়াত বহিব লাগে। ঘৰৰ পৰা খৰখেদাকৈ ল'ৰা চোৱাত লাগিল। আমি আগতে মা-দেউতাৰ লগতে অৰুণাচলতে আছিলো। সেই সময়ত আমাৰ অঞ্চলত আমাক সকলোৱে চিনি পাইছিল। মোৰ মা-দেউতাও শিক্ষিত আছিল। মই সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ ছোৱালী বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। আমি দুজনী ভনী আছিলো। মই ডাঙৰ আৰু মোৰ তলত এজনী আছে। মা-দেউতাৰ বহুত সপোন আছিল ভাল ঘৰৰ ভাল ল'ৰাৰ লগত বিয়া দিবলৈ। মোক বিয়া দিব বুলি প্ৰচাৰ হোৱাত চহৰৰ বহুত ল'ৰাই মোক চাবলৈ আহিছিল। মোৰ কিন্তু সেই সময়ত বিয়া হ'বলৈ একেবাৰেই মন

নাছিল। মই আৰু পঢ়িবলৈ বিচাৰিছিলো। কিন্তু ঘৰৰ ওচৰত তেনেকুৱা ভাল University নাছিল বাবে দেউতাই মোক আৰু পঢ়াব বিচৰা নাছিল। দেউতাই মোৰ সম্পূৰ্ণ অনুমতি অবিহনে এজন ল'ৰাক কথাও দিছিল। মই খুব দুঃচিন্তাত ভুগিছিলো। কেনেকৈ যদি মোৰ বিয়া হৈ যায় মোৰ উচ্চ শিক্ষা লোৱাৰ সপোন শেষ হৈ যাব। অৱশেষত বহুত বুজাই-বঢ়াই মা-দেউতাক সন্মত কৰিছিলো। অন্ততঃ এতিয়া বিয়াৰ কথা নাভাবি মোক এম. এ টো শেষ কৰি ল'বলৈ দিয়ক।

মা-দেউতাই মোৰ মনৰ কথা বুজাত মই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ গৈছিলো। এদিন দেউতাৰ লগত গুৱাহাটীলৈ আহিলো। কি যে ভাল লাগিছিল। সেইদিনা গুৱাহাটীলৈ প্ৰথম আহিছিলো। মই University ত এডমিছন পালো। কিন্তু University ৰ হোষ্টেলত চিট নোপোৱা বাবে দেউতাই মোক এটা ৰুম ঠিক কৰি দি অৰুণাচললৈ গুছি গ'ল।

প্ৰথমতে গুৱাহাটীত থাকি খুব অকলশৰীয়া লাগিছিল। আমাৰ অঞ্চলটো সিমান উন্নত নাছিল কাৰণে আমাৰ অঞ্চলৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ পঢ়িবলৈ অহা মই কাকো লগ পোৱা নাছিলো। মোৰ সংগী বুলিবলৈ তেতিয়া কোনো নাছিল। ক্লাছত দুই এজনক লগ পাওঁ। হাই হেল্প' কোৱাৰ বাদে তেনেকৈ ভাল বন্ধু হোৱা নাছিল। সময় বাগৰি গ'ল। লাগে লাহে অলপ মন বহাইছিলো। ভালৈ কুশলে মই তাত প্ৰথম ছমাহ পাৰ কৰিছিলো।

সেইদিনা আছিল শুক্ৰবাৰ। এসপ্তাহৰ বাবে আমি vacation পোৱাত সেইদিনাই ঘৰলৈ আহিবলৈ মন মেলিলো। ঘৰৰ পৰা মা-দেউতাহঁতেও ফোন কৰি আছিল। এসপ্তাহৰ বাবে হ'লেও ঘৰলৈ আহিব লাগে। শুক্ৰবাৰে দুপৰীয়াই মই নাইট চুপাৰত টিকট বুক কৰিছিলো। গধূলি ছয় বজাত বাছ আছে। কাপোৰ-কানি বেগত বান্ধি ততাতৈয়াকৈ Bus stand লৈ আহিলো। কণ্ঠস্বৰজনক টিকটটো দেখুৱাই বাছত উঠিলো। মোৰ Sit number 15 আছিল। বহিবলৈ গৈ দেখিলো মোৰ কাষৰ চিটত এজন অচিনাকি পুৰুষ বহি আছে। মোৰ অলপ আচহুৱা লাগিছিল। গোটেই নিশাটো এজন অচিনাকি যুৱকৰ লগত যাব লাগিব। Conductor জনক এটা Single চিট দিবলৈ অনুৰোধ জনালো। কিন্তু ইতিমধ্যে সকলো চিট বুক হৈ গৈছে। উপায় নাপাই সেই চিটটোতে বহিলো। বাছখন চলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ভগৱানক সেৱা এটি জনালো যাতে ভালদৰে ঘৰ গৈ পাওঁ। সন্ধিয়া ছয় বজাত গুৱাহাটীৰ আকাশ আন্ধাৰে আৱৰি ধৰিছিল। মনত যে কিমান স্মৃতি লাগিছিল! আজি ছয় মাহৰ পিছত ঘৰলৈ গৈ আছে। গাত এখন পাতল কাপোৰ লৈ চিটত বহি গৈ থাকিলো।

নিশা দহমান বাজিছে। গাড়ীখন ৰখাইছে। থিড়িকীৰে চাই হোটেল দুখনমান দেখিলো। তেতিয়া গম পালো নিশাৰ আহাৰ খাবলৈ গাড়ী ৰখাইছে। ওচৰতে থকা যুৱকজনলৈ চালো। তেওঁ শুই আছে। গাড়ীৰ সকলোবোৰ মানুহ খাবলৈ নামিছে। যুৱকজন টোপনিত

লালকাল। মই বৰ বিমোৰত পৰিলো। যিহেতু মই খিড়িকীৰ কাষত বহিছিলো যুৱকজন নুঠালৈ মই যাব নোৱাৰিম। মনত চিন্তা হ'ল যুৱকজনক কেনেকৈ জগাম। দুই-তিনিমিনিটমান বৈ অলপ সংকোচভাৱেৰে যুৱকজনৰ গাটো জোকাৰি দিলো? 'হেৰি উঠক, গাড়ী ৰখাইছে ভাত খাবলৈ'। যুৱকজন ধমহমকৈ সাৰ পালে। গভীৰ টোপনিত ওঠৰ কাষেৰে বৈ যোৱা লেলাওতি মচি সি মোৰ ফালে চালে আকৌ খিড়িকীৰ ফালে চালে। তাৰ পিছত বাহৰ পৰা নামিল। মই ভাত খাবলৈ নামি গ'লো। যুৱকজনৰ ধৰণ-কৰণ দেখি মই অকলে অকলে হাঁহিছিলো।

পিছত ভাত-পানী খাই আকৌ বাহুত বহিলো। অচিনাকি যুৱকজন থকা বাবে মোৰ ৰাতিটো শুবলৈ ভাল লগা নাছিল, আৰু টোপনিও তেনেকৈ অহা নাছিল। মোৰ কাষত বহা অচিনাকি যুৱকজনে কিন্তু ইতিমধ্যে ভাল টোপনি মাৰি লৈছিল। মোৰ লগতে তাৰো নিশা টোপনি অহা নাছিল। বাহৰ বাকীবোৰ মানুহ শুই গৈছিল। গাড়ীৰ ভিতৰখন আন্ধাৰ। সুযোগ বুজি মোৰ কাষত বহা যুৱকজনে মোৰ পৰিচয় বিচাৰিছিল। ময়ো নিঃসংকোচে মোৰ পৰিচয় দিছিলো। সেই সময়ত অৱশ্যে মোৰ তাৰ লগত কথাপাতি ভাল লাগিছিল। গোটেই নিশাতো আমাৰ মাজত বিভিন্ন ধৰণৰ কথা বতৰা হ'ল। তাৰ নাম বিধান চেত্ৰী, দেউতাক নেপালী, মাক অৰুণাচলী খামতি। কথাৰ মাজতে সি মাক-দেউতাকৰ প্ৰেমৰ কথাও মোক কৈছিল। সি ঘৰৰ একমাত্ৰ ল'ৰা। তাৰ তলত দুজনী ভনীয়েক। সিহঁত তিনিচুকীয়া মাকুমত থাকে। কিন্তু সকলোতকৈ ইণ্টাৰেণ্ডিং কথাটো হ'ল সিয়ো গুৱাহাটী University তে পঢ়ি আছে। এই কথাতো জানি মই তাৰ লগত অলপ বেছি মুক্ত মনে কথা পাতিলো। আমি ওৰে নিশাটো ফুচু-ফুচাই কথা পাতি আহিলো। সেই নিশাটোৰ কথা পাহৰিব নোৱাৰো। দুয়োজনে দুয়োজনক ফোন নম্বৰ দিছিলো। যথাসময়ত সি মাকুমত নামিছিল। ময়ো ঘৰলৈ গ'লো। ঘৰত এসপ্তাহ থাকি অহাৰ সময়ত আকৌ তাৰ লগতেই গুৱাহাটীলৈ আহিছিলো। আমাৰ মাজত অতি কম সময়তে ভাল বন্ধু হৈ গ'ল। সি থকা বাবে মোৰো গুৱাহাটীত নিঃসংগতা দূৰ হৈছিল। দুয়ো-দুয়োজনৰ প্ৰতি মুহূৰ্তৰ সংগী হৈ পৰিছিলো। আমি বন্ধ পালেই গুৱাহাটীৰ বিভিন্ন ঠাই ফুৰিব গৈছিলো। বহুবাৰ একেলগে চিনেমাও চাইছো। আমাৰ মাজত ঘনিষ্ঠতা বহু বেছি বৃদ্ধি পালে। দুয়ো দুয়োজনক এৰি থাকিব নোৱাৰা হৈছিলো। আমাৰ মাজত গম নোপোৱাকৈ চাগে গভীৰ প্ৰেম হৈ গৈছিল। কিন্তু তেতিয়ালৈ আমি সেই কথা এটাই আনটোক প্ৰকাশ কৰা নাছিলো। এদিন সি মোক ধেমালিৰ চলেৰেই ভাল পাওঁ বুলি কৈছিল। ময়ো লাজ-লাজকৈ তাক মনৰ কথা খুলি কৈ দিছিলো।

আমাৰ প্ৰেম প্ৰায় এবছৰ হৈ গ'ল। আমাৰ দুয়োজনৰে মাষ্টাৰ ডিগ্ৰী শেষ হ'বলৈ আৰু কেই মাহমান বাকী আছিল। মোৰ মনত বিশ্বাস আছিল যদি মই মা-দেউতাক বিধান আৰু মোৰ প্ৰেমৰ কথা

কওঁ, মা-দেউতাই মোক বাধা নিদিব। মই ভবাৰ দৰেই এদিন মা-দেউতাক মোৰ প্ৰেমৰ কথা কোৱাত মোক সম্পূৰ্ণ সহাৰি দিলে।

দুয়োজনৰে পঢ়া শেষ হোৱাৰ পিছত এদিন আমাৰ বিয়া হৈ গ'ল। যদিও মই বৌদ্ধিষ্ঠ আছিলো, বিধান হিন্দু-ধৰ্মৰ হোৱা বাবে সম্পূৰ্ণ হিন্দু ধৰ্মৰ ৰীতি-নীতিৰে আমাৰ বিয়া হৈছিল। বিধানে মোৰ কপালত ৰঙা সেন্দূৰ ডাঠকৈ আঁকি দিছিল। সৰুৰ পৰা কইনা হ'বলৈ থকা সপোন বাস্তৱ হৈছিল। বিধানে মোক খুব মৰম কৰিছিল। কিন্তু বিধান আৰু মোৰ দুয়োৰে চাকৰি-বাকৰি নাছিল বাবে প্ৰথম বছৰত আমাৰ চলিবলৈ খুব অসুবিধা হৈছিল। বিধানে সৰু-সুৰা কিবা Business কৰিছিল। তেনেকৈয়ে আমি চলিছিলো। কিন্তু বিয়াৰ ঠিক এবছৰ পিছত আমাৰ জীৱনত দুটাকৈ সুখ একেলগে আহিছিল। আমাৰ মাজলৈ এজনী কন্যা সন্তান আহিছিল। শ্ৰাবণীয়ে দূৰত খেলি থকা হোমলৈ দেখুৱাই সেইমৰাৰ কথা ক'লে। আৰু দ্বিতীয়তো সুখ হ'ল মই নামচাইত এখন চৰকাৰী স্কুলত শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে চাকৰি পালো। এইদৰে দুটা সুখে আমাৰ জীৱন ৰঙীণ কৰি তুলিছিল। নামচাইত চাকৰি পোৱা বাবে মোৰ শাহু-শহুৰৰ ঘৰ মাকুমৰ পৰা নামচাইলৈ গুচি আহিলো। এতিয়া যিটো ঘৰত আছো সেই ঘৰটোতে ভাড়া লৈ থাকিব লৈছিলো। বৈবাহিক জীৱন অতি সুখেৰে আগবাঢ়ি গ'ল। আমি দুয়োজনে আমাৰ প্ৰথম সন্তান হোমক খুব মৰম কৰিছিলো। মোতকৈ তাইৰ দেউতাক বিধানে তাইক বেছি মৰম কৰিছিল। লাহে লাহে তাই আমাৰ মৰমৰ মাজেৰে ডাঙৰ হৈ আহিছিল। সৰুতে তাই খুব মৰম লগা আছিল। হোমৰ তিনি বছৰ হোৱাত বিধান আৰু মই আৰু এটা সন্তানৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছিলো। আমাৰ দ্বিতীয় সন্তান অনিয়ো যেতিয়া পেটত আছিল আমি এটা ল'ৰা সন্তানৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছিলো। তাই জন্ম হোৱাৰ এমাহ আগৰে পৰাই মই হস্পিতালত এডমিট হৈছিলো। মোৰ অৱস্থা তেতিয়া বহুত serious আছিল। ডাক্তৰে কৈছিল যে হয় মই বাচিম নহ'লে মোৰ সন্তান। পিছত ভগৱানৰ কৃপাত আমি দুয়োজনেই বাছিলা। কিন্তু ডাক্তৰে ক'লে মই আৰু আগলৈ মাতৃ হ'ব নোৱাৰো। এই কথাত বিধান আৰু মোৰ দুখ লাগিছিল। কিন্তু মনৰ দুখ হস্পিতালতে এৰি সুখেৰে এগৰাকী নতুন সদস্য লৈ ঘৰলৈ উভতি আহিলো।

ঠিক তাৰ পিছতেই আমাৰ বৈবাহিক জীৱনলৈ কাল ধুমুহা নামি আহিল। মই আৰু কেতিয়াও মাতৃ হ'ব নোৱাৰা কথাটোত বিধান যে ভীষণ অসন্তুষ্ট আছিল প্ৰথমতে সেই কথা মই ধৰিবই পৰা নাছিলো। বোধহয় বিধানে এটা ল'ৰা সন্তান বিছাৰিছিল। হঠাৎ যে কি হৈ গ'ল গমই নাপালো। সি লাহে লাহে বহুত হিংস্ৰ হ'বলৈ ধৰিলে। সৰু-সুৰা কথাতে আমাৰ মাজত কাজিয়া আৰম্ভ হ'বলৈ ধৰিলে। এইক্ষেত্ৰত বিধানৰ মাক-দেউতাকেও তাক উদগনি যোগাইছিল। আমাৰ মাজত দূৰত্ব বহু পৰিমাণে বাঢ়ি গ'ল। অভাৱনীয়াভাৱে সি মোক শাৰীৰিক,

মানসিক অত্যাচার চলাবলৈ ধৰিলে। এখন সুখৰ সংসাৰত দপ্-দপ্কে জুই জ্বলিল। মোৰ মা-দেউতাকো কথাবোৰ খুলি ক'ব পৰা নাছিলো। ভাবিছিলো ঠিক হৈ যাব। কিন্তু কথাবোৰ দিনক দিনে বাঢ়িহে গ'ল। তাৰ মাজতে অনিয়োক মই আলফুলকৈ ৰাখিছিলো। অনিয়ো জন্ম হোৱাৰ ছমাহ সম্পূৰ্ণ হ'ল। এটা সন্তান জন্ম হোৱাৰ পিছত প্ৰথম এবছৰ মানলৈ এগৰাকী মাতৃৰ কিমান কষ্ট হয় সেয়া এগৰাকী নাৰীৰ বাদে কোনেও বুজি নাপায়। অনিয়োৰ জন্মৰ পিছত বিধানে তাইৰ মুখলৈ এবাৰ ভালকৈ চোৱা নাই। বিধানে আগতে যদি সৰু-সুৰা কাম কৰিছিল এতিয়া সি একোৱেই নকৰা হ'ল। মোৰ দৰমহাৰ টকাকেইটাৰ ওপৰত দপ্-দপ্নি। মই যে কেনেকৈ সংসাৰ চলাই আছিলো সেয়া একমাত্ৰ ভগৱানেহে জানিব।

এসময়ত সি চৰম সীমা অতিক্ৰম কৰিলে। মই তথাপিও সকলোবোৰ নীৰৱে সহ্য কৰি তাক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো যে ভৱিষ্যতে নিজৰ জীৱন দি হ'লেও ডাক্তৰৰ পৰামৰ্শ লৈ আৰু সন্তান জন্ম দিম। কিন্তু সি একেবাৰেই অবুজন। মোৰ সন্দেহ হৈছিল তাৰ বুঢ়া মাক-বাপেকে চাগে তাক মোৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ জোৰ কৰি আছিল। কাৰণ মই বিয়াৰ পিছত গম পাইছিলো মোৰ আৰু তাৰ বিয়া হোৱাতো তাৰ মাক-দেউতাকে বিচৰা নাছিল। কিন্তু বিধানে বুজাই-বঢ়াইহে মাক-দেউতাকক ৰাজী কৰিছিল। লাহে লাহে বিধানে মোৰ পৰা সম্পূৰ্ণ আঁতৰি থাকিবলৈ ধৰিলে। সি নিশা ঘৰলৈ নাহে। ক'ত থাকে কি কৰে মই একো গম নাপাওঁ। সুধিলেও সি খঙত মাৰিবলৈ খেদি আহে। সি মোক মৰম কৰা বাদেই সি নিজৰ সন্তান হোম আৰু অনিয়োৰ লগতো সংস্পৰ্শত নৰখা হ'ল। মই যে কি দুৰ্বিসহ জীৱন পাৰ কৰি আহিছো সেয়া মই ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰিম। এদিন সি মোক এৰি একেবাৰেই গুচি গ'ল। মাজে মাজে মাথো নৈশযাপন কৰিবলৈহে আহিছিল। পিছত একেবাৰেই নহা হ'ল। ক'ত থাকে কি কৰে তাৰ ঠিকনা মই গম নোপোৱা হ'লো।

সি মোক এৰি যোৱাৰ পিছত এজনী মাতৃ হিচাপে দুজনী-সন্তানক পোহপাল দিয়াৰ সমস্ত দায়িত্ব মই অকলে ল'ব লগা হ'ল। এদিন মই ঘৰত মাইতক কথাবোৰ জনালোঁ। মা-দেউতা শোকত ভাগি পৰিছিল। কোনো মা-দেউতাকেই নিজৰ সন্তানৰ দুখ সহিব নোৱাৰে। মোৰ মা-দেউতায়ো মোক অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিব নিদি মোক চাকৰি বাদ দি মোৰ নিজৰ ঘৰলৈ যোৱাটো বিচাৰিছিল। কিন্তু মই চাকৰি বাদ দি কোনোপধ্যে যাব বিচৰা নাছিলো। মোৰ একমাত্ৰ সম্বল এয়ে যে মোৰ এটা চৰকাৰী চাকৰি আছে আৰু মনত এক আশা আছিল যে এদিন বিধান ঘূৰি আহিব। মোৰ বাবে নহ'লেও অন্ততঃ তাৰ দুটি সন্তানৰ মুখ চাবলৈ আহিব। কিন্তু সি কেতিয়াও আৰু ঘূৰি নাছিল। মই খুব হতাশাত ভুগিছিলো। দিন-ৰাতি মোৰ টোপনি নাহে। মনৰ কথা কোৱাও মোৰ মানুহ নাছিল। কাৰ সময় আছে আনৰ কথা

শুনিবলৈ। মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই এদিন মই মদ খোৱা আৰম্ভ কৰিলো। মদেই মোৰ সঙ্গী হৈ পৰিল। প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মই অসুৰক্ষিত অনুভৱ কৰা হ'লো। একমাত্ৰ ভগৱানে বুজিব কি দিন পাৰ কৰি আহিছো মই।

এদিন বিধানক হঠাৎ মই নামচাই চহৰতে দেখিলো। মই তাক মাত দিবলৈ খুব অধীৰ হৈ গ'লো। কিন্তু সি মোক দেখিও নেদেখা ভাও জুৰিলে। কিছু দিনৰ পিছত সি ক'ত থাকে সেয়া উলিয়াবলৈ সক্ষম হ'লো। বিধানে তাৰ ফোন নম্বৰ পৰ্যন্ত সলনি কৰি পেলাইছে। তালৈ মই নিতৌ চিঠি পঠাব আৰম্ভ কৰিলো। চিঠিৰ মাজত হোম আৰু অনিয়োৰ ফটোও পঠাইছিলো। এখন-দুখন নহয় বিশখন মান চিঠি তাক দিলো। সি যেন হৃদয়হীন হৈ পৰিছিল। সি কোনোপধ্যে মোৰ ওচৰলৈ আৰু নাছিল।

একমাত্ৰ ভুক্তভোগীয়েহে বুজিব মোৰ জীৱন যাতনা। মই ক'লৈকো যাব নোৱাৰা হ'লো। মানুহে মোৰ স্বামীৰ কথা সুধিলে মই উত্তৰবিহীন হৈ পৰো। স্কুললৈ যাওঁ আৰু ঘৰলৈ আহি সোমাই থাকো। দিন বাগৰাৰ লগে লগে ওচৰ-চুবুৰীয়ায়ো কথাবোৰ গম পালে। বিধানে মোৰ লগত নথকা এবছৰ পাৰ হৈ গ'ল। অনিয়োৰো দুবছৰ বাঢ়ি গ'ল। এদিন মই কপালৰ ৰঙা সেন্দূৰকণ মচি পেলালো। মই ভাবিবলৈ ল'লো মোৰ স্বামী নাই। মই বৌদ্ধিষ্ট আছিলো। আমাৰ ধৰ্মত সেন্দূৰ নলয়। বিধান হিন্দু আছিল বাবেই মই সেন্দূৰ লৈছিলো আৰু সেই সেন্দূৰ আজি মোৰ কপালৰ পৰা নাইকিয়া হ'ল। স্বামী জীয়াই থকাৰ পিছতো অকলশৰীয়া স্বামীবিহীন জীৱন বহুত কঠিন হৈ পৰিছিল। মোৰ ভৱিষ্যত, মোৰ সন্তানৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰে ছানি ধৰিছে। বহু দুৰ্বল হৈ পৰিলো। কেনেকৈ জীয়াই থাকো মই। দিনে দিনে মদ বেছিকৈ খোৱা হ'লো। নহ'লে ৰাতি টোপনি নাহে মোৰ। বহুবাৰ দুজনী ছোৱালীক একেলগে লৈ আত্মহত্যা কৰিম বুলি পৰিকল্পনা কৰিছিলো। কিন্তু হোম আৰু অনিয়োৰ কোমল মুখ দুখনীয়ে মোক সেই কামৰ পৰা আঁতৰাই আনিছিল।

সকলো মানুহে মোক বেয়া চকুৰে চাবলৈ ধৰিছিল। মানুহৰ লগত মোৰ সংস্পৰ্শ একেবাৰে নাইকিয়া হৈ পৰিছিল। ঘৰৰ সন্মুখত অচিনাকি যুৱকৰ চলাচল বৃদ্ধি পাব ধৰিছিল। নিতৌ অচিনাকি নম্বৰৰ পৰা ফোনকল আহিব ধৰিলে। সকলোৱে অসৎ উদ্দেশ্যৰে ফোন কৰে। ক'বলৈ গলেই অচিনাকি যুৱকবোৰে মোক কি উদ্দেশ্যৰ পিছ লয় মই নাজানো। মোৰ ডাঙৰজনী ছোৱালীয়ে ইতিমধ্যে সকলো কথা বুজি উঠিছিল। তাইৰ যে দেউতা বুলি চিনাকি দিবলৈ আৰু কোনো নাই সেয়াও তাই ভালদৰে উপলব্ধি কৰিছিল।

এদিন নিশাৰ কথা। আমাৰ কলনীত মানুহবোৰে সোনকালে শোৱে। আমিও ভাত পানী খাই শুই গৈছিলো। তেতিয়া নিশা দহমান

বাজিছিল। হঠাৎ দৰ্জাত টুকুৰিওৱা শব্দ শুনিলো। মই হঠাৎ অপ্রস্তুত হৈ উঠিলো। হোমেও টোপনিৰ পৰা সাৰ পাইছে। ভয়ে ভয়ে মই চিঞৰি কোন বুলি ক'লো। কাৰো একো মাত নাই। আকৌ দৰ্জাত টুকুৰিওৱা শব্দ। মই দৰ্জাৰ কাষলৈ গৈ জুমি চালো। তিনিজন অচিনাকি যুৱক। মই ভয়ত কঁপি উঠিলো। হোমে মোৰ চকুলৈ চাই কি অনুভৱ কৰিলে নাজানো। তাই বিচনাৰ তলত থকা ডেগাৰখন আনি দৰ্জাখন খুলি দিলে। যুৱক তিনিজন পলাই-পত্ৰং দিলে। হোমৰ এই অদ্ভুত আচৰণত সঁচাই মই বৰ আঁচৰিত হ'লো। সেইদিনা মই ভাবিবলৈ বাধ্য হ'লো হোম যদিও সৰু আছে তাই সকলো কথা বুজি উঠিছে। নিশা যেতিয়া ইহঁতক শুৱাই কান্দি থাকো, হোম টোপনি নাযায়। মোৰ লগত উজাগৰে থাকে। তাই মোৰ চকুপানী মচি মোক কান্দিবলৈ মানা কৰে। সৰুজনী ছোৱালীয়ে মাজে মাজে দেউতাকৰ কথা সুধি বৰ আমনি কৰে।

এনেকৈয়ে আজি বিধান নোহোৱাকৈয়ে চাৰি বছৰ পাৰ কৰিলো। যদি সি মোক Divorce দিলেহেঁতেন তেতিয়াও বেলেগ কথা আছিল। পোৱা নোপোৱাৰ দোমোজাত আজি মই জীৱন কটাই আছো। এজনী শিক্ষয়িত্ৰী হৈও আজি মোৰ মদ একমাত্ৰ সংগী। যদি ল'ৰা হ'লোহেঁতেন অতি সহজে আকৌ বিয়া হৈ গ'লোহেঁতেন। কিন্তু মই এগৰাকী নাৰী। দ্বিতীয়বাৰ বিয়া পাতিলে মোক মানুহে ঘৃণাৰ দৃষ্টিৰে চাব। মোক নিজৰ কৰি লোৱানো কোন ওলাব? মোৰ মনৰ কথা বুজা এজনো এই পৃথিৱীত নাই। কি যে পাপ কৰিছিলো, নাজানো পল। বহু কষ্টৰে জীয়াই আছো অ'।”

(পাঁচ)

এটা সময়ত শ্ৰাবণীয়ে কথাবোৰ কৈ ৰৈ গ'ল। তাইৰ মুখেৰে আৰু শব্দ নোলায়। তাই দুৰ্বল হৈ পৰিল। চকুৰ পানীৰে তাইৰ সমষ্ট দেহ তিত্তি গ'ল। তাইৰ দুটি চকু কান্দি ৰঙা হৈ ফুলি উঠিল। পলে নীৰৱে সকলো শুনি আছিল। তাৰো দুচকু সেমেকি উঠিছে। শ্ৰাবণীৰ এই ভয়ংকৰ বাস্তৱবোৰ যে কিমান নিষ্ঠুৰ সেয়া পলে বুজি পালে। তাইৰ হাঁহিৰ আঁৰত যে লুকাই আছে অগণন দুখ। যিবোৰে তাইক ভিতৰৰ পৰা নিঠৰ কৰি ৰাখে সেয়া পলে ভালদৰে বুজি উঠিছিল। এটা মুহূৰ্তৰ বাবে তাইক কি বুলি শাস্তনা দিব পলে ভাবি নাপালে। প্ৰথমবাৰলৈ সি শ্ৰাবণীৰ আচহুৱা চৰিত্ৰৰ বিপৰীতে বাস্তৱ চৰিত্ৰ চিনিব পাৰিছে। তাইৰ বাস্তৱ যে কিমান ভয়ংকৰ! তাৰ বুকুখন কঁপি উঠিল। সি শ্ৰাবণীক সাৱতি ধৰি বুকুত অলপ শুৱাব বিচাৰিলে। শ্ৰাবণীয়েও নীৰৱে পলৰ বুকুত মূৰ পেলাই দিলে। পাঁচ মিনিটৰ বাবে সিহঁতে তেনেকৈয়ে থাকিল। শ্ৰাবণীৰ চকুপানীবোৰে পলৰ বুকু তিয়াই দিলে। মুহূৰ্তটো আৱেগিক হৈ উঠিল। অলপ পিছত পলে শ্ৰাবণীৰ মূৰটো উঠাই দি সুধিলে— “কিন্তু শ্ৰাবণী তুমি গুৱাহাটীলৈ কিয় গৈছিলো? সেই সময়ত হোম আৰু অনিয়ো ক'ত আছিল?” শ্ৰাবণীয়ে অলপ ঠোকা-

ঠোকা মতেৰে ক'লে— “মই B.Edৰ পৰীক্ষা দিবলৈ গুৱাহাটীলৈ গৈছিলো। অনিয়ো আৰু হোমক মাহঁতৰ লগত থৈ আহিছিলো। সেইদিনা মোৰ B.Edৰ পৰীক্ষা আছিল। আজিকালি চৰকাৰে সকলো শিক্ষককে B.Ed বাধ্যতামূলক কৰা বাবে মই গুৱাহাটীত B.Edৰ এডমিছনতো লৈ থৈ দিছিলো। সেয়ে মোৰ পৰীক্ষা থকা বাবে গুৱাহাটীলৈ যাব লগা হৈছিল। সেইদিনা মই শেষ পৰীক্ষা দি খাবলৈ বুলি তুমি কাম কৰা ধাৰাখনলৈ গৈছিলো। মোৰ ভাগ্য আছিল চাগে তোমাক লগ পালো। সেইদিনা তোমাৰ ঠাইত আন কোনোবা ল'ৰা থাকিলে মোৰ কি হ'লহেঁতেন সেয়া ভগৱানেহে জানিব। সেইদিনা নিশা তোমাৰ ব্যৱহাৰ আৰু এটা বিশাল মনৰ প্ৰেমত মই মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে পৰিছিলো। আহোতে বাছত মাত্ৰ তোমাৰ কথা ভাবি আহিছিলো।”

শ্ৰাবণীৰ কথা শুনি পলে তাইৰ দুচকুলৈ চাই তাইক অভয়বাণী দি ক'লে— “শ্ৰাবণী, হোৱাটো হৈ গ'ল। মই তোমাক আৰু অকলশৰীয়া কৰিব নিবিচাৰো। তুমি মোৰ লগত যি ধৰণেই থাকিব বিচৰা সেই ধৰণেই থাকিম। তুমি কেৱল তোমাৰ মনৰ কথা কোৱা।” পলৰ এনেকুৱা অকৃত্ৰিম শাস্তনাত শ্ৰাবণীৰ বুকুখন উকমুকাই উঠিল। তাই পলক ক'লে— “তোমাক মই চিৰ জীৱনলৈ কাষত বিচাৰো। তোমাৰ দৰে এজন সৎ, ভদ্ৰ আৰু এখন বিশাল অন্তৰৰ গৰাকীক মই মোৰ জীৱনটো উপহাৰ দিব বিচাৰো। কিন্তু তুমি জানো সেয়া গ্ৰহণ কৰিব পাৰিবা। তুমি মোতকৈ বয়সতো সৰু। এটা সুন্দৰ জীৱন তোমালৈ অপেক্ষা কৰি আছে। তাতে মোৰ দুজনী ছোৱালীও আছে। তুমি জানো মোৰ আধৰুৱা জীৱনৰ সংগী হ'ব পাৰিবা?”

শ্ৰাবণীৰ এনেকুৱা আবেগপ্ৰবন কথাত পল উচুপি উঠিল। সি উচ্চ কণ্ঠেৰে শ্ৰাবণীক ক'লে— “মই পাৰিম শ্ৰাবণী। ময়ো তোমাক মনে-প্ৰাণে বিচাৰো। কিন্তু তুমি জানো মোক গ্ৰহণ কৰিব পাৰিবা? তোমাৰ আপোন বুলিবলৈ অন্ততঃ তোমাৰ মা-দেউতা, তোমাৰ দুটি সন্তান আছে। কিন্তু মোৰ আগলৈ পিছলৈ কোনোৱেই নাই। তোমাক মই আজিলৈ ক'ব পৰা নাছিলো যে মই মোৰ মা-দেউতাৰ মুখ আজিলৈ দেখা নাই। মোৰ ঠিকনা বুলি ক'বলৈ কোনো স্থান নাই।” কথাবোৰ কৈ থাকোতে পলৰ দুচকু তিত্তি গৈছিল। পলে কথা কৈ থকাৰ মাজতে শ্ৰাবণীয়ে আগৰ দৰে মিচিকিয়াই হাঁহি ক'লে— “পল, তোমাৰ দৰে এজন সংগ্ৰামী ল'ৰাৰ চকুত চকুপানীয়ে শোভা নাপায়। তুমি যে ক'লা তুমি তোমাৰ মা-দেউতাক আজিলৈ দেখা নাই সেয়া তুমি নক'লেও মই আগতেই জানো। তুমি এজন অনাথ, তুমি আশ্ৰমত ডাঙৰ-দীঘল হৈছা। তোমাৰ ঘৰ বুলি চিনাকি দিবলৈ একো নাই। সেই ধাৰাৰ সৰু ঘৰটোৱে তোমাৰ ঠিকনা। এইবোৰেই তোমাৰ দুখ নহয় জানো?” শ্ৰাবণীৰ কথাত পল আচৰিত হৈ তাইক সুধিলে— “কিন্তু তুমি এইবোৰ কথা কেনেকৈ জানিলা? মইতো আজিলৈ তোমাক মোৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ কথা কোৱা নাছিলোঁ।” শ্ৰাবণীয়ে

পলৰ ঠুতৰিটোত ধৰি অলপ ধেমালিৰ সুৰেৰে ক'লে— “ইমান আচৰিত নহ'বাচোন? তুমি যে সেইদিনা পুৱা অটোখনত উঠাই দিছিলো— মনত আছে? মই আহোতে অটো Driver জনক তোমাৰ সকলো কথা সুধিছিলো। মোক তেখেতে তোমাৰ জীৱনৰ সকলো কথা কৈছিল। তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ বাবে যে তোমাক সকলোৱে ভাল পায় সেই কথাও তেখেতে কৈছিল। মোৰ দৰে তুমিও যে জীৱনত সংগ্ৰাম কৰি আছা। তোমাৰ জীৱনতো যে বহুত দুখ আছে সেয়া জানিবলৈ মোৰ সময়ৰ প্ৰয়োজন হোৱা নাছিল।”

এনেদৰে কথাপাতি থাকোতে হঠাৎ শ্ৰাবণী আৰু পলে দেখিলে হোম আৰু অনিয়ো সিহঁতৰ কাষত বহি নীৰৱে কথাবোৰ শুনি আছে। সিহঁতক দেখি পল আৰু শ্ৰাবণী দুয়ো হঠাৎ অপ্রস্তুত হৈ উঠিল। সিহঁত কথাত ইমান মগ্ন হৈ আছিল যে সময়বোৰ কেনেকৈ পাৰ হৈছিল সেয়া সিহঁতে ধৰিবই নোৱাৰিলে আৰু হোম আৰু অনিয়ো যে সিহঁতৰ কাষত বহি আছিল গমেই পোৱা নাছিল। এনেতে হোমে মাকক ক'লে— “মা, এওঁ বাক আমাৰ লগত সদায় থাকিবনে? আমাক আকৌ এনেকৈ ফুৰাব আনিবনে?” অনিয়ো যেনিবা পলৰ কোঁচত গৈ বহিল। প্ৰতি মুহূৰ্তত পৰিৱেশ সলনি হৈ থাকিল। এটি আৱেগিক মুহূৰ্তই বিৰাজ কৰিলে।

শ্ৰাবণীৰ গধুৰ বুকুখন আজি খুব পাতল লাগিছে। তাই আজি নিজৰ দুখৰ কথাবোৰ কাৰোবাৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে। হোম আৰু

অনিয়োৰো ফুৰিবলৈ আহি আনন্দৰ সীমা নাই। পলেও আজি জীৱনৰ ঠিকনা বিচাৰি পালে। সি খন্তেক সময়ো পলম নকৰি শ্ৰাবণীক সাৱতি ধৰি কপালত এটি চুমা খালে। হোম আৰু অনিয়ো সিহঁতৰ মাজলৈ সোমাই আহি দুয়োৰে বুকুৰ উম ল'লে। পলে শ্ৰাবণীক ক'লে— “আজিৰ পৰা মই তোমাৰ আৰু তুমি মোৰ আৰু এই কণমানী দুয়োজনী আমাৰ। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিলো তোমাৰ আধৰুৱা জীৱনৰ সংগী হৈ মই সদায় থাকিম। তুমি জীৱনত আৰু কোনো দিন দুখ নোপোৱা।”

ইতিমধ্যে পল আৰু শ্ৰাবণীহঁতৰ মূৰৰ ওপৰৰে সূৰ্য পাৰ হৈ অস্ত যাবলৈ সাজু হৈছে। আকাশখন হালধীয়া হৈ উঠিছে। চৰাই-চিৰিকতিবোৰ ঘৰমুৱা হৈছে। আন দিনাতকৈ আজি যেন এক ব্যতিক্ৰমী পৰিৱেশ। আজি শ্ৰাবণী আৰু পলে বহুদিনৰ পিছত প্ৰাণ খুলি হাঁহিছে। পৰশুকুণ্ডৰ নৈৰ পাৰত দুয়ো সদায় আনটোৰ সুখ-দুখৰ সংগী হম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দি ঘৰমুৱা হ'ল। কিন্তু এইবাৰ উভতি আহোতে শ্ৰাবণীয়ে ডাইভাৰৰ চিটত বহা নাই। পলে গাড়ী আঙুৰাই লৈ গ'ল। শ্ৰাবণী, হোম আৰু অনিয়ো তিনিও একেলগে সন্মুখৰ চিটত পলৰ কাষত বহিছে।

সিহঁতে হাঁহিছে। সিহঁতৰ হাঁহিবোৰ অৰুণাচলৰ কোনোবা পাহাৰত খুন্দা খাই প্ৰতিধ্বনি হৈ উভতি আহিল। এটা নতুন জীৱনৰ আৰম্ভণি হ'ল। ❀

আমাৰ ডেকা ছাত্ৰসকলে শ্ৰমৰ মৰ্যাদা উপলব্ধি নকৰিলে আৰু শিক্ষা লাভ কৰি থকা কালতে উৎপাদনক্ষম কৰ্মত ভাল নল'লে জাতীয় জীৱনত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব বহন কৰিব পৰাকৈ তেওঁলোকক উপযোগী নাগৰিক কৰি তোলা কষ্টসাধ্য কাম হ'ব।

—মহাত্মা গান্ধী

আমাৰ আদৰ্শ হ'ল— সমাজবাদী সমাজ গঠনৰ আদৰ্শ। আমাৰ আদৰ্শ হৈছে— ভাৰতৰ মুনিহ-তিবোতা আৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে যাতে সমান সুবিধা পায় আৰু বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ মাজৰ বিৰাট ব্যৱধানসমূহ লোপ পায়।

—জৰহৰলাল নেহৰু

আমি যি জানো সি অতি সামান্য। আমি যি নাজানো তাৰ সীমা নাই। এতেকে নিজক জ্ঞানী বুলি ভবা অনুচিত।

—লাপলাচ

ৰাতিৰ ভক্তি

শ্ৰী জাহ্নবী বেজবৰুৱা

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

বলি নিগদতি যদুপতি   ৰাম ৰাম ৰাম ৰাম
কিনো কৃপা মোক কৰিলাহা নাৰায়ণ।
দেৱৰ দুৰ্লভ অতিশয়   ৰাম ৰাম ৰাম ৰাম
গৃহতে থাকিয়া দেখিলো তমু চৰণ।।

ঔ... হৰি, ঔ... ৰাম। নামঘোষাৰ এই প্ৰাৰ্থনাটিৰে গৃহস্থ অমূল্য বৰাই সেৱা ধৰিলে আৰু তাৰ লগে লগে সিদিনাৰ সেই ভাদমহীয়া নাম ভাগিৰ সমাপ্তি ঘোষণা কৰা হ'ল। অতিনিৰে পৰা নিজৰ ঘড়ীটোলৈ বাৰে বাৰে চাই থকা ৰমেশেও এক প্ৰকাৰৰ স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলে। কিয়নো ৰাতি ১১ বাজি গ'ল। ঘৰত ছাগে কণমানি হাল এতিয়াও তাৰবাবে আগ্ৰহেৰে বৈ আছে। সি যে অহাৰ সময়ত সিহঁতৰ বাবে ভাতৰ লগত দিয়া ধুনীয়া আঞ্জা তৰকাৰী লগতলৈ যাব বুলি কথা দিছিল। গৃহস্থক কথাটো আগতে কৈ ৰখাৰ বাবে তেওঁলোকে ইতিমধ্যে পনীৰৰ তৰকাৰী আৰু মটৰৰ ঘুঙুণীৰে দুটা টিফিন ৰমেশৰ হাতত তুলি দিলে। কাজ-কৰ্ম আদিত প্ৰায়েই এনেদৰে ৰাহি হোৱা বস্ত্ৰবোৰ গৃহস্থই সকলোৰে মাজত বিলাই দিয়া ৰীতি তেওঁলোকৰ মাজত আগৰ পৰাই আছে। ৰমেশেও নিজৰ কৰ্মত কতবাৰ যে সকলোৰে হাতে হাতে টোপোলা বান্ধি দি পঠাইছিল। প্ৰসাদৰ টোপোলা আৰু টিফিন দুটাৰে সৈতে গৃহস্থৰ পৰা বিদায় লৈ ৰমেশ পদূলিলৈ ওলাই আহিল। বাহিৰত তাৰ বাবে নিপেন, চক্ৰ, কানাই, তাৰিণীহঁত বৈ আছে। গোটেইবোৰ একেলগেই ৰাস্তালৈ খোজ ল'লে। নানান কথা ওলাল। কথাৰ মাজতে দাসে গৃহস্থ অমূল্য বৰাৰ কথাৰ উলিয়ালে। তেওঁক সেই গাঁওখনৰ কোনেনো চিনি নাপায়। তেজ গৰম থকা দিনবোৰত মানুহখিনিক যে তেওঁ কেনেদৰে কষ্ট দিয়া নাই! ৰাজনৈতিক বিষয়া এজনৰ সৈতে সম্পৰ্ক থকা হেতু গাঁওখনৰ সকলোৰে তেওঁক বিশ্বাস কৰিছিল। কিন্তু গাঁৱৰ ৰাইজৰ সেই বিশ্বাস মৰিমুৰ কৰি বৰাই গাঁৱৰ বহু যুৱকক চাকৰিৰ প্ৰলোভনেৰে আত্মসাৎ কৰা লাখ লাখ টকাৰ কথাবোৰ যে গাঁৱৰ ডেকা-বুঢ়া সকলোৰে জানে। গুৰু-গোসাই নমনা বৰাই সেই সময়ত কিমানক ক'ত, কেনেদৰে অপদস্থ কৰিছিল তাৰ হিচাপ হয়তো কাৰো ওচৰত নাই। লাহে লাহে বয়স বাঢ়িল, গাৰ বল-জোৰো কমিল। দুবছৰৰ আগত এদিন হঠাৎ গাড়ীৰ আগত পৰি পৰিবাৰ ৰমলাৰো মৃত্যু হ'ল। তাৰ পিছতে একমাত্ৰ ল'ৰা, আলাসৰ লাড়ু বৰা-বৰাণীৰ

চকুৰ মণি কেশৱেও বৰাৰ গালত এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰ শোখাই ঘৰৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। এতিয়া আৰু বুঢ়া একেবাৰে অকলশৰীয়া। নিজৰ অসম আৰ্হিৰ ডাঙৰ ঘৰটোত বন কৰা ল'ৰা কৃষ্ণৰ সৈতে জীৱনৰ অস্তিম ক্ষণলৈ অপেক্ষা কৰিছে। পাপ খণ্ডণৰ মানসেৰে গাঁৱৰ মাজৰ বৰ নামঘৰটো পিছত বৰায়ে নিৰ্মাণ কৰি দিয়া। এসময়ত চকুৰ কোণাৰে দেখিব নোৱাৰা ৰাইজেও বৰাক এতিয়া সহানুভূতিৰ দৃষ্টিৰে চায়। অমূল্য বৰাৰ ওপৰত চলি থকা আলোচনাৰ মাজত চক্ৰই হঠাৎ মাত দিলে— “বুঢ়াই নিজৰ গোটেই জীৱনটোত পাপ কাম কৰিলে আৰু জীৱনৰ এই অস্তিমক্ষণত ভগৱানৰ নাম জপিছে। এই বুঢ়া বয়সত হৰি ভক্তিত ধৰাতকৈ যদি ডেকা কালতে আটাইবোৰ পাপ কাম এৰি ঈশ্বৰ চিন্তা কৰিলেহেঁতেন তেওঁৰ মূৰত ছাগে ভগৱানৰ এনেহেন লাঠি নপৰিলে হয়। আজি হয়তো বৰাৰ পুতেক-বোৱাৰীয়েক, নাতি-নাতিনী সহিতে এখন সুখৰ-সংসাৰ থাকিলেহেঁতেন।” চক্ৰৰ কথাত সকলোৱে হয়ভৰ দিলে। ৰমেশৰো কথা এটা মনত পৰি হাঁহি উঠিল— “বাল্য কালৰ ভক্তি অমৃতৰ সমান, ডেকা কালৰ ভক্তি গাখীৰৰ সমান আৰু বৃদ্ধ কালৰ ভক্তি পানীৰ সমান।” বিভিন্ন কথাৰ মাজেৰে আটাইকেইজন আগবাঢ়ি গৈয়ে থাকিল। মণিকাৰ হঁতৰ ঘৰ পাৰ হ'ল। এনেতে কানাইয়ে সকলোকে উদ্দেশ্যি সুধিলে— “বোলো কথা এটা শুনিছানে? পৰহি ৰাতিহেনো মণিকাৰ মাকজনীয়ে আত্মহত্যা কৰিলে। দাসে ক'লে— “কথাটো ময়ো নুশুনা নহয়। গিৰীয়েকে বোলে ৰাতি ৰাতি মদ খাই আহি সদায় মাৰপিট কৰে, মাকৰ ঘৰৰ পৰা তাক হেনো টকা আনি দিব লাগে। তাইৰ মাকৰ ঘৰৰ অৱস্থাও টকা দিব পৰাকৈ সৰল নহয়। সেয়ে সহ্য কৰিব নোৱাৰি বেচৰীজনীয়ে চিলিঙতে চিপ ল'লে। অতপৰে মৌন হৈ থকা নিপেনে এইবাৰ মাত দিলে— “হে হৰি, কি যে দিনকাল আহিল, মানুহবোৰ আৰু মানুহ হৈ নাথাকি পশু হ'ল। ডেকা ডেকা মানুহবোৰে আত্মহননৰ দৰে বাটটোকে সমাধানৰ পথ হিচাপে বাছি লোৱা হ'ল। কিন্তু তেওঁলোকে এবাৰো ভাবি নাচায় এনে এটা কৰ্ম কৰাৰ পিছত তেওঁলোকৰ অন্য আত্মীয়সকলৰ মনত কি ধৰণৰ প্ৰভাৱ পৰে যিসকলে হয়তো তেওঁক নিজতকৈও বেছি ভাল পায়। মাকেতো নিজৰ সমস্ত দুখ-যন্ত্ৰণাৰ পৰা মুক্ত লৈ গুছি গ'ল কিন্তু সেই মণিকাৰজনীৰ ভৱিষ্যত কি? সৌ সিদিনা আমাৰ ওচৰতো মহিলা এজনীক দুৰ্বৃত্তৰ দল এটাই দিনৰ পোহৰতে মাৰি থৈ গ'ল। কি যে হ'ল

দেশৰ অৱস্থা, সমাজৰ অৱস্থা। মানুহৰ নিৰাপত্তা যে আৰু এতিয়া কতোৱেই নাই। বাট-ঘাটত, কৰ্মথলীত, আনকি ঘৰতো প্ৰাণ যোৱাৰ ভয়। কাৰ লগত কোন মুহূৰ্ত্তত কি ঘটি যায় একোৱেই ঠিক নাই। যিকোনো সময়ত, কাৰোবাৰ ভুলৰ বাবে কাৰোবাৰ বন্দুকৰ গুলীত আন কোনোবা নিৰ্দোষী ঢলি পৰিব পাৰে। ইমান সময়ে মনে মনে থকা ৰমেশেও এইবাৰ তাৰ মনৰ ভাব ব্যক্ত কৰিলে— “হেৰ নিপেন, এয়াইটো কলি কাল। ভাগৱতত লিখি থোৱা নাই জানো, “কলিৰ শেষত হৈব কলি অৱতাৰ, কাটি মাৰি শ্লেচ্ছক কৰিবা বৃন্দামাৰ।” এনেদৰে চলি থাকিলে ধ্বংস হ'বলৈ যে আৰু বেছি দিন নাই। এনেদৰে বিভিন্ন কথাৰ পাতনি মেলি আটাইকেইটা আগবাঢ়ি থাকিল। ইজন সিজনকৈ সকলোবোৰ নিজ নিজ ঘৰত সোমাল। শেষত বাকি থাকিল দাস আৰু ৰমেশ। ক্ষম্ভুক পিছত দাসৰো ঘৰ আহিল। ৰমেশৰ পৰা বিদায় লৈ দাস নিজৰ ঘৰত সোমাল। সেই নিৰ্জন ৰাতি, একো মণিব নোৱাৰা ঘিট-মিট একাৰত ৰমেশ অকলে আগবাঢ়ি থাকিল। ৰমেশৰ মনলৈ আহিল চিপ লোৱা মণিকাৰ মাকৰ স্পষ্ট মুখখন। যাক তেওঁ ভালদৰেই চিনি পায়। আৰু দুবুঙাই হত্যা কৰা সেই মহিলা জনী। ৰমেশৰ মনলৈ ক্ৰমে ভয় নামি আহিল। তাৰ খোজৰ গতি খৰ হ'ল। ৰমেশে জানে সৰুৰে পৰাই শূনি আহিছে মৃত্যুৰ পিছত কাজ-কৰ্ম, শ্ৰাদ্ধ আদি শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত আত্মাবোৰে মুক্তি নাপায়, ঘূৰি থাকে। ৰমেশৰ অনুভৱ হ'ল যেন তেওঁৰ পিছে পিছে বা লগে লগে কোনোবা আহি আছে। একাৰৰ প্ৰকোপত একোৱেই নেদেখি। টৰ্টটোৰো পোহৰ তেনেই কম। খালী পোহৰ চকুত পৰে। ভয়ত তাৰ

অৰ্ঠ-কৰ্ঠ শুকাল। এনেতে হঠাৎ শিল এটাত উজুতি খাই ৰমেশ মাটিত উফৰি পৰিল। টিফিন এটা হাতৰ পৰা চিটিকি গৈ খুলি গ'ল। আৰু লগে লগে গোটেইখন মটৰৰ ঘুণুণীৰ গোক্ৰে মল-মলাই গ'ল। ৰমেশে আৰু অকণো পলম নকৰি পৰি যোৱা টিফিনটো হাতত লৈ তাৰপৰা দৌৰ দিলে। অৱশেষত ৰমেশ ঘৰৰ পদূলীত সোমাল। ইমান দূৰৰ পৰা বৈ বৈ অনা টিফিন দুটাৰ বস্তুবোৰ নিজ হাতেৰে ওচৰৰ নলাটোত পেলাই দিলে। আটাইবোৰ কানি-কাপোৰ তিয়াই দি গাটো ধুলে আৰু টিয়নীখনৰেই প্ৰসাদৰ টোপোলাটোৰ সৈতে ঘৰত সোমাল। ঘৈণীয়েক শান্তি তেতিয়াও সাৰে আছিল। কিন্তু কণমানিহাল শুলে। ৰমেশৰো দেখি ভাল লাগিল। সিহঁত দুটাই বিচৰা বস্তুটো আনি দিব নোৱাৰা বাবে তাৰ বেয়া লাগিল আৰু সাৰে থকা হ'লে সিহঁত দুটায়ো দুখ পালে হয়। কাপোৰ-কাণি পিন্ধি তামোল এখন খাই ৰমেশ বিছনাত পৰিল আৰু মনতে ভাবিলে— ভালেই কৰিলে সি সেই আঞ্জা তৰকাৰীবোৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ নামিলে। সৰুতে আইতাকে ৰমেশহঁতক কোৱা মনত আছে ৰাতি হেনো খোৱা বস্তু বাহিৰলৈ নিব নালাগে, কাকো দিবও নালাগে আৰু ঘৰলৈ আনিবও নালাগে। নহ'লে সেইবোৰত ভূত-প্ৰেত আদি লাগি আহে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। ৰাতি খোৱা বস্তুৰ গোক্ৰ পালে খিৰিকীৰ কাষত আহি যথিনীবোৰে হাত পাতে। মোকো দে অই, মোকো দে অই বুলি খুজি থাকে। সি নিজ চকুৰে দেখা নাই যদিও মাকহঁতে কোৱা শূনিছে। তাতে আৰু ওচৰতে মানুহ মৰা কথা। সি এইবোৰ বিশ্বাস কৰে অথচ আজি যে কথাবোৰ কেনেদৰে পাহৰি গ'ল। ❁

তিনিটা কথাৰ নীতি

শ্ৰী নিছিমা ইছলাম

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

তিনিটা বস্তু নাচাবা— নিজৰ গুণ, আনৰ দোষ আৰু দুষ্টৰ কৰ্ম।

তিনিজন মহান হয়— যিজনে ধন পাই গৌৰৱ নকৰে, যিজনে ধন হেৰুৱাই দুখ নকৰে আৰু যিজনে আনৰ ধন দেখি লোভ নকৰে।

তিনিজনক বাখা নিদিবা— ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰোঁতা, দান দিওঁতা আৰু শুশ্ৰূষা কৰোঁতাক।

তিনিজনৰ সংগ এৰা— জুৱাৰী, মদাহী আৰু ব্যভিচাৰী।

তিনিজন অন্ধ হৈ পৰে— লোভী, কামুক আৰু ক্ৰোধী।

অনামী অনুভৱৰ বান্ধোনত.....

শ্যামলদীপ শৰ্মা

স্নাতক পঞ্চম বাৰ্ষিক

“তই যিদিনা বিয়া হৈ গুচি যাবি” মোৰ বৰ দুখ লাগিব অ’।
তোৰ দেউতাৰৰ, দাদাৰ, যেনেকে দুখ লাগিব ঠিক তেনেকে। তই
মোৰ বান্ধবী, ভণ্টি আৰু পাৰ্টনাৰ।” অল্পানে কথাখিনি খুব
আবেগিকভাৱে কৈছিল। ফোনৰ ইটোমূৰত তই সেইদিনা কথাখিনি
শুনি গৈছিল মাত্ৰ।

বসন্তৰ কোনোবা এটি সন্ধিয়া তাইক কৈছিল অল্পানে।
চাৰ্টকেইটা জাপি জাপি তাই হেৰাই গৈছিল পুৰণি দিনবোৰলৈ। কিন্তু
কলিং বেলৰ শব্দত তাই একেচাতে অতীত-ভৱিষ্যত সকলো পাহৰি
বৰ্তমানলৈ ঘূৰি আহিছিল। দুৱাৰৰ বাহিৰত মুখত হাঁহি এটা লৈ;
দিনটোৰ আমনিদায়ক ব্যস্ততাক দলিয়াই বৈ আছিল তাইৰ গিৰিয়েক।

ঃ জানা কুহি, আজি দিনটো বৰ ব্যস্ত আছিলো। ইমানবোৰ নতুন
প্ৰজেক্ট আহিছে যে দিনটো ফাইলবোৰৰ পৰা মূৰ দাঙিবই পৰা
নাছিলো। তোমাৰ হাতৰ চাহ একাপৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰি
আছিলো। জোতা-মোজা খুলি খুলি সি অনগল কৈ গ’ল।

ঃ ব’বা মই চাহ একাপ কৰো তোমালে। কুহিয়ে ফালৰি কাতি
ৰান্ধনি ঘৰলৈ গুচি গ’ল। চাহ বনাবলৈ তাই চচপেনটো ল’লে। ‘ৰঙা
চাহ বনাব নাজান’ তই। পানীকাপ দি উতলিৰ দিবি পানীখিনি। তাৰ
পিছত অলপ উতলাই চাহকাপ বাকি দিবি।’ অল্পানে এদিন শিকাইছিল
তাইক ৰঙাচাহ বনাবলৈ। তাই আজিও তেনেদৰেই চাহ বনালে। চাহ
বনোৱাৰ সময়ত, সদায় মনত পৰে তাইৰ সেইবাৰ কথা।

ঃ কুহি... মাতৰাৰে আকৌ ভাঙি দিলে তাইৰ নষ্টালজিয়া।

ঃ গৈছে ব’বা। চাহকাপৰ লগত নিমকি দুইটুকুৰামান দি (ভাল
পায় সি নিমকি খাই) লৰালৰিকৈ চাহকাপ দিলে তাক তাই।

ঃ আস ! কি আৰাম। তোমাৰ এই চাহকাপে সকলো জড়তাই
আঁতৰাই লৈ যায়। অ’ শুনাতোন মোৰ বেগটোত কিবা এটা আছে
তোমালে। বৰ মৰমত আনিছো। চোৱোচোন কেনে লাগে। সি
চাহকাপ খাই খাই কৈ গ’ল। তাই লাহেকৈ তাৰ বেগটো খুলিলে।
গিফ্ট পেপাৰেৰে বন্ধা আছিল কিবা এটা। তাই লাহে লাহে খুলিলে।
গুণাৰে ময়ূৰৰ বুটা বহু সেউজীয়া ৰঙৰ মেখেলা চাদৰ এযোৰ। মুখত
সেমেকা হাঁহি এটা বিয়পি পৰিল তাইৰ। সুখৰ এনে কিছুমান
মুহূৰ্তইতো তাই কল্পনা কৰিছিল। কল্পনা কৰিছিল তাইৰ
গিৰিয়েকজনে যেন তাইক সৰু সৰু সুখ কিছুমানেই ভৰাই পেলায়।
তাইৰ সকলো সম্বন্ধক সন্মান দিব জনা, তাইক সন্মান দিয়া, বৃজি
পোৱা আৰু সকলো কামতে সহায় কৰা ল’ৰা এজনক গিৰিয়েক
হিচাপে পোৱাৰ হেপাহ কৰিছিল তাই। আৰু তেনেকুৱাই তাইৰ

গিৰিয়েক। কিন্তু ইমানবোৰ পোৱাৰ পিছতো কিবা এটা যেন কৰবাত
বাকী আছিল। কি বাকী আছেনো! সকলো আছে তাইৰ জীৱনত, মৰম,
ভালপোৱা সুখ। মাত্ৰ প্ৰত্যাশ নাই।

চাহৰ কাপটো হাতত লৈ তাই গুচি গ’ল ৰুমটোৰ পৰা আৰু
আকৌ এবাৰ ডুব গ’ল তাই অতীতত।

সেউজীয়া সদায় প্ৰিয় তাইৰ। সি জানে সেইবাৰ কথা। হয়তো
সেয়ে সেউজীয়া ৰঙৰ ধুনীয়া কিবা এটা দেখিলেই লৈ আনে সি
তাইৰ বাবে।

ফেচবুকত একাউণ্টতো খোলা বেছিদিন হোৱা নাছিল তাইৰ।
এটামাহতে দুশটা Friend হৈছিল গৈ। পুৰণি স্কুল-কলেজৰ
বন্ধুবিলাক লগ পালে তাই। এদিন ২টা অচিনাকি request আহিছিল
তাইলৈ। অল্পান আৰু প্ৰত্যাশ। Profile দুটা চেক কৰিলে তাই। ভিন্ন
ব্যক্তিত্বৰ দুয়োজন অচিনাকি হ’লেও accept কৰিলে। কেৱল চিনাকি
সকলকে যে accept কৰিব বাকীবিলাকক নহয়, তেনেতো কোনো
কথা নাই। এসপ্তাহ পিছত ফেচবুকৰ ‘চাট’ ৰুমৰপৰা কেনেকে তাইৰ
মেছেজ ইনবক্সত সিহঁত দুয়োৰে মেছেজ আহিব আৰম্ভ কৰিলে; তাই
ধৰিবই নোৱাৰিলে।

ঃ তেজপুৰ নাৰায়ণপুৰৰ অল্পান ফুৰ্তিবাজ ধৰণৰ। জীৱনৰ
প্ৰত্যেকটো কথাই সহজে লোৱা, দুখবোৰ হাঁহি উৰুৱাই দিয়া অল্পানে
তাৰ সম্পৰ্কবোৰ বজাই ৰাখিব জানিছিল। নিজে হাঁহি আৰু বেলেগৰ
হুৱাই ভাল পাইছিল সি। কিন্তু তাৰ মনত যিবোৰ দুখৰ ধুমুহা পা
হৈছিল সেই সকলোবোৰ কৈছিল সি তাইক। তাইৰ ওচৰত চকুপানী
টুকিবলৈ সি লাজ অনুভৱ নকৰিছিল। মাত্ৰ এটা মাহতে অল্পান
পৰিছিল তাইৰ ‘best friend’। তাই যিহেতু কটনত পঢ়ি আছিল, সি
গুৱাহাটীলৈ আহিলেই লগ কৰিছিল তাইক। দীঘলীপুখুৰীৰ সমুখ
কিমানবাৰ যে একেলগে আইচক্ৰীম খাইছিল তাই তাৰ লগত
অল্পানৰ প্ৰেমিকাও আহিছিল তাৰ লগত।

ঃ আনফালে গুৱাহাটীৰ প্ৰত্যাশ আছিল জেদী স্বভাৱৰ। জীৱন
যিটো বিচাৰে সেইটো সি নিজৰ কৰি ল’বই। স্বাধীনতাপ্ৰিয় প্ৰত্যাশ
ডাঙৰ ডাঙৰ সপোন দেখি আৰু সপোনবোৰ বাস্তৱ ৰূপ দি
পায়।

কুহিৰ জীৱনটোত কোনো উঠা-নমা নাছিল। তাই জীৱনত
বিচাৰিছিল সেয়া তাই পাইছিল, যদিও তাইৰ হাবিয়াস নাছিল
উচ্ছাকাংক্ষাৰ। সৰু সৰু সপোনবোৰ পূৰাই সৰু সৰু সুখবোৰতে সুখ
হৈছিল তাই। অল্পান আৰু প্ৰত্যাশৰ আগমনে সুখী কৰিছিল তাইৰ

হয়তো প্রত্যুষৰ আগমনত বেছি সুখী হৈছিল। প্রত্যুষৰ আৰু তাইৰ বন্ধুত্ব ছমাহতে প্ৰেমলৈ পৰিণত হৈছিল। কিন্তু গুৱাহাটীতে থাকিও সিহঁত দুয়োজন কেতিয়াবাহে লগ হৈছিল। বহুত সময় দিব পৰা নাছিল প্রত্যুষে তাইক। তাৰ IAS ৰ Coaching Class ত ব্যস্ত থাকিছিল ওৰে দিনটো আৰু সন্ধিয়া ৫-১০ মিনিট কথা পাতিছিল মাত্ৰ। সি ভাবিছিল তাৰবাবে তাইৰ পঢ়া-শুনা নষ্ট হ'ব। ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰী কুহিৰো সপোন আছিল IAS হোৱাৰ কিন্তু তাৰবাবে তাই কেতিয়াও কষ্ট নকৰিছিল। ডাঙৰ সপোন দেখিব ভয় কৰিছিল তাই কাৰণ ডাঙৰ ডাঙৰ সপোন ভঙাৰ দুখ বহুত। অস্বাভাৱিক কৈছিল তাই প্রত্যুষৰ কথা। তাই যে কিমান ভাল পাইছিল তাক! প্ৰথম প্ৰেম আছিল তাইৰ প্ৰতুষ। অস্বাভাৱিক বুলিছিল তাইক সকলোবোৰ। প্ৰতুষে অভিমান কৰিলে অভিমান ভাঙিবলৈ তাই অস্বাভাৱিক সহায় লৈছিল। অস্বাভাৱিকতো সকলো কথাই কৈছিল তাইক। তাৰ মাহত কিমান টকা খৰচ হ'ব বা ক'ত, কি কেনেকে খৰচ কৰিব সেয়াও সুধিছিল তাইক। প্ৰতুষ আৰু মনালিছা সিহঁত দুয়োৰে জীৱনত আছিল যদিও সিহঁতে সিহঁতৰ বন্ধুত্বক স্নান পৰি যাব দিয়া নাছিল। এতিয়াও মনত আছে তাইৰ ভেলেন্টাইন ডেৰ দিনা তাই প্ৰতুষৰ লগত যেতিয়া ফুৰিব গৈছিল তাত অস্বাভাৱিক গৈছিল ফুৰিবলৈ। কলাক্ষেত্ৰৰ বাকৰিত সেইদিনা প্ৰতুষক চিনাকি কৰাই দিয়াৰ পিছত যেতিয়া সিহঁত বেলেগ এঠাইলৈ গুচি গৈছিল প্ৰতুষে তাইক কৈছিল “অন্তত : আজিৰ দিনটোত তুমি তোমাৰ বন্ধুক ক'ব নালাগিছিল তুমি যে কলাক্ষেত্ৰ আহিবা। এদিন গোটেই সময়খিনি মোৰ লগত থাকিলে তোমাৰ একো নহ'ল হয় কুহি।” তাই বুলিছিল তাক যে এইটো আকস্মিক একেবাৰেই। আৰু অস্বাভাৱিক মনালিছাৰ লগত আহিছে। কথাখিনি কওঁতে তাইৰ চকুৰে নিগৰি অহা চকুপানী দেখি প্ৰতুষে কৈছিল যে আজিৰ দিনটোত তোমাৰ দুচকুত চকুপানী দেখিলো মই কুহি। শপত খাই কৈছে আজিৰ পৰা তোমাৰ দুচকুত চকুপানীৰ এটা টোপালো আহিব নিদিও। আমাৰ বিয়াৰ দিনাও কান্দিব নোৱাৰা তুমি। কুহিৰ হাত দুখনত ধৰি সি কৈছিল তাইক তোমাক মই একো বস্তুৰ বিনিময়তে হেৰুৱাব নিবিচাৰো। কথাকেইয়াৰ কৈ সি তাইৰ কপালত আঁকি দিছিল এটি চুমা। গোলাপ এথোপাৰে সি আকৌ এবাৰ প্ৰেম নিবেদন কৰিছিল সি তাইক। আসঃ ! কি যে সুখৰ দিন আছিল সেইটো।

সুখৰ দিনবোৰ এদিন এদিন কৈ পাৰ হৈ গৈছিল অস্বাভাৱিক C.S কৰিব গুচি গৈছিল কলকাতালৈ আৰু প্ৰতুষে তাৰ সপোন পূৰাবলৈ দিল্লীলৈ। কুহিয়ে জে. বি ল'কলেজত নামভৰ্তি কৰিছিল LLB কৰিবলৈ। সম বয়সৰ তিনিজন মানুহ নিজৰ নিজৰ কেৰিয়াৰৰ পিছত ঘূৰি ফুৰিছিল। সকলো ঠিকেই গৈ আছিল কুহিৰ হিচাবত। কিন্তু প্ৰতুষৰ সন্দেহ বাঢ়ি গৈছিল। অস্বাভাৱিক লগত কথা পাতি থাকিলে সদায় ব্যস্ত পাই প্ৰতুষে কুহিক আৰু তাৰ পিছত সদায় এখন কাৰ্জিয়া। বিশ্বাস বুলিবলৈ সকলো শেষ হৈ গৈছিল সিহঁতৰ মাজত।

আৰু এদিন শেষবাৰৰ বাবে প্ৰতুষে কুহিক সুধিছিল তাই অস্বাভাৱিক সতে বন্ধুত্ব ভাঙিব নে তাৰ লগত। জীৱনত সবাতোকৈ ভাল পোৱা মানুহজনৰ পৰা তাই এনে এটা প্ৰশ্ন। কেতিয়াও আশা কৰা নাছিল তাই। পুৰণি কথাবোৰ ভাবি ভাবি কুহিৰ কেতিয়া ভাত বনোৱা হৈ গৈছিল তাই গমেই পোৱা নাছিল। গিৰীয়েক আহি কেতিয়াৰ পৰা তাইৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল তাই গমকে পোৱা নাছিল। তাইৰ দুচকুত আজিও ওলমি আছিল দুটোপাল চকুলো আৰু সি মচি দিছিল তাইৰ চকুপানী। আবেগিক কুহি সোমাই পৰিছিল তাৰ বুকুত কুৰুকি কুৰুকি আৰু ভগা ভগা মাতেৰে কৈ গৈছিল—

: “অস্বাভাৱিক তুমি কেৱল মাত্ৰ মোৰ বাবে তোমাৰ প্ৰেমকো ত্যাগ কৰিলা আৰু মই আজিলৈ তোমাকেই ভুল বুলি আছিলো। ভাবিছিলো প্ৰতুষে ঠিকে কৈছিল যে তুমি মনালিছাক মাত্ৰ দেখুৱাবলৈ ভাল পাইছিলি আৰু আচলতে মোক বিচাৰা তুমি। সেয়েতো তুমি প্ৰতুষৰ লগত মোৰ সন্ধক ভঙাৰ পিছত একো নাভাবি মোৰ ঘৰলৈ বিয়াৰ প্ৰস্তাৱলৈ আহিলা। মোৰ ভাব হৈছিল তুমি যেন এই সময়টোৰ বাবেই ৰৈ আছিলি” কুহিয়ে অনৰ্গল কৈ গৈছিল। “মই বৰ স্বাৰ্থপৰ, মই কেৱল নিজৰ বিষয়ে ভাবিলো। তোমাৰ মনত কি আছে, মইতো কেতিয়াও জানিবই নিবিচাৰিলো। মই প্ৰতুষৰ স্মৃতিলৈয়েই জীয়াই আছিলো। কিন্তু কি আচৰিত জানা, মই কিবা এটা কাম কৰিলে তুমি কি কৈছিলি সেয়া মনত পৰিছিল, প্ৰতুষে কি কৈছিল সেয়া কেতিয়াও মনত পৰা নাছিল। হয়তো মই তোমাক ভাল পাই পেলাইছো এতিয়া। কিন্তু অতীতে বাৰে বাৰে সোঁৱৰাই মোক প্ৰতুষৰ কথা আৰু তোমাৰ বাবে থকা অনুভৱবোৰ ফ্ৰোভলৈ পৰিণত হয়। আজি মই সকলো পাহৰিব বিচাৰো। আজিৰ পৰা মই কেৱল তোমাৰ আৰু মোৰ বিষয়ে ভাবিব বিচাৰো। তোমাক লৈ মই এখন নতুন পৃথিৱীত ভৰি দিব বিচাৰো। মোৰ অধিকাৰ আছেনে অস্বাভাৱিক???”

: “তুমি যদি চকুপানী নোটোকা বুলি মোক 'Promise' কৰা আৰু সদায় অফিচৰ পৰা অহাৰ পিছত একাপ ধুনীয়া চাহ দিম বুলি কোৱা তেন্তে এই অধিকাৰ দিয়াত মোৰ একো সমস্যা নাই।” অস্বাভাৱিক মুখত এমোকোৰা হাঁহি লৈ ক'লে।

: “শপত খাই কৈছে দিম দিয়া।” বুলি কৈ কুহিয়ে সাৱটি ধৰিলে অস্বাভাৱিক। অস্বাভাৱিক দুচকুৰে দুটোপাল চকুপানী নিগৰি আহিল। কিমান দিনৰ পৰা এই সুখ দেখা নাছিল সি কুহিৰ মুখত। মনালিছাৰ লগতো তাৰ সম্পৰ্ক শেষ কৰাৰ কাৰণটো যে তাৰো একেই আছিল, সি কোনোদিনে কুহিক কোৱাই নাছিল। পুৰণি কথাবোৰ আৰু সি মনত নেপেলায়। এতিয়া মাত্ৰ সি আৰু কুহি। কথাকেইয়াৰ ভাবি সি জোৰেৰে সাৱটি ধৰিলে কুহিক। সময়ছোৱা যেন দুটি মন মিলিৰ আনন্দত থমকি ৰৈছিল তেতিয়া...!!!

অহংকাৰীৰ পতন

শ্ৰী প্ৰীতিৰেখা শৰ্মা
স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

ৰীমা আৰু বিজা দুয়োজনী ভাল বান্ধৱী। সৰুৰেপৰা একেলগে ডাঙৰ হোৱা। দুয়োজনীৰে দেউতাকহঁত ভাল বন্ধু। দেউতাকহঁতৰ সূত্ৰেই দুয়োজনীৰ মাজত ভাল বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিছে। বিজাৰ দেউতাক টেলিকম অফিচৰ এজন উচ্চপদৰ্ষ্ঠ বিষয়া। তাই ঘৰৰ একমাত্ৰ সন্তান। তাইৰ কোনো বন্ধুৰে অভাৱ নাই। তাইক মাক-দেউতাকে একো বন্ধুৰে অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া নাই, আলাসত ডাঙৰ হোৱা ছোৱালী।

আনহাতে ৰিমা অতি সাধাৰণ ঘৰৰ ছোৱালী। তাইৰ দেউতাকে ব্যৱসায় কৰি ঘৰখন চলায়। তাই সকলো ক্ষেত্ৰতে মিত্যবয়ী হৈ চলিব শিকিলে। সৰুৰে পৰাই তাই বৰ মিত্যবয়ী। তাই সকলো কাম চিন্তা কৰি কৰে। কিয়নো তাইৰ দেউতাকে সিহঁতৰ প্ৰয়োজন কোনো মতেহে পূৰণ কৰে। সেইকাৰণে তাই বিজাৰ দৰে উচ্ছুংখল জীৱন-যাপন কৰাৰ সাহস নাই।

ৰীমা আৰু বিজা ভাল বান্ধৱী হ'লেও বিজা অলপ অহংকাৰী। তাই নিজৰ অহং ভাবত দুব গৈ থাকে। বিজাৰ দেউতাক বৰ ভাল মানুহ। তেওঁ ৰীমাহঁতক প্ৰয়োজন অনুসাৰে সহায় কৰে। কিন্তু এই কামটো বিজা আৰু তাইৰ মাকে ভাল নাপায়। তেওঁলোকে বিজাৰ দেউতাকক এইবিলাক কাৰণত গালি পাৰে। কিন্তু বিজাৰ দেউতাকে তেওঁলোকৰ কথা নুশনে আৰু ৰীমাৰ দেউতাক, তেওঁ বিজাৰ দেউতাকক কিদৰে ধন্যবাদ দিব ভাবি নাপায়।

বিজাই ৰীমাৰ লগ হ'ব নিবিচাৰে। কিন্তু দেউতাকৰ ভয়ত তাই তাইৰ লগ হয়। একেলগে স্কুললৈ যায়, কিন্তু বিজাই স্কুল পোৱাৰ

পিছতে ৰীমাক লগৰবোৰৰ লগত লগ হৈ জোকায়, ঠাট্টা কৰে, ইতিকিং কৰে। তেতিয়া ৰীমাৰ মনটো বৰ বেয়া লাগে আৰু তাই মনে মনে কান্দি বহি থাকে। কিন্তু তাই কেতিয়াও এইবোৰ কথা ঘৰত নকয়। কাৰণ তাই কেতিয়াও নিবিচাৰে তাইৰ কাৰণে সিহঁতৰ ঘৰত, দেউতাকহঁতৰ মাজত কাজিয়া লাগক।

এদিনাখনৰ কথা। বিজাৰ দেউতাকৰ বাহিৰত অফিচৰ কিবা কাম আছিল। আহোতে তেখেতৰ ৰাতি হ'ল। আহি থাকোতে হঠাতে এখন ট্ৰাকৰ লগত তেখেতৰ গাড়ীৰ খুন্দা লাগিল আৰু বিজাৰ দেউতাক লগে লগে বেঞ্চ হৈ পৰিল। লগে লগে তেখেতৰ হস্পিতাললৈ অহা হ'ল। সেই সময়ত ৰীমাহঁতেও কথাটো গম পালে। সিহঁতে লৰালৰিকৈ আহি তেওঁৰ খবৰ ললেহি।

তেতিয়া বিজাহঁতে গম পালে যে দেউতাকৰ দুয়োখন ভৰিৰে ভাঙিল। বিজা আৰু মাক ভাঙি পৰিল। তেতিয়া ৰীমা আৰু মাকে আহি সিহঁতক সাহুনা দিলে। ইতিমধ্যে বিজাৰ দেউতাকে সিহঁতৰ কৰি থোৱা উপকাৰৰ ধাৰ সুজিব আছেই। তেতিয়া ৰীমাৰ দেউতাকে ক'লে যে তেওঁ পাৰ্থমানে সহায় কৰিব আৰু যিমান দিনলৈ তেওঁ নোৱাৰে তেওঁৰ অফিচৰ কাম-কাজ ৰীমাৰ দেউতাকে চম্বালিব।

তেতিয়া বিজা আৰু মাকে সিহঁতৰ মুখৰ ফালে চাব নোৱাৰি আৰু তেওঁলোকক বহুত ধন্যবাদ দিলে যেন ধন্যবাদ দিও ধাৰ সুজি নোৱাৰিব।

তেতিয়া বিজাই বুজি পালে অহংকাৰ কৰি নিজৰ ভাবত থাৰি মানুহৰ লগত মিলিব নোৱাৰি। ☹

মানুহে এতিয়ালৈকে উদ্ধাৰ কৰা মহত্ব শব্দটোৱেই হ'ল কিতাপ।

—বাৰ্গাড লোভন

যিজনে সুবিধা পালেই পৰনিন্দা, পৰচৰ্চাত মতলীয়া হয়, সেইজন লোক বাস্তৱিকতে ফেটি সাপতকৈ কোনো গুণে কম বিষাক্ত নহয়।

—প্লেটো

এনিশাৰ দস্তাবেজ

শ্ৰী প্ৰিয় শইকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষাসিক

ঃ আৰু নেখেলোঁ। নিশা বহুত হ'ল। খেল ইমানতে সামৰাই ভাল। যতীন নামৰ যুৱকজন বহাৰ পৰা উঠিল আৰু লগৰ কেইজনলৈ চালে।

বা : ভূতৰ মুখত ৰাম নাম দেখো। আৰে বহা, একো ৰাতি হোৱা নাই। বিক্ৰমে জোৰ কৰি যতীনক বহুৱাই দিলে।

ঃ নহয় অ' আজি আবেলিৰ পৰা মূৰটো বৰ কামুৰি আছে। মই যাওঁ; তহঁতে খেল। যতীন পুনৰ বহাৰ পৰা উঠিল আৰু টেবুলৰ এচুকত থকা মদৰ বটলটোৰ পৰা অলপ মদ গিলাচত বাকি ল'লে।

ঃ গোটেইখিনি শেষ কৰি থৈ নাহিবি, সেইকণেই আছে— জিতুৱে ক'লে।

ঃ পাৰ যদি ৰমেনৰ দোকানৰ পৰা এবটল আনি থৈ যা। চম্পকে মাত লগালে। যতীনে তাচ্ছিল্য হাঁহি এটা মাৰি অলপ পানী মিহলাই গিলাচৰ মদখিনি একে ঢোকতে খাই ল'লে।

মই কাইলৈ পুৱাই আহিম। নহালৈকে তাইক একো নকৰিব। পাকঘৰত ব্ৰেডৰ পেকেট এটা আছে। ৰাতি সেইটোৱেই তাইক খাবলৈ দি দিবি।— অস্ফুট উচ্চাৰণ কেইটা কৰি যতীনে দুৱাৰখন খুলি বাহিৰ ওলাল। যতীন ওলাই যোৱাৰ পিছত বিক্ৰমে জুপুৰিটোৰ দৰ্জাখন জপাই দি কোঠাটোত থকা লেম্পটোৰ দীপ্তি কমাই দিলে। কম পোহৰত দেখা পোৱা কোঠাটোত থকা বস্তুবোৰ একো-একোটা বিৰাট জন্তুৰ দৰে লাগিল। এনেতে মহানগৰখনৰ দুৰৈৰ কোনো ফেক্টৰিৰ পৰা অহা ঘণ্টাৰ ধ্বনিয়ে সন্ধ্যাৰ সাত বজাৰ সংকেত দিলে। মই বিশেষ ভঙ্গিমাৰে চিগাৰেট ছপি ধোঁৱাবোৰ মুখৰ পৰা উলিয়াই দি জুপুৰিটোৰ একমাত্ৰ খিৰিকিখনেদি ওচৰতে লেপা-থেপাকৈ থকা জুপুৰি ঘৰবোৰলৈ চলো। কেইটামান জুপুৰি ঘৰৰ বেৰৰ পোহৰৰ ৰশ্মিয়ে মোৰ চকুত ধৰা দিলে। ওচৰৰ কোনোবা এটা জুপুৰিৰ পৰা এটা মদাহীয়ে ঘৈণীয়েকৰ লগত কৰা কাজিয়াৰ চিঞৰ-বাখৰ মোৰ কাণত পৰিল। মই মহানগৰীৰ দুৰ্গীৰ বৃহৎ বৃহৎ অট্টালিকাবোৰলৈ চলো। বৃহৎ অট্টালিকাবোৰ দেখিলে এই জুপুৰিবোৰ আদিম যুগৰ মানুহে বাস কৰা ঘৰ যেন লাগে। অপৰাধী, চুৰ, ডকাইত, বেষ্যা, ভিক্ষাৰীৰে ভৰপূৰ এই ঠাইখন মহানগৰীৰ এখন কুখ্যাত কল'নি। যোৱা দুদিনৰ পৰা আমি এই ঠাইত আছো।

বাহিৰৰ পৰা চকু আঁতৰাই কোঠাটোৰ এচুকত চকী এখনত বহি থকা জুৰিলৈ চালো। তাই দুই আঁঠুৰ মাজত মূৰটো থৈ উচুপি উচুপি কান্দি থকা যেন অনুমান হ'ল। টেক-টেক শব্দ হোৱাত মোৰ ওচৰতে বাঁহৰ বিছনাখনত বহি থকা জিতুলৈ চালো। সি একান্তমনে তাৰ ৰিভলভাৰটো লিৰিকি বিদাৰি কিবা কৰি আছে, জুৰিৰ উচুপনি আৰু বেছি হৈ আহিল। হয়তো ভয়তকৈ ভোকতহে তাইৰ উচুপনি বাঢ়ি গৈছে। মই জুৰিলৈ চালো। তাইৰ নিম্পাপ শিশুৰ মুখখন দেখিলে মোৰ বুকুৰ এটা কোণত বেদনা অনুভৱ কৰোঁ। মনতে ভাব হয় তাইক মুক্ত পক্ষীৰ দৰে উৰি ফুৰিবলৈ বন্দীত্বৰ পৰা মুক্তি দিয়াৰ; কিন্তু নোৱাৰোঁ বিবেকৰ ওচৰত মই পৰাজিত।

আমি জুৰিক এক সপ্তাহৰ আগতে তাই পঢ়া স্কুলখনৰ পৰা অপহৰণ কৰিছিলো। এই ৯-১০ বছৰীয়া ছোৱালীজনীৰ আমাৰ দৃষ্টিত অপৰাধ হৈছে তাইৰ দেউতাক এজন ধনী ঠিকাদাৰ। অসমৰ বাতৰি কাকতৰ খবৰ গৰম কৰি ৰখাৰ বিভিন্ন ঠিকা কেলেংকাৰীৰ লগত জড়িত এজন অসৎ ঠিকাদাৰ। এই অসৎ ধনী ঠিকাদাৰজনৰ একমাত্ৰ দুহিতা জুৰিক অপহৰণ কৰা হৈছে অলপ টকাৰ বাবে। হয়তো তেখেতে দুই এদিনৰ ভিতৰতে তেওঁৰ একমাত্ৰ দুহিতাক পাবৰ বাবে আমি দাবী কৰা টকা পৰিশোধ কৰি তেওঁৰ মৰমৰ একমাত্ৰ দুহিতাৰ বন্দী জীৱনৰ অৱসান ঘটাব। যদি ঠিকাদাৰজনে আমাৰ দাবী মানি নলয় তাৰ পিছত ঘটিব লগা ঘটনাৰ বিষয়ে নিশ্চয় তেখেত জ্ঞাত।

গীৰ্জাৰ পৰা অহা ঘণ্টাৰ ধ্বনিয়ে ইতিমধ্যে নিশা দহ বজাৰ সংকেত দিলে। মই পাকঘৰত থকা ব্ৰেডৰ পেকেটতো আনি জুৰিৰ ওচৰলৈ গ'লো। তাই মূৰটো আঁঠু দুটাত থৈ টোপনি গৈছে। মই জুৰিৰ বাহু এটাত ধৰি জোকাৰি দিলো। তাই টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই চকু দুটা হাত দুখনৰ তলুৱাৰে মোহাৰি মোৰ মুখলৈ চাই থাকিল। মই তাইৰ সন্মুখত ব্ৰেডৰ পেকেটটো থলো। তাই পেকেটতো ফালি ব্ৰেড এডোখৰ মুখত ভৰাবলৈ ল'লে। মই তাইৰ ওচৰত বহিলো, তাই মোলৈ কেৰাহিকৈ চাই পুনৰ খোৱাত লাগিল। মই তাইৰ ফুলৰ পাহি যেন লগা মুখলৈ চাই থাকিলো। তাই নাজানে যে দুই-এদিনৰ ভিতৰতে তাইৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ভয়ানক উল্লেখযোগ্য ঘটনাটো ঘটিব। হয়তো তাই এই বন্দীত্বৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰিব; অথবা এই পৃথিৱীৰ পৰা চিৰ জীৱনৰ বাবে মুক্তি। ☹

তুমি আৰু মই

শ্ৰী নৱম দাস

স্নাতক পঞ্চম বাণ্যাসিক, বি. কম

তুমি আৰু মই

এই অধীৰ সময়

মাথো জোনাকী আছে সাৰে বৈ

বন্ধ কোঠাৰ বাহিৰতো জানা

আজি এখন পৃথিৱী এৰি থৈ

তুমি ভবা কথাটি কিয়

ওঁঠতে যায় যে বৈ।

ভবাতো নাছিলো

লগ পাম তোমাক

আৰু মই জীৱন

সুবাসেৰে আদৰিম তোমাক

উমাল দুবাহুৰ মাজত।।

আদৰিছো জীৱনলৈ তোমাক

আদৰিছো দিঠকলৈ তোমাক

আদৰিছো আকাশে বতাহে তোমাক।।

মায়াবি সপোন

বিচাৰি

নিশা হ'ল ভাগৰুৱা

ক'লা কাণে কাণে

দুচকু মেলি চোৱা

পদূলিত নতুন পুৱা

আকাশে বতাহে

জাকৰুৱা পখীয়ে

চিনাকি সুৰেৰে গালে

জোনাকী যৌৱনে

তোমাৰ দেহতে

ভুমুকি মাৰিয়ে চালে।

এই আবেগতে

এই হেপাহতে

কি নাম দিম কোৱা

নিশা হ'ল ভাগৰুৱা।। ❀❀

বসন্তৰ আগজাননী

শ্ৰী পৰিস্মীতা গগৈ

স্নাতক দ্বিতীয় বাণ্যাসিক, বি. কম

প্রকৃতিৰ কুঁৱৰী

নিদ্রাত লালকাল

শীতৰ সেমেকা ৰাতি;

পত্ৰবিহীন নঙঠা বৃক্ষ

জাৰতে ঠেৰেঙা লাগিল।

এনেতে এছাতি

মলয়া বতাহে

টোপনি ভাঙিলে বনকুঁৱৰীৰ

ফাগুণৰ মলয়াৰ বা-লাগি

বন ময়ূৰীয়ে ধৰিলে ছালি।

বসন্তৰ আগজাননী পাই

চুলীয়া ককাইয়ে

বজালে ঢোলটি

নাচনী ভনীটিৰ গাতে

তৰণী নাই।

ইয়াকে দেখি

বৰদৈচিলা ভনীটিয়ে

থাকে নো কেনেকে চাই

তাইয়ো আহি

দিলে হাত উজান

ব'হাগীক আদৰিবলৈ। ❀❀

হৃদয়ৰ বিষাদ-গাঁথা

শ্ৰী গগন তালুকদাৰ
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষাসিক

বিষণ্ণ ধৰাৰ ঠিকনা

শ্ৰী প্ৰীতিবেখা শৰ্মা
স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষাসিক

মিচিকিয়া হাঁহিৰে আহিছিলো এদিন তুমি মোৰ জীৱনলৈ,
লগাইছিলো তোলপাৰ মোৰ নিৰস হৃদয়খনিত
গমকে নাপালো যে তোমাৰ প্ৰথম চাৰনিত
পৰিছিলো তোমাৰ প্ৰেমত।

প্ৰেম, যিয়ে মোৰ হৃদয় প্ৰথমবাৰৰ বাবে স্পৰ্শ কৰি
হৃদয়ক পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল।

কিন্তু, মনৰ ভাব ব্যক্ত কৰাত মই ব্যৰ্থ হৈছিলো,
যেতিয়া ব্যক্ত কৰিবলৈ সাহস গোটালো,
হয়তো তেতিয়ালৈ বহুত পলম হৈছিল !

তুমি কৰা প্ৰত্যাখ্যানৰ পাছত,

হৃদয়ৰ কি অৱস্থা হৈছিল জানা?

হয়তো তুমি উপলব্ধি কৰিবকে নোৱাৰিবা !

কাৰ্বি আংলঙত হিংসাত পতিত নিৰ্দোষী মানুহ আৰু

ধেমাজিৰ বানত গৃহহাৰা হোৱা মানুহৰ বেদনাৰ

লেখীয়া বিষাদেৰে অন্তৰ ভৰি পৰিছিল।

বিষাদৰ কাৰণ প্ৰত্যাখিত প্ৰেম নাছিল,

আছিল মোৰ অব্যক্ত বেদনা।

কি কৰিম কোৱা?

হৃদয়ৰ কোনোবা এটুকুৰা ঠাই যে তুমি

চিৰকাললৈ দখল কৰিলা;

হয়তো ইয়াৰ নামেই প্ৰেম !

যি কেৱল দুখ আৰু বিষাদেৰে

অন্তৰক পৰিপূৰ্ণ কৰে।

হয়তো প্ৰেমৰ আন নাম বিষাদ ! ❀❀

বাল ঘড়ীত বাৰ বজাৰ সংকেত

নিস্কৰতা ভংগ কৰা

জিলিৰ মাত, কুকুৰৰ ভুকভুকনি।

খিৰিকিখন বিছনাৰ কাষত

খোলা খিৰিকিৰ সিপাৰে

জোনাকৰ শুভ্ৰ চাদৰ !

মেলি দিছে ধৰালৈ !

শীতৰ এটি সেমেকা বাতি !

খোলা খিৰিকিৰে সোমাই অহা দক্ষিণৰ বতাহজাকে

কোঠালিটোকে সেমেকাই তুলিছে।

জপাই দিলে খিৰিকিখন !

ক'লা মেঘৰ মাজত জোনটো হঠাতে লুকাল

আৰু পদূলিৰ দেৱদাৰুজোপাত ওলমি ব'ল বতাহজাক !

এক বিষণ্ণতাই বিৰাজ কৰা ধৰাৰ ঠিকনা

নিহালিৰ উমৰ মাজত কুচি-মুচি সোমাই গ'ল !! ❀❀

Pratibha Sharma

মৃত্যুমুখী মানুহ

পাৰ্থপ্ৰতিম ভাগৱতী
স্নাতক প্ৰথম বাছাসিক

অনন্ত বিশ্বত
বাসনা জীয়াই থকাৰ,
মেলি দিছে জীৱন ডেউকা
নীলিম আকাশৰ বুকুত।
নাই এই সাৰ্থকতা
এতিয়াও এক নিঃশব্দতাৰ জয়গান,
ডাৱৰ চুই সন্তুষ্টি লভা
জীৱন মানৱতাৰ।
ধোঁৱা বৰণীয়া ডাৱৰৰ আঁৰত
নিস্তেজ হোৱা দেহ,
জীৱনক দুৱাৰডলিত থৈ
মৃত্যুমুখী মানুহ।
সূৰ্য্যৰ পোহৰত,
নিশাৰ এন্ধাৰত,
খেল খেলিছে ডাৱৰে
তাক চাই ৰৈছে কেবল মৃত্যুমুখী মানুহ।
প্ৰকৃতিৰ শান্ত স্বভাৱক
কৰি তুলিছে বিতুষ্ট;
জীৱনক পৰ্বতৰ শিখৰত তুলিবলৈ
যেন তেওঁলোকেই বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ।
বিশ্ব সৃষ্টিৰ যুগ-যুগান্তৰত
মানৱে আনিছে পৰিৱৰ্তনৰ ধল,
পৰিৱৰ্তনত বিতুষ্ট মানৱ সমাজ
ককবকাইছে মৃত্যুৰ দুৱাৰডলিত। ❀❀

আছেনে কোনোবা

প্ৰীতিৰেখা শৰ্মা
স্নাতক পঞ্চম বাছাসিক

বন্যা বিষাদৰ !
বৈ আছে...
বহিছে খিৰিকি খুলি,
নিয়ৰ সৰিছে;
টোপ টোপ...
খিৰিকিৰ সিপাৰে !!
অনুভৱী হৃদয়ৰ
বহতো ভাৱনা !
সীমাহীন সোত... অশ্ৰু বন্যাৰ।
শুকাই যোৱা চিহ্ন
চিনাকি চকুপানীৰ !
দৃষ্টিবিভোৰ দৃষ্টি পৰি।।
সেমেকা দুটি চকু,
উচুপি উচুপি... !
আছেনে কোনোবা ?
দিবলৈ সহানুভূতি !! ❀❀

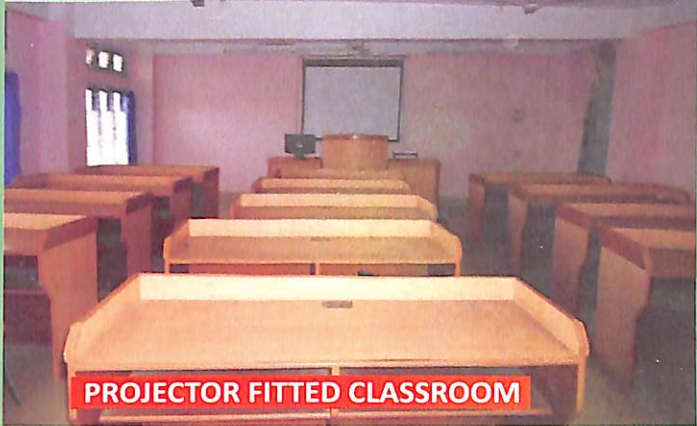
COLLEGE GLIMPSE

PRINCIPAL'S ROOM

COLLEGE OFFICE

PROJECTOR FITTED CLASSROOM

CLASS ROOM

COLLEGE GYM

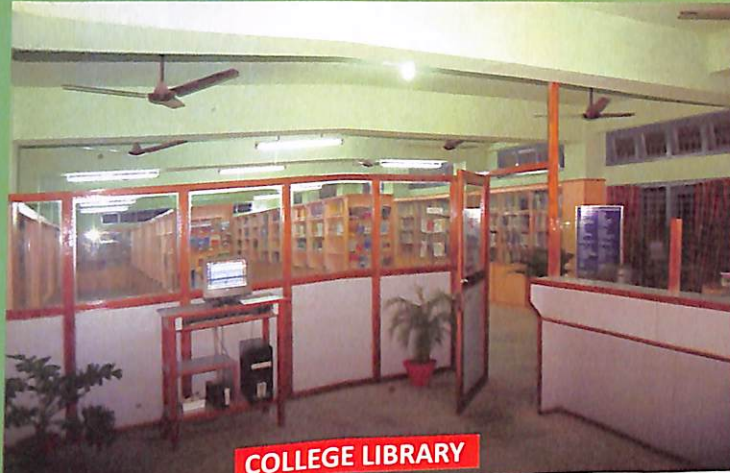
DAY CARE CENTRE

STUDENTS' UNION ROOM

COLLEGE GLIMPSE

COLLEGE LIBRARY

BOYS' COMMON ROOM

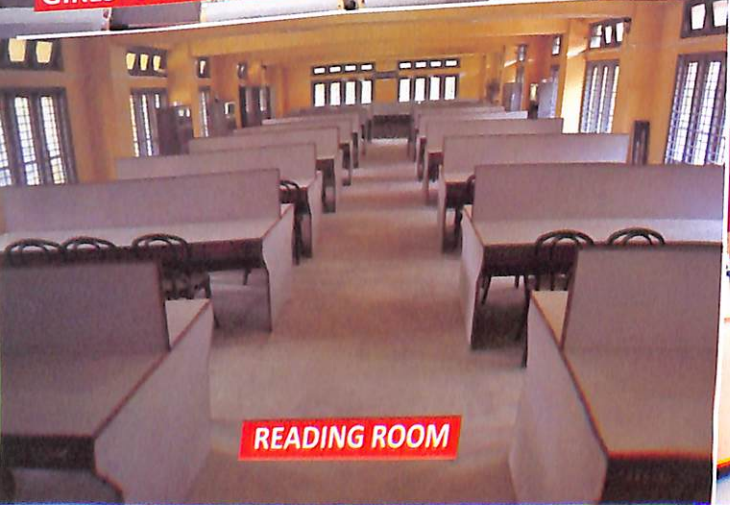
GIRLS' COMMON ROOM

CONFERENCE HALL

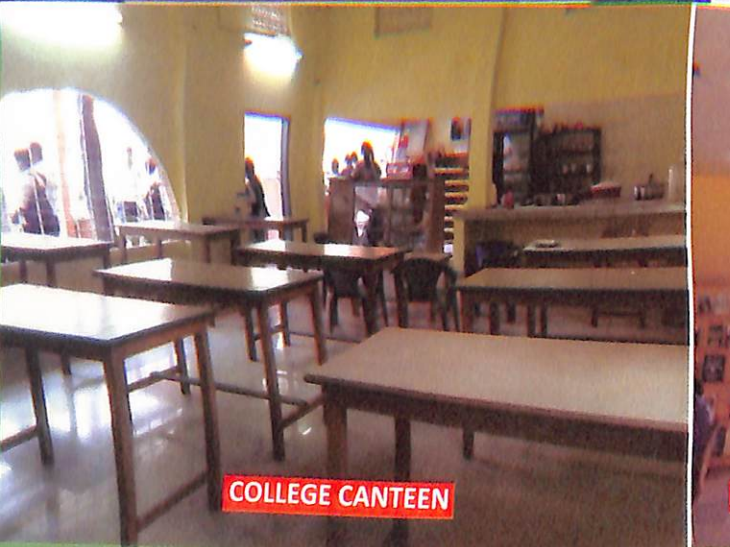
ITC-Lab

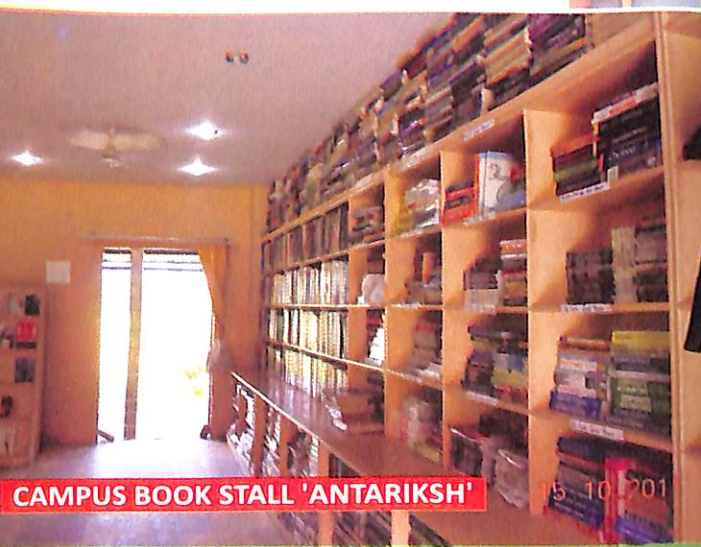
READING ROOM

TEACHERS' COMMON ROOM

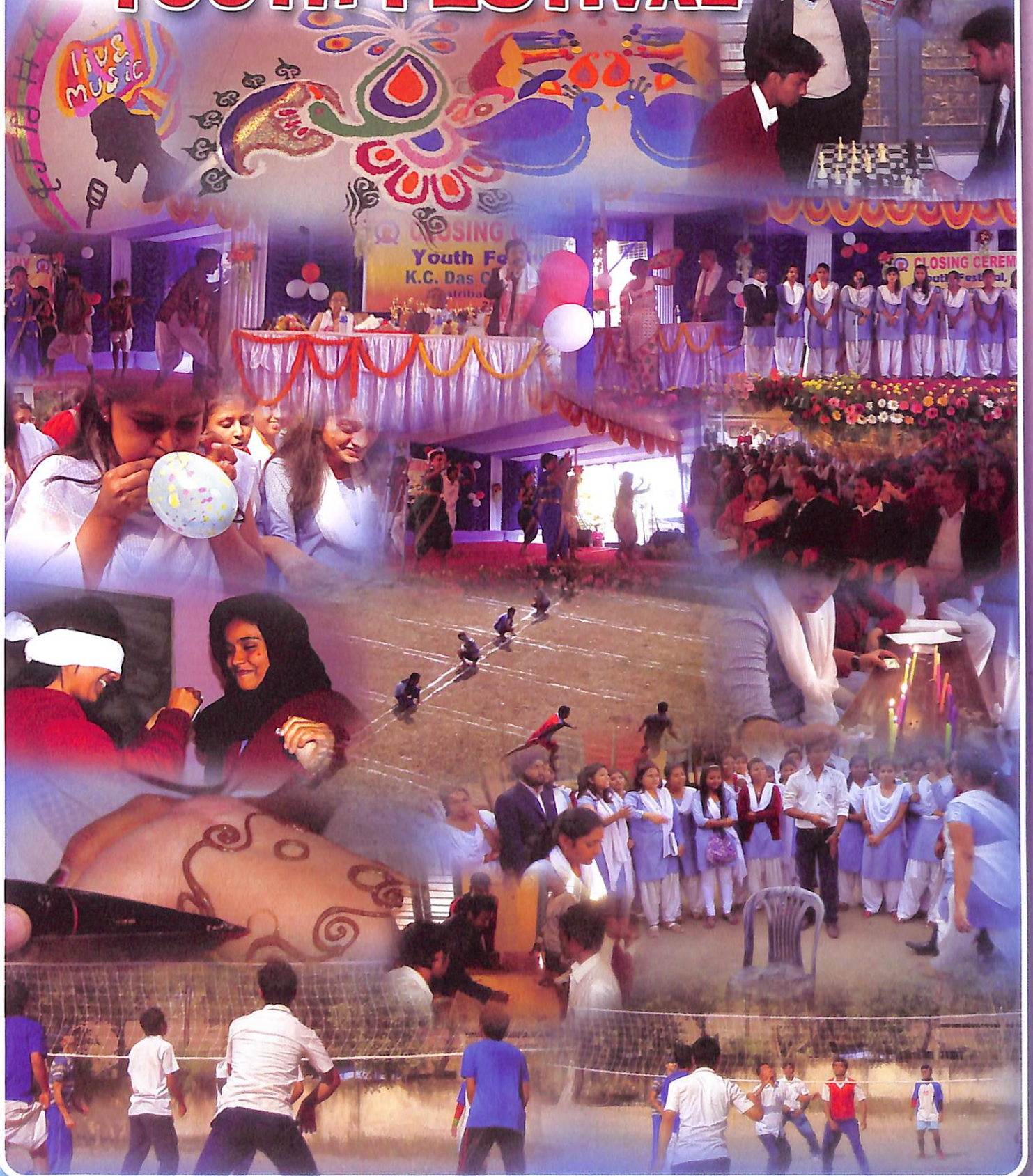
COLLEGE CANTEEN

CAMPUS BOOK STALL 'ANTARIKSH'

COLLEGE WEEK CUM YOUTH FESTIVAL

SARASWATI PUJA CELEBRATION

FRESHERS' SOCIAL

FRESHERS' SOCIAL 2013
K.C. Das Commerce College
Chatrihari, Guwahati-08
Dated : 27.08.2013

WEL COME FRESHERS' SOCIAL 2013
K.C. Das Commerce College
Chatrihari, Guwahati-08
Dated : 27.08.2013

WEL COME FRESHERS' SOCIAL 2013
K.C. Das Commerce College
Chatrihari, Guwahati-08
Dated : 27.08.2013

WEL COME FRESHERS' SOCIAL 2013
K.C. Das Commerce College
Chatrihari, Guwahati-08
Dated : 27.08.2013

FRESHERS' SOCIAL

FRESHERS' SOCIAL

WEL COME
FRESHERS' SOCIAL 2013

K.C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati-08
Date: 28.08.2013

WEL COME
FRESHERS' SOCIAL

K.C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati-08
Date: 28.08.2013

WEL COME
FRESHERS' SOCIAL 2

K.C. Das Commerce College
Chatribari, Guwahati-08
Date: 28.08.2013

FRESHERS' SOCIAL

30th FOUNDATION DAY CELEBRATION

সদৌ অসম আন্তঃ মহাবিদ্যালয় সংগীত প্রতিযোগিতা

৩০ তম প্রতিষ্ঠা দিৱসঃ ১৬ নবেম্বৰ, ২০১৩

বিষয়ঃ ৰুদ্ৰ বৰুৱাৰ গীত অথবা দিপালী বৰঠাকুৰৰ গীত

কে চি দাস কলেজ, গুৱাহাটী

30th FOUNDATION DAY CELEBRATION

By: DR. MRIDUL HAZARIKA, VICE CHANCELLOR, GAUHATI UNIVERSITY

K C DAS COMMERCE COLLEGE

30th FOUNDATION DAY CELEBRATION

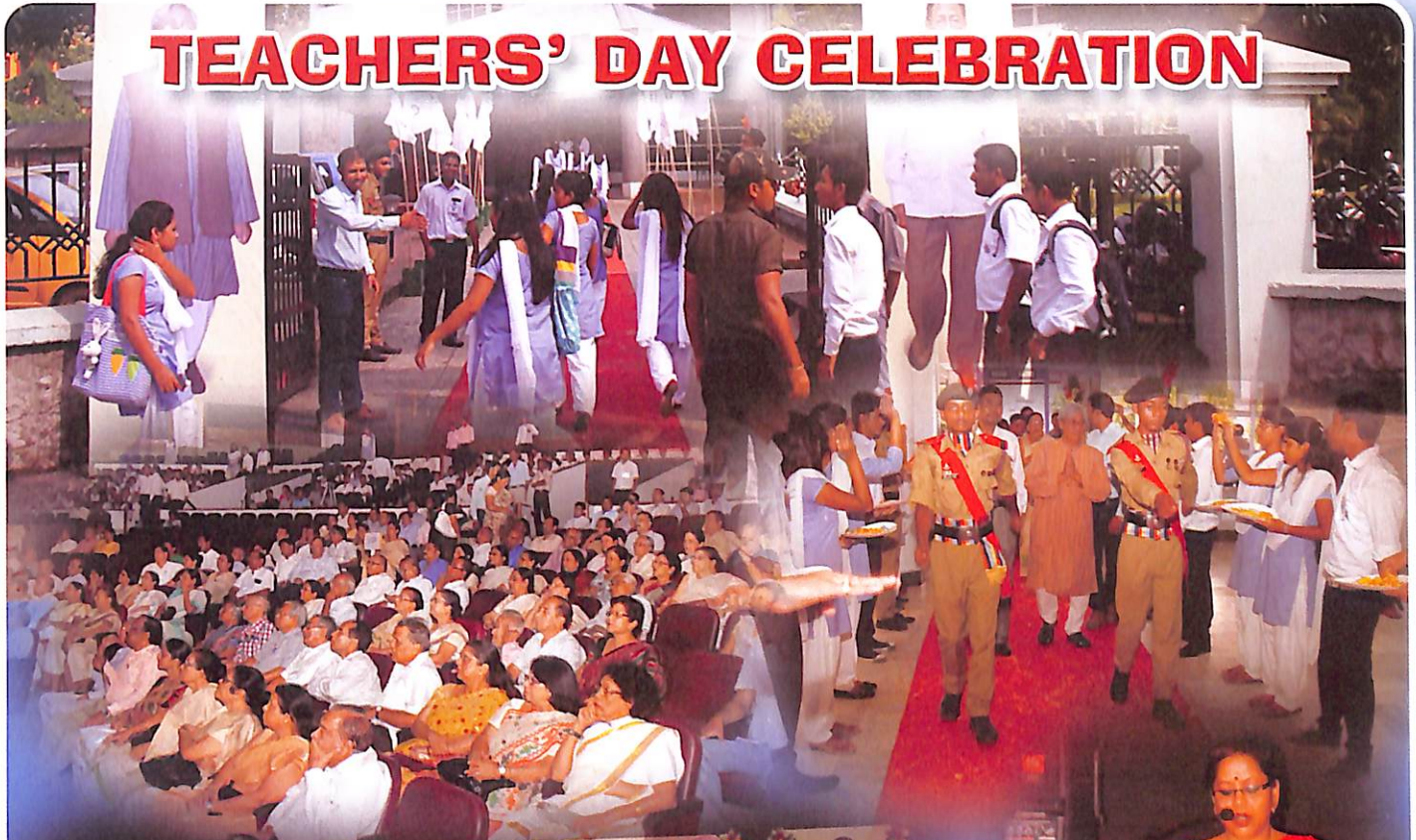

30th FOUNDATION DAY CELEBRATION

TEACHERS' DAY CELEBRATION

Chief Guest: Sri Kamaleswar Bora, IAS (Rtd), Former Vice-Chancellor, Dibrugarh University
TEACHERS' DAY CELEBRATION
Date: September 5, 2013 from 3.00 pm

Chief Guest: Sri Kamaleswar Bora, IAS (Rtd), Former Vice-Chancellor, Dibrugarh University
Date: September 5, 2013 from 3.00 pm
Venue: Pragjyoti ITA

Chief Guest: Sri Kamaleswar Bora, IAS (Rtd), Former Vice-Chancellor, Dibrugarh University
Date: September 5, 2013 from 3.00 pm
Venue: Pragjyoti ITA

Chief Guest: Sri Kamaleswar Bora, IAS (Rtd), Former Vice-Chancellor, Dibrugarh University
Date: September 5, 2013 from 3.00 pm
Venue: Pragjyoti ITA

Chief Guest: Sri Kamaleswar Bora, IAS (Rtd), Former Vice-Chancellor, Dibrugarh University
Date: September 5, 2013 from 3.00 pm
Venue: Pragjyoti ITA

NCC CORPS OF OUR COLLEGE IN ACTION

NSS STUDENTS IN OUR COLLEGE

COLLEGE CRICKET TEAM

Runner's Up of Inter College Cricket Tournament
Organised by NEEDS & CCCC

ART & CRAFT

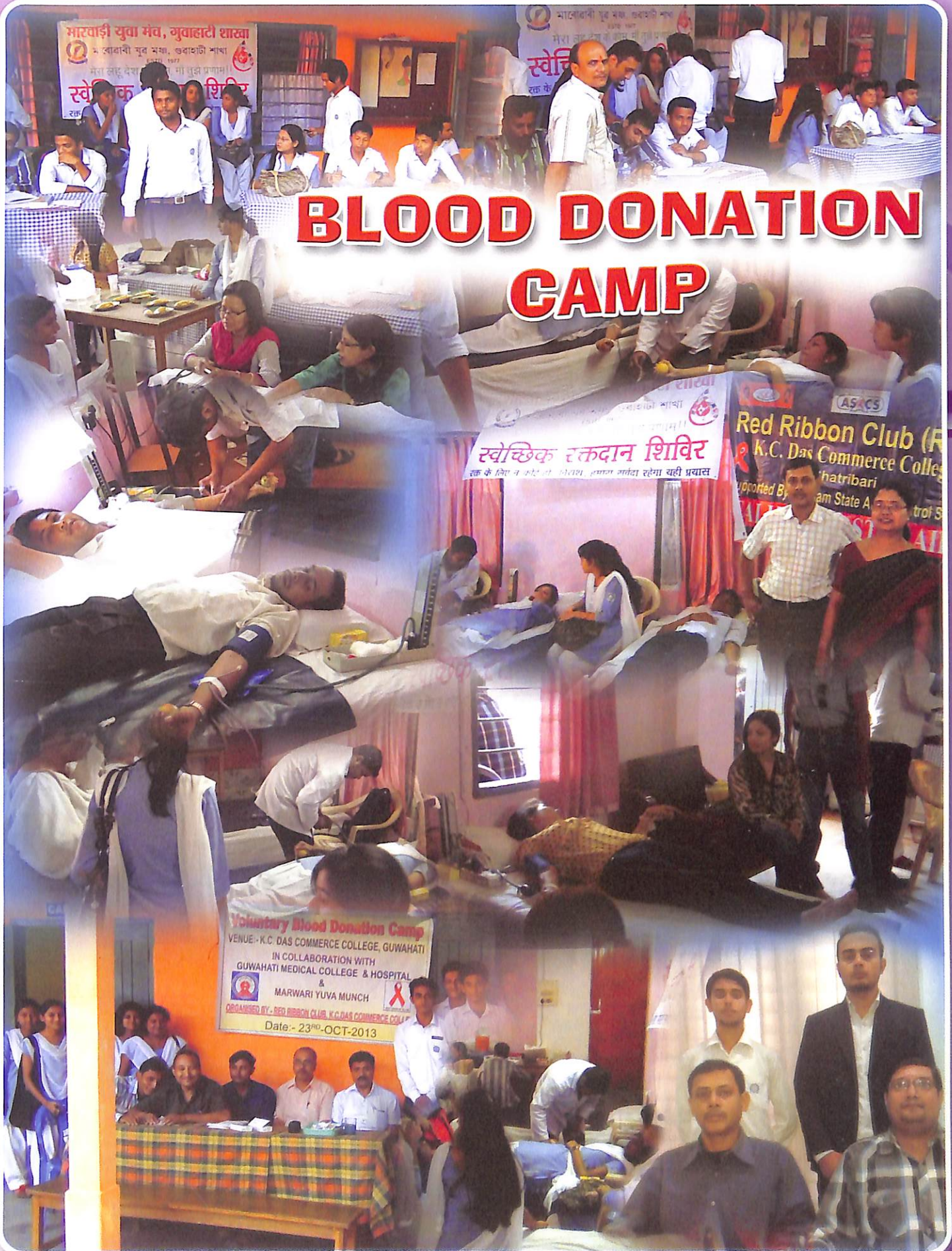

PROTEST FOR JUSTICE

BLOOD DONATION CAMP

Voluntary Blood Donation Camp
VENUE - K.C. DAS COMMERCE COLLEGE, GUWAHATI
IN COLLABORATION WITH
GUWAHATI MEDICAL COLLEGE & HOSPITAL
&
MARWARI YUVA MUNCH
ORGANISED BY - RED RIBBON CLUB, K.C. DAS COMMERCE COLLEGE
Date: - 23RD-OCT-2013

ASACS
Red Ribbon Club (RRC)
K.C. Das Commerce College
Guwahati
Supported By
Marwari Yuva Munch
Kam State A
Control S
AT

स्वेच्छिक रक्तदान शिविर
रक्त के दान से करो ही... शरीर को... स्वस्थ रखना... यही प्रवास

मास्वाही युवा मंच, गुवाहाटी शाखा
मास्वाही युवा मंच, गुवाहाटी शाखा
स्वेच्छिक रक्तदान शिविर

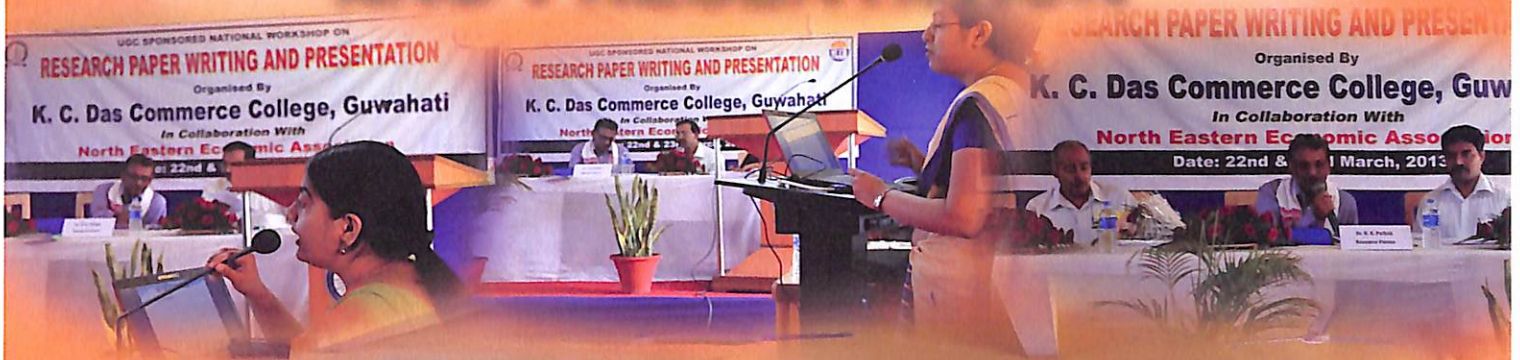

BIRTHDAY CELEBRATION OF VARIOUS ARTIST

RESEARCH PAPER WRITING AND PRESENTATION

RESTRUCTURING UNDERGRADUATE CURRICULUM

LECTURE ON SEXUAL HARASSMENT BY SHEELA BORA

M.COM PRESENTATION ON HUMAN RESOURCES

BEST PERFORMERS OF COLLEGE WEEK 2013

Joydeep Dey
Best Athlete (Boys)

Pinki Singha
Best Athlete (Girls)

Abdul Kadir
(Best Social Worker)

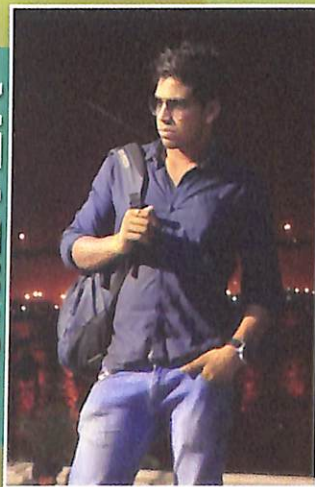

Nadia Ahmed
Best Artist

Rohit Deorah
Best Debater

ACHIEVER

**'Mr. Personality' Title and 5th Rank Holder of the North East Malestorm
The Ultimate Male Pageant (Joydeep Dey)**

ACADEMIC ACHIEVERS OF 2013

Miss Pratibha Kabra
3rd Rank Holder in
H. S. Examination

Mr. Somnath Chaterjee
10th Rank Holder in H. S.
Examination

Rank Holder in B.Com. Examination

Payal Chakraborty
1st Class 3rd
(Management)

Gulshan Khatoun
1st Class 4th
(Finance)

Priyanka Mandal
1st Class 5th
(Finance)

Best Graduate of the Year

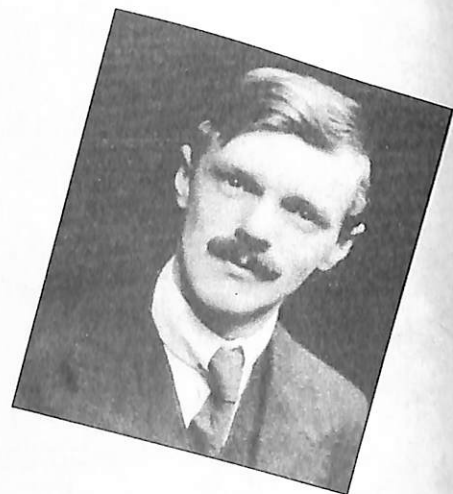
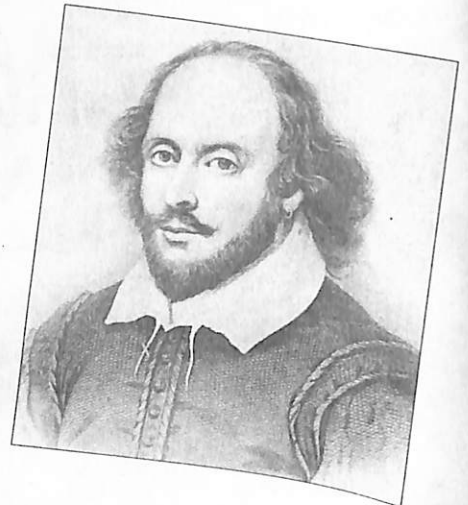
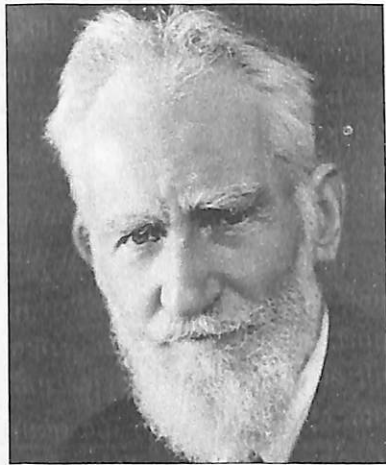
Mr. Sudip Ghosh, 1st Class 10th (Accountancy)

English Section

Spontaneous Human Combustion : Myth or Reality ?

Dr. Chandrima Goswami

Asstt. Professor, Department of BBA/BCA

Spontaneous human combustion (SHC) occurs when a person bursts into flame from a chemical reaction within, apparently without being ignited by an external heat source. Although the torso and head are charred beyond recognition, the hands, feet, and/or part of the legs may be unburned. Also, the room around the person shows little or no signs of a fire, aside from a greasy residue that is sometimes left on furniture and walls. In rare cases, the internal organs of a victim remain untouched while the outside of the body is charred. Not all spontaneous human combustion victims simply burst into flames. Some develop strange burns on their body which have no obvious source, or emanate smoke from their body when no fire is present. And not every person who has caught fire has died — a small percentage of people have actually survived what has been called their spontaneous combustion.

The first known account of spontaneous human combustion came from the Danish anatomist Thomas Bartholin in 1663, who described how a woman in Paris “went up in ashes and smoke” while she was sleeping. The straw mattress on which she slept was unmarred by the fire. Henry Thomas, a 73-year-old man, was found burned to death in the living room of his council house on the Rassau council estate in Ebbw Vale, South Wales, in 1980. His entire body was incinerated, leaving only his skull and a portion of each leg below the knee. The feet and legs were still clothed in socks and trousers. Half of the chair in which he had been sitting was also destroyed. In August 2013, Rahul, a two and one half months-old infant from Tamil Nadu, India, was admitted to the Kilpauk Medical College and Hospital in Chennai, having four reported burn injuries since birth. Initial tests led the hospital to

conclude that it might be a case of spontaneous human combustion. In 1673, a Frenchman named Jonas Dupont published a collection of spontaneous combustion cases in his work “De Incendiis Corporis Humani Spontaneis.” As of 1995, proponents claim that there have been about 200 cited cases of this phenomenon worldwide over a period of around 300 years. In the 1800s, famous English novelist Charles Dickens ignited great interest in spontaneous human combustion by using it to kill off a character named Krook in his novel *Bleak House*. SHC follows a similar pattern; the victim is almost completely consumed, usually inside his or her home. Coroners at the scene have sometimes noted a sweet, smoky smell in the room where the incident occurred.

There are many hypotheses that attempt to explain human spontaneous combustion. These include several natural explanations as well as supernatural and biblical explanations. Some natural explanations are based on intestinal conversion of food into methane by methanogens which, when released through the pores of the skin, can catch fire when triggered by various sources (e.g., silk cloth generating static electricity), some are based on unknown or otherwise unobserved phenomena (e.g., that the production of abnormally concentrated gas or raised levels of blood alcohol might cause spontaneous ignition), relating to health and lifestyle factors (e.g., smoking, not consuming adequate levels of water, etc.), that involves an external source of ignition (e.g., the victim was drunk and dropped a cigarette). Almost all cases of SHC involve persons with low mobility, due to advanced age or obesity, along with poor health. Victims show a high likelihood of having died in their sleep, or of being unable to move once they had caught fire. Brian J.

Ford has suggested that ketosis, possibly caused by alcoholism or low-carb dieting, produces acetone, which is highly flammable and could therefore lead to apparently spontaneous combustion. Cigarettes are often seen as the source of fire, as the improper disposal of smoking materials causes one of every four fire deaths in the USA. Larry E. Arnold in his 1995 book *Ablaze!* proposed a pseudoscientific new subatomic particle, which he called "pyrotron". Arnold also wrote that the flammability of a human body could be increased by certain circumstances, like increased alcohol in the blood. He also wrote that extreme stress could be the trigger that starts much combustion. Ball Lightning, a mysterious and debated phenomenon itself, has been suggested as a possible cause of spontaneous combustion.

An extensive two-year research project, involving thirty historical cases of alleged SHC, was conducted in 1984 by science investigator Joe Nickell and forensic analyst John F. Fischer. Their lengthy, two-part report was published in the journal of the International Association of Arson Investigators. Nickell and Fischer's investigation, which looked at cases in the eighteenth, nineteenth, and twentieth centuries, showed that the burned bodies were near plausible sources for the ignition: candles, lamps, fireplaces, and so on. Sometimes these sources were left out of popular accounts of the alleged phenomenon while they were hyped as mysterious. The investigations also found that there was a correlation between alleged SHC deaths and victim's drunkenness or other incapacitation that could have caused them to be careless with fire and

less able to respond properly to an accident. Where the destruction of the body was not extensive, the significant fuel source was the victim's clothing. However, where the destruction was extensive, additional fuel sources were involved, such as chair stuffing, floor coverings, the flooring itself, and the like. The investigators described how such materials helped retain melted fat to burn and destroy more of the body, yielding still more liquefied fat, in a cyclic process known as the "wick effect" (or "candle effect"). As with other mysteries, Nickell and Fischer cautioned against a one-explanation-fits-all approach but rather urged investigating on a case-by-case basis. Many hypotheses attempt to explain how SHC might occur but according to those that rely on scientific understanding, incidents that might appear as spontaneous combustion actually had an external source of ignition – and the likelihood of true spontaneous human combustion is quite low. Benjamin Radford, science writer and deputy editor of the science magazine *Skeptical Inquirer*, casts doubt on the plausibility of spontaneous human combustion. Paranormal researcher Brian Dunning states that SHC stories "are simply the rare cases where a natural death in isolation has been followed by a slow combustion from some nearby source of ignition."

Nevertheless, no one has ever conclusively proven or disproven the truth of spontaneous human combustion, but most scientists say that there are more likely explanations for the charred remains. The debate is still going on. ☉

Short Stories on Management Lesson

Dr. Bhababhuti Sarma
Management Department

Story - 1

A cowboy named Mark was overseeing his herd in a remote mountainous pasture in California when suddenly a brand-new BMW advanced toward him out of a cloud of dust. The driver, a young man in a Brioni suit, Gucci shoes, Ray Ban sunglasses and YSL tie, leaned out the window and asked the cowboy, "If I tell you exactly how many cows and calves you have in your herd, Will you give me a calf?"

Mark looks at the man, then looks at his peacefully grazing herd and calmly answers, "Sure, Why not?"

The man parks his car, whips out his Dell notebook computer, connects it to his iPhone, and surfs to a NASA page on the Internet, where he calls up a GPS satellite to get an exact fix on his location, which he then feeds to another NASA satellite that scans the area in an ultra-high-resolution photo.

The young man then opens the digital photo in Adobe Photoshop and exports it to an image processing facility in Hamburg , Germany. Within seconds, he receives an email on his iPhone that the image has been processed and the data stored. He then accesses an MS-SQL database through an ODBC connected Excel spreadsheet with email on his iPhone and, after a few minutes, receives a response.

Finally, he prints out a full-color, 150-page report on his hi-tech, miniaturized HP LaserJet printer, turns to the cowboy and says, "You have exactly 1,586 cows and calves."

"That's right. Well, I guess you can take one of my calves," says Mark.

He watches the young man select one of the animals and looks on with amusement as the young man stuffs it into the trunk of his car.

Then Mark says to the young man, "Hey, if I can tell you exactly what your business is, will you give me back my calf?"

The young man thinks about it for a second and then says, "Okay, why not?"

"You're a Consultant", says Mark.

"Wow! That's correct," says the man, "but how did you guess that?"

"No guessing required." answered the cowboy. "You showed up here even though nobody called you; you want to get paid for an answer I already knew, to a question I never asked. You used thousands of dollars worth of equipment trying to show me how much smarter you are than I am; and you don't know a thing about how working people make a living – or about cows, for that matter. This is a herd of sheep....."

Now give me back my calf.

Moral : All Qualified are not intelligent and an intelligent not necessarily qualified.

Story - 2

It's a fine sunny day in the forest and a lion is sitting outside his cave, lying lazily in the sun. Along comes a fox, out on a walk.

Fox : "Do you know the time, because my watch is Broken."

Lion : "Oh, I can easily fix the watch for you."

Fox : "Hmm... But it's a very complicated mechanism, And your big claws will only destroy it even more."

Lion : "Oh no, give it to me, and it will be fixed."

Fox : "That's ridiculous! Any fool knows that lazy Lions with great claws cannot fix complicated watches."

Lion : "Sure they do, give it to me and it will be Fixed."

The lion disappears into his cave, and after a while He comes back with the watch which is running Perfectly. The fox is impressed, and the lion Continues to lie lazily in the sun, looking very Pleased with himself. Soon a wolf comes along and stops to watch the lazy Lion in the sun.

Wolf : "Can I come and watch TV tonight with you, Because mine is broken."

Lion : "Oh, I can easily fix your TV for you."

Wolf : "You don't expect me to believe such rubbish, do You? There is no way that a lazy lion with big claws Can fix a complicated TV.

Lion : "No problem. Do you want to try it?" The lion goes into his cave, and after a while comes Back with a perfectly fixed TV. The wolf goes away Happily and amazed.

Scene : Inside the lion's cave. In one corner are half a dozen Small and intelligent looking rabbits who are busily Doing very complicated work with very detailed Instruments. In the other corner lies a huge lion Looking very pleased with himself.

Moral : IF YOU WANT TO KNOW WHY A MANAGER IS FAMOUS; LOOK AT THE WORK OF HIS SUBORDINATES.

Management Lesson in the context of the working world : IF YOU WANT TO KNOW WHY SOMEONE UNDESERVED IS PROMOTED; LOOK AT THE WORK OF HIS SUBORDINATES.

Story - 3

It's a fine sunny day in the forest and a rabbit is Sitting outside his burrow, tippy-tapping on his Typewriter. Along comes a fox, out for a walk.

Fox : "What are you working on?"

Rabbit : "My thesis."

Fox : "Hmm... What is it about?"

Rabbit : "Oh, I'm writing about how rabbits eat foxes."

Fox : "That's ridiculous ! Any fool knows that rabbits Don't eat foxes!

Rabbit : "Come with me and I'll show you!"

They both disappear into the rabbit's burrow. After few minutes, gnawing on a fox bone, the rabbit returns to his typewriter and resumes typing.

Soon a wolf comes along and stops to watch the Hardworking rabbit.

Wolf : "What's that you are writing?"

Rabbit : "I'm doing a thesis on how rabbits eat Wolves."

Wolf : "you don't expect to get such rubbish published, Do you?"

Rabbit : "No problem. Do you want to see why?"

The rabbit and the wolf go into the burrow and again the rabbit returns by himself, after a few minutes, and goes back to typing. Finally a bear comes along and asks, "What are you doing?"

Rabbit : "I'm doing a thesis on how rabbits eat bears."

Bear : "Well that's absurd !

"Rabbit : "Come into my home and I'll show you."

Scene : As they enter the burrow, the rabbit introduces the Bear to the lion.

Moral : IT DOESN'T MATTER HOW SILLY YOUR THESIS TOPIC IS; WHAT MATTERS IS WHOM YOU HAVE AS A SUPERVISOR.

Management Lesson in the context of the working world : IT DOESN'T MATTER HOW BAD YOUR PERFORMANCE IS; WHAT MATTERS IS WHETHER YOUR BOSS LIKES YOU OR NOT.

Story - 4

Rotten Tomatoes—A good Moral story

A school teacher decided to let her class play a game. The teacher told each child in the class to bring along a plastic bag containing a few tomatoes. Each tomato will be given a name of a person that the child hates, so the number of tomatoes that a child will put in his/her plastic bag will depend on the number of people he/she hates.

So when the day came, every child brought some tomatoes with the name of the people he/she hated. Some had 2 tomatoes; some 3 while some up to 5 tomatoes. The teacher then told the children to carry with them the tomatoes in the plastic bag wherever they go for 1 week.

Days after days passed by, and the children started to complain due to the unpleasant smell let out by the rotten tomatoes. Besides, those having 5 tomatoes also had to carry heavier bags. After 1 week, the children were relieved because the game had finally ended.

The teacher asked : "How did you feel while carrying the tomatoes with you for 1 week?". The children let out their frustrations and started complaining of the trouble that they had to go through having to carry the heavy and smelly tomatoes wherever they go.

Then the teacher told them the hidden meaning behind the game. The teacher said : "This is exactly the situation when you carry your hatred for somebody inside your heart. The stench of hatred will contaminate your heart and you will carry it with you wherever you go. If you cannot tolerate the smell of rotten tomatoes for just 1 week, can you imagine what is it like to have the stench of hatred in your heart for your lifetime???"

Moral : *Throw away any hatred for anyone from your heart so that you will not carry sins for a lifetime. Forgiving others relieves you and helps you to lead a happy life.*

Story - 5

Corporate Lesson : The Washer man Dog and Donkey

Good story with old version...

There was once a washer man who had a donkey and a dog.

One night when the whole world was sleeping, a thief broke into the house, the washer man was fast asleep but the donkey and the dog were awake.

The dog decided not to bark since the master did not take good care of him and wanted to teach him a lesson.

The donkey got worried and said to the dog that if he doesn't bark, the donkey will have to do something himself. The dog did not change his mind and the donkey started braying loudly.

Hearing the donkey bray, the thief ran away, the master woke up and started beating the donkey for braying in the middle of the night for no reason.

Moral of the story : *"One must not engage in duties other than his own."*

Now take a new look at the same story...

The washer man was a well educated man from a premier management institute.

He had the fundas of looking at the bigger picture and thinking out of the box. He was convinced that there must be some reason for the donkey to bray in the night.

He walked outside a little and did some fact finding, applied a bottom up approach, figured out from the ground realities that there was a thief who broke in and the donkey only wanted to alert him about it.

Looking at the donkey's extra initiative and going beyond the call of the duty, he rewarded him with lot of hay and other perks and became his favorite pet.

The dog's life didn't change much, except that now the donkey was more motivated in doing the dogs duties as well. In the annual appraisal the dog

managed a “meets requirement.” Soon the dog realized that the donkey is taking care of his duties and he can enjoy his life sleeping and lazing around.

The donkey was rated as “star performer”. The donkey had to live up to his already high performance standards. Soon he was over burdened with work and always under pressure and now is looking for a job rotation.....

If you have worked in a corporate environment, I am sure you have guessed the characters of the new story.

Some Marketing Humour

A Professor explained Marketing to MBA students—

1. You see gorgeous girl in party, you go to her and say I am rich marry me— “That’s Direct Marketing.”
2. You attend party and your friend goes to a girl and pointing at you tells her. He’ is very rich, marry him— “That’s Advertising.”
3. Girl walks to you and says you are rich, can you marry me?” That’s Brand Recognition.”
4. You say I’m very rich marry me and she slaps you.” That’s Customer Feedback.”
5. You say I’m very rich marry me and she introduces you to her husband.” That’s Demand and Supply Gap.”
6. Before you say I’m rich, marry me, your wife arrives.” That’s Restriction from Entering New Market.”

Some interesting Questions asked in UPSC Exam

- Q. How can you drop a raw egg onto a concrete floor without cracking it?
- A. Concrete floors are very hard to crack! (UPSC Topper)
- Q. If it took eight men ten hours to build a wall, how long would it take four men to build it?

A. No time at all it is already built. (UPSC 23rd Rank Opted for IFS)

Q. If you had three apples and four oranges in one hand and four apples and three oranges in the other hand, what would you have?

A. Very large hands. (Good one) (UPSC 11 Rank Opted for IPS)

Q. How can you lift an elephant with one hand?

A. you will never find an elephant with one hand. (UPSC Rank 14 Opted for IES)

Q. How can a man go eight days without sleep?

A. No Problems, He sleeps at night. (UPSC IAS Rank 98)

Q. If you throw a red stone into the blue sea what it will become?

A. It will Wet or Sink as simple as that. (UPSC IAS Rank 2)

Q. What looks like half apple?

A. The other half. (UPSC - IAS Topper)

Q. What can you never eat for breakfast?

A. Dinner.

Q. Bay of Bengal is in which state?

A. Liquid State.(UPSC 33 Rank)

Interviewer said “I shall either ask you ten easy questions or one really difficult question. Think well before you make up your mind!” The boy thought for a while and said, “my choice is one really difficult question.” “Well, good luck to you, you have made your own choice! Now tell me this.”

What comes first, Day or Night?” The boy was jolted into reality as his admission depends on the correctness of his answer, but he thought for a while and said, “It’s the DAY sir!” “How” the interviewer asked.

The boy said, “Sir, you promised me to ask only one difficult question.”

Ref. : Collected from internet and journals.

National Teacher Award & Achiever Award, 2013

5th September, 2013

Prof. K. M. Pathak

[The speech delivered by Prof. Kishori Mohan Pathak on the occasion of K.C. Das Commerce College National Teacher Award & National Achiever Award giving function on 5th September, 2013 held at ITA Centre, Machkhowa.]

Today is the 5th September. The birth day of late Dr. Sarbapalli Radhakrishnan. Ex President of India, and Philosopher

On this auspicious day, K. C. Das Commerce College Educational Trust, has offered two Awards.

1. K. C. Das Commerce College National Teacher Award, and
2. K. C. Das Commerce College, National Achiever Award.

The National Achiever Award is given to Sri Arun Sarma Director, AIR (NES). I extend my hearty congratulations to Sri Sarma who is a "Doyen of Assamese Culture and Literature." National teacher Award has been given to me. So far as I am concerned, I do not know how much I am competent to receive this prestigious Award to-day. Nevertheless I thank the chairman Mr. Chowdhury and other members of the selection Board for selecting me for the National teacher Award.

On this special Day, I recall with reverence all teachers who helped me in shaping my academic career at different stage in my academic life.

Specially to-day I recall my respected teacher, late prof. Govinda Chandra Deka who was my research guide in my first Doctorate thesis.

"Studies on Hammer Tracks and Hyper fragments" at the Cotton College. As I was the first Doctorate in Physic in GU, and that too from the Cotton College, the then Education Minister, late Deba Kanta Barua, was extremely pleased and he recommended me to go to some university in England for Further studies.

With his encouragement I went to Jaipur with prof Deka to attend an International Conference on Cosmic Rediation Physics in January, 1964. On the very first day of the conference, in the morning we met two Nobel laureates from England who are Prof. C. E. Powell of Bristol University and the other Prof. P. M. S Blackett of Manchester University. Prof. Powell was Prof. Deka's guide in his Ph.D work at Bristol University.

After introduction with the two Noble laureates— Prof. Powell & Prof Blackett, I told them that my state govt. has recommended me to do further research on Cosmic Radiation Physics in England. I requested the two Noble laureates to help me in getting research accomodation in some good University in U.K. At my request they, after consultation between them, recommended me to write to Prof A. W Wolfendale of Durham University.

As advised by the Noble laureates, I wrote to Prof. Wolfendale with a request to accomodate me in his lab. I was happy that Prof. Walfendale gladly accepted my request, and I joined his laboratory in September, 1964. My research problem at Durham University was :

"The Production of Ionization and Cerenkov Radiation by Cosmic Ray Meeons."

I completed my research programme at Durham University successfully within 3 years and received a Ph.D degree from the Durham University.

I returned back to Cotton College in 1967, and joined Cotton College Physics Department.

In 1969, I joined the Physics Department of GU and was in-charge of the Nuclear Physics and Cosmic Radiation section of the department.

At Gauhati University, I started research on Cosmic Radiation Physics. I was very fortunate to have some very brilliant students like Dinesh Goswami, Kalyanee Barua, Pranayee Datta, as my research students.

Few words about Cosmic Radiation :

Cosmic Rays are highly energetic charged particles coming from outer space. They are most likely produced by energetic astrophysical process in the Universe.

Measurements on the earth surface show that cosmic Rays are mainly composed of almost all elements present in the periodic table. Their elemental composition is dominated by protons which constitute ~ 88% followed by Helium nuclei with ~ 10%

The heavier nuclei and leptonic components (mostly electrons) constitute ~ 1% each.

Cosmic Rays were first discovered by a German Physicist named Victor Hess in 1912, using simple measuring instruments on manned balloon flights.

Cosmic Rays are now measured upto energies exceeding $> 10^{20}$ eV, which is ~ 10 Million times the maximum energy ever attained by man-made accelerators.

Sources of Cosmic Rays

Even after 100 years of their discovery, the exact origin of C. R. still remain a mystery.

C. R upto about $\sim 4 \times 10^{18}$ eV are considered to be of galactic origin, and are commonly referred to as "Galactic Cosmic Rays" (হাতীপটী) while above ($> 4 \times 10^{18}$ eV), Cosmic Rays are called "Extra galactic." While coming down through the atmosphere towards the ground, primary C. R. particles interact with Air Molecules in the upper atmosphere, such interactions create showers of C. R.

particles, moving down to earth towards the surface due to gravity. Very highly energetic Cosmic Ray particles, like neutrinos, even penetrate into the ground.

Due to interaction of primary C. R with the air molecules, secondary C. R protons, neutrons, pions, Muons, Neutrinos etc are created.

Research on C. R

For carrying out research on C. R at ground level, we needed sophisticated counters (particle detectors), and some other costly equipment.

It was a pleasure for me to recollect today, that I received enormous help, so far sensitive detectors are concerned from Prof. Wolfendale, and also Prof. R. R. Daniel of TIFR.

At G.U., our main research programme on Cosmic Radiation was :

"Optical & Radio Emission associated with high energy Cosmic Rays" in the atmosphere.

International Conferences on Cosmic Radiation are being held at an interval of two years.

I attended several such International Conferences held at the Interval of two years :

- (1) University of London (1965).
- (2) Kyoto University (1979).
- (3) Bangalore, India (1983).
- (4) San Diego Campus, California University (1985).
- (5) Moscow State University (1987). Accompanied by Dr. Kalyanee Barua & Dr. Pranayee Datta.

Prof. Wolfendale was the President of the International Conference in Kyoto, Conference of Japan.

Today it is my pleasure to tell you that Prof. Wolfendale visited twice our lab at G. U and also once at Tezpur University when I was there. It is really a rare event for senior scientist like A.W Wolfendale to visit his student at his own cost.

On Collaborative Reserch Project :

During 1983-87, I also undertook a collaborative research programme with late. Dr. P. K. Choudhury, Deptt. of Geology, G.U., and had successfully dated Rocks and Minerals of the Meghalaya Plateau for the first time using—

“Fission Track Dating Technique.

We faced difficulties but were undaunted.”

Message to students

I think that the blessings of two Nobel Laureates changed my academic life altogether. The help and advice I received from my teacher Prof. A. W Wolfendale, while starting my reserch project at G.U as well as on the establishment of Tezpur University were really wonderful.

I feel the encouragement I received from my teacher Prof. Wolfendale is a rare experience in my academic life.

It is a fact that a sincere teacher shows his/her students the path from “Darkness to Light”.

Such a teacher is a friend, philosopher and guide for his/her students.

If a student possesses basic intrinsic merit, a sincere teacher can easily ignite his/her mind.

I think, as teachers we may better serve the students by motivating them to experiment with “New Ideas”. New ideas should be welcomed, but at the same time we must not forget our civilizational Heritage.

Our age-old “Spiritual Heritage” shaped our unique identity for which our country, India, is revered worldwide.

Ancient India was a knowledge based society and was leader in many intellectual pursuits, particularly in the field of Medicines, Mathematics and Astronomy.

Zero “0” was discovered by the ancient Indian Mathematians. It was really an wonderful discovery.

With the help of symbol “0”, one can express any number from “Zero” to infinity very easily.

I think the main drawback is our present general Education System is “Rote Learning”. But real education should be able to ignite the minds of students, must be capable to make students to enquire “Why” and “How”.

We now live in a global village and the language of the global village is “English”.

At Tezpur University (1994-1999)

Before conclusion I would like to say a few words about Tezpur University in which I served as the first Vice-Chancellor.

The Tezpur University was formally inaugurated on 21st March, 1994, by the then Prime Minister of India, late Nara Simha Rao, at Na-Paam, east of Tezpur Town.

On the same day, Prime Minister Rao also inaugurated another Central University, Assam University at Silchar.

Na-paam is about 15. k.m east of Tezpur Town. It was a vulnerable area. So I had to construct high boundary walls all around the campus except an Entry/Exit gate. The land area of the campus is ~ 240 acres.

Sri S. K. Sinha, former governor of Assam made an early visit to Tezpur University campus. He asked me “How he can help the new University.” I requested him to arrange uninterrupted power supply as electricity is an essential component for Science & Technology based University. He did it for the University.

As per the Education Ministry, Govt of India, the Tezpur University was to be exclusively a science and Technology Based University.

Before starting the University, I visited several renowned Academic Institutions of the country, like BITS Pilani, IIT, New Delhi, IIT, Kharagpur, Bhabha Institute, Bangalore, Hydrabad University etc.

I discussed with the faculties of those institutes about the courses I planned to start at Tezpur University.

I am very happy to let you know that I received very positive response from all the Institutions I visited, particularly from the faculties of BITS Pilani & Bhabha Institute, Bangalore.

On the basis of their expertise advice I drafted a 20 years Action plan for the Tezpur University, and submitted it to the Education Ministry, Govt. of India. Our programmes of action was duly approved by the Education Ministry.

From the very beginning, we introduced Semester system and grading. Spoken English is a compulsory non credit subject.

On 13 June 1999, I retired from Tezpur University. During my time, altogether 10 Academic library, Residential Halls for students, guest house etc. were established. The total number of students were ~ 1000.

At present, I am told that there are all together 17 departments and centres of studies, and 38 research programmes and number of students ~ 3000.

Library is kept functioning from 9 AM to 11 P. M. During my time I strictly followed the education policy of the central govt. of India.

“All teacher should teach
and all students should study.” ☉

A designer knows he has achieved perfection not when there is nothing left to add, but when there is nothing left to take away. — **Antoine De Saint**

A flatterer is a friend who is your inferior, or pretends to be so. — **Aristotle**

A penny saved is a penny earned — **Benjamin Franklin**

All human actions have one or more of these seven causes : chance, nature, compulsion, habit, reason, passion, and desire. — **Aristotle**

An education is not how much you have committed to memory, or even how much you know. It is being able to differentiate between what you do know and what you do not know. — **Anatole France**

An investment in knowledge always pays the best interest. — **Benjamin Franklin**

Any society that would give up a little liberty to gain a little security will deserve neither and lose both. — **Benjamin Franklin**

Be your own hero

Rashmi Tiwari

Asstt. Professor, Department of BBA

Journey of Reinventing

We need to live a life that is not only 'successful' materially comfortable and secure, but which is also meaningful, truly fulfilling, satisfying and happy. I invite you to join this journey to rediscover yourself. To reshape your life by taking charge of yourself, your actions, your beliefs, your emotions and your feelings. It is your life. You are producer, actor, director and script writer. Everyone of us has the potential to be genius at what we do. Most of us don't believe this truth.

To begin with, let us start with small exercise. Reflect on which are your top 10 desires of life. It could be to live life powerfully and effectively, to produce extraordinary results in every sphere of life, achieving excellence in whatever we do, having enriching and energetic relationships, enough wealth etc. Again behind all these desires, we are actually looking for happiness, contentment, peace, excitement, joy and harmony; while to examine what we do not want in life, it may include stress, fear, worry, tension, frustration and anger.

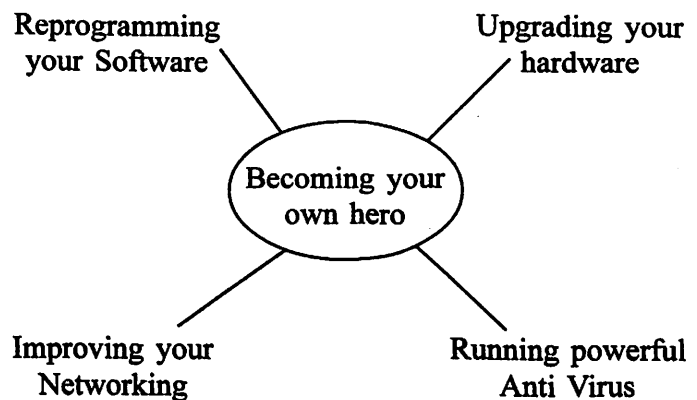
If we put all these in form of balance sheet, it will be presented as under :

Balance sheet of life

Assets	Liabilities
Happiness	Frustration
Contentment	Worry
Peace	Stress
Excitement	Depression
Joy	Anger
Satisfaction	Fear
Harmony	Tension

Now out of total number of years/months/days you have lived so far, how many years/months/days are spent on assets side how many on liability side? We can not eliminate some moments of life on liability side; we can definitely reduce it to bare minimum and increase our asset side. This calls for personal transformation. This article will facilitate you in reflecting on quality of your life. So far and will provide some valuable inputs on improving quality of your remaining life. Incidentally how many more years are left out in your remaining life? Ayurveda says that if one live life in perfect manner, one can live upto 120 years. Are you not interested that major period of this remaining life is spent on assets side and not on liabilities side? If yes, join this journey of reinventing life.

* Formula for becoming your own Hero (Personal Transformation Formula) :

1. Reprogramming software consists of our thoughts, belief, attitudes and values.

Thoughts : Mind is like parachute. If open, it could be quite beneficial, but if closed, will worsen difficult situations. So, change our thinking to change your life. Our thoughts shape our reality. One tree makes 1 lakh matchsticks,

but 1 matchstick can burn 1 lakh trees. Moral :
1 negative thought can burn all positive thoughts.

Beliefs : Personal beliefs are statements, principles or doctrines that individuals choose to accept as true. So reprogramme your limiting beliefs which are holding your progress.

Values : Our values determine our thoughts and actions. They simply define who we are as individuals. Personal values, in a sense, define the worth of our being.

Attitude : Attitude is the way we think. Any event, people or organisation will always have two sides, one brighter and another deficient. However, if we have tendency to look at deficient side, we have developed negative attitude and we must reprogramme or reframe our attitude.

2. **Upgrade your hardware** : We hardly take care about our most precious asset, our body, our hardware, which is invaluable. Remember the loving affirmation of the poet Louise Hay who said :

I love myself

Therefore, I take loving care of my body,
I lovingly feed it nourishing foods and beverages,
I lovingly groom it and dress it,
And my body lovingly responds to me with
Vibrant health and energy.

3. **Improving your networking** : Life is nothing but relationships. Life is full of imperfect things... and imperfect people. Learning to accept each others faults— is one of the most important key to create a healthy, growing and lasting relationship.
4. **Running powerful Anti-Virus** : There are certain people or situation which creates stress in your life. They are like virus in your life. They are like red lights. Whenever you get such irritation either through any people or situation or red light, just focus on your breath. It is small meditation. It will create wonderful feeling in you.

To conclude : “Do not add years to life. Add life to years”. ☉

Banking establishments are more dangerous than standing armies.

—*Thomas Jefferson*

Be careful when you fight the monsters, lest you become one.

—*Friedrich Nietzsche*

Before God we are all equally wise - and equally foolish.

—*Albert Einstein*

Do not anticipate trouble, or worry about what may never happen. Keep in the sunlight.

—*Benjamin Franklin*

Dreams come true. Without that possibility, nature would not incite us to have them. —*John Updike*

Everything has its beauty but not everyone sees it. —*Confucius*

Indian Administrative Service

Ravneet Kaur

B.Com. 3rd Semester

In the current world of competition all the people want to excel in some or the other field. But till now in India the toughest competition is faced in the administrative examinations held every year. For around hundred posts, more than one lakh people appear. So it obviously is the toughest competitive exam.

So, here's something about the most desired post in the administrative examination.

The Indian Administrative Service (abbreviated as IAS) in the administrative civil service of the Government of India. IAS officers hold key positions in the Union Government, State governments and public-sector undertakings. Along with the police and forest services, the IAS is one of the three All India Services—its cadre can be employed both by the union government and the states.

IAS officers are recruited by the Union government on the recommendation of the Union Public Service Commission (UPSC) and posted under various State governments. The officers carry high respect and stature in the society coupled with the significant task of administering public offices, making it one of the most desirable jobs in India. While the respective State Governments have control over them, they can not censure or take disciplinary action against an IAS officer or an All-India service officer, Without consulting the Union Government.

The Examination for getting into IAS is conducted by the UPSC. It has three stages (preliminary, mains and interview) and is considered to be extremely challenging. Entry into the IAS is considered very difficult. Almost all of the applicants rank IAS as their top choice because of the high prestige and diversity of career it offers. For example, in the 2011 batch, of the 425 selected

candidates, 370 indicated IAS as their first preference, 25 chose IFS and 15 IRS, and 15 chose IPS. But when it came to second preference, 246 candidates marked IRS as their choice, while only 120 marked IPS as their second choice and 49 as IFS.

The successor to the British Raj-instituted Indian civil Service, the IAS is referred to as the “steel frame” of the administration.

Recruitment

In the year 2013, UPSC has come up with the new pattern and new syllabus for conducting the IAS examination. Prior to 2013, the candidates were required to choose two optional subjects but as per the new syllabus the aspirants are now required to choose only one. In the new pattern more weightage is given to the General Studies paper.

Allocation and placement

After being selected, candidates are allocated to “cadres”. There is one cadre in each Indian state, except for three joint cadres : Assam-Meghalaya, Manipur-Tripura, and Arunachal Pradesh-Goa-Mizoram-Union Territories (AGMUT)

The “insider-outsider ratio” (ratio of officers who are posted in their home states) is maintained as 1:2. as ‘insiders’. The rest are posted outsiders according to the ‘roster’ in states other than their home states. Till 2008 there was no choice for any state cadre and the candidates, if not placed in the insider vacancy of their home states, were allotted to different states in alphabetic order of the roster, beginning with the letter, A, H, M, for that particular year. For example if in a particular year the roster begins from ‘A’, which means the first candidate in the roster will go to the Andhra Pradesh state cadre

of IAS, the next one to Bihar, and subsequently to Chhattisgarh, Gujarat and so on in alphabetical order. The next year the roster starts from 'H', for either Haryana or Himachal Pradesh. (if it has started from Haryana in the previous occasion when it all started from 'H', then this time it would start from Himachal Pradesh). This highly intricate system has on one hand ensured that officers from different states are placed all over India, it has also resulted in wide disparities in the kind of professional exposure for officers, when we compare officers in small and big and also developed and backward state, since the system ensures that the officers are permanently placed to one state cadre. The only way the allotted state cadre can be changed is by marriage to an officer of another state cadre of IAS/IPS/IFS. One can even go to his home state cadre on deputation for a limited period, after which one has to invariably return to the cadre allotted to him or her.

The centralising effect of these measures was considered extremely important by the system's framers, but has received increasing criticism over the years. In his keynote address at the 50th anniversary of the Service in Mussoorie, former Cabinet Secretary Nirmal Mukharji argued that separate central, state and local bureaucracies should eventually replace the IAS as an aid to efficiency. There are also concerns that without such reform, the IAS will be unable to "move from a command and control strategy to a more interactive, interdependent system".

Functions of the civil servant/officer

A civil servant is responsible for the law and order and general administration in the area under his work. Typically the functions of an IAS officer are as follows.

- ❖ To handle the daily affairs of the government, including framing and implementation of policy in consultation with the minister-in-charge of the concerned ministry.
  - Implementation of policy requires supervision.
  - Implementation requires travelling to places where the policies are being implemented.

- Implementation also includes expenditure of public funds which again requires personal supervision as the officers are answerable to the Parliament and State Legislature for any irregularities that may occur.

- ❖ In the process of policy formulation and decision making, officers at various levels like joint secretary, deputy secretary make their contributions and the final shape to the policy is given or a final decision is taken with the concurrence of the minister concerned or the cabinet depending upon the gravity of the issue.

Sardar Vallabhbhai Patel is remembered as the "Patron Saint" of India's civil servants for establishing modern all-India services. In an unprecedented and unrepeated gesture, on the day after his death more than 1,500 officers of India's civil and police services congregated to mourn at Patel's residence in Delhi and pledged "complete loyalty and unremitting zeal" in India's services.

Designations :

Position in the Government of India	Equivalent position in the State Government
UNDER SECRETARY (4)	DEPUTY SECRETARY ADDL DISTRICT MAGISTRATE (ENTRY)
DEPUTY SECRETARY (9)	JOINT SECRETARY DISTRICT MAGISTRATE DEPUTY COMMISSIONER (6)
DIRECTOR (12)	SPECIAL SECRETARY HEADS OF DEPARTMENTS (HODS) (9)
JOINT SECRETARY (20)	SECRETARY (16)
ADDITIONAL SECRETARY (30)	PRINCIPAL SECRETARIES FINANCIAL COMMISSIONER (24)
SECRETARY (34)	CHIEF SECRETARY (30)
CABINET SECRETARY	NO EQUIVALENT (Constitution of Authority—ranked 44th in the table of Precedence)

Progression of career of IAS officers in State and Centre Government

Most IAS officers start their careers in the state administration at the sub-divisional level as a sub divisional magistrate. They are entrusted with the law and order situation of the city along with general administration and development works of the areas under their charge. The post of District Officer is also known as District Magistrate, District Collector, or Deputy Commissioner, Since it is the most identifiable position in the IAS services, it is also the

post which most people identify with IAS. At the top of the hierarchy of IAS officers at the Centre is the Cabinet Secretary followed by Secretary/Additional Secretary, Joint Secretary, Director, Deputy Secretary and Under Secretary. These posts are filled according to seniority.

This is all about Indian Administrative Service. Hope aspirants will get enlightened by the small piece of information.

And wishing the aspirants BEST OF LUCK for the exams. ☺

Seven : The Lucky Number 7

Utpal Rajbongshi
B.Com. 3rd Semester

- ☞ There are seven days in a week :
  - ☞ Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday, Sunday.
- ☞ There are seven scales in the Indian music system :
  - ☞ Sa, Re, Ga, Ma, Pa, Dha, Ni.
- ☞ There are seven colours in the rainbow :
  - ☞ Violet, Indigo, Blue, Green, Yellow, Orange and Red.
- ☞ There are seven continents in the world :
  - ☞ Asia, Australia, Antarctica, Africa, Europe, North America and South America.
- ☞ There are seven wonders in the world :
  - ☞ Taj Mahal, Great Wall of China, Hanging gardens of Babylon, Leaning tower of Pisa, Eiffel Tower, Statue of Liberty and Great Pyramids of Egypt.

Failures are the Pillars of Success

✍️ **Sneha Sharma**
B.Com. 1st Semester

Many people have attained success in life. We study their life-history. We see they have not attained success all at once. They have worked hard for a long time. They have faced difficulties boldly and overcome them. They have failed once or twice or even more. But they have not been daunted by

failures. They analytically looked into the reasons of their failures and thus their failures have helped them to gain success. These people have a resolute will. They have become cautious and have corrected themselves. Then with renewed energy they work again and again.

Their past experience helped them and in the long run they gained their success. If they had stopped at their first failure, they could never have attained success. So, failure should not depress us. We should remember this proverb. It will inspire us to go on with our work inspite of failure. We must find out the reasons of our failures, and correct ourselves. Then with patience and perseverance we must go on with the work. Our past experience will help us and we are sure to gain success through our failures. Hence, it is said that failures are the pillars of success. ☺

Give a man a fish and you feed him for a day. Teach a man how to fish and you feed him for a lifetime.

— **Lao Tzu**

Happiness is when what you think, what you say, and what you do are in harmony.

— **Mahatma Gandhi**

I count him braver who overcomes his desires than him who conquers his enemies; for the hardest victory is over self.

— **Aristotle**

I do not feel obliged to believe that the same God who has endowed us with sense, reason, and intellect has intended us to forgo their use.

— **Galileo Galilei**

I don't know who my grandfather was; I am much more concerned to know who his grandson will be.

— **Abraham Lincoln**

I know not with what weapons World War III will be fought, but World War IV will be fought with sticks and stones.

— **Albert Einstein**

Fashion among students

✍️ **Pooja Kumari**
B.Com. 3rd Semester

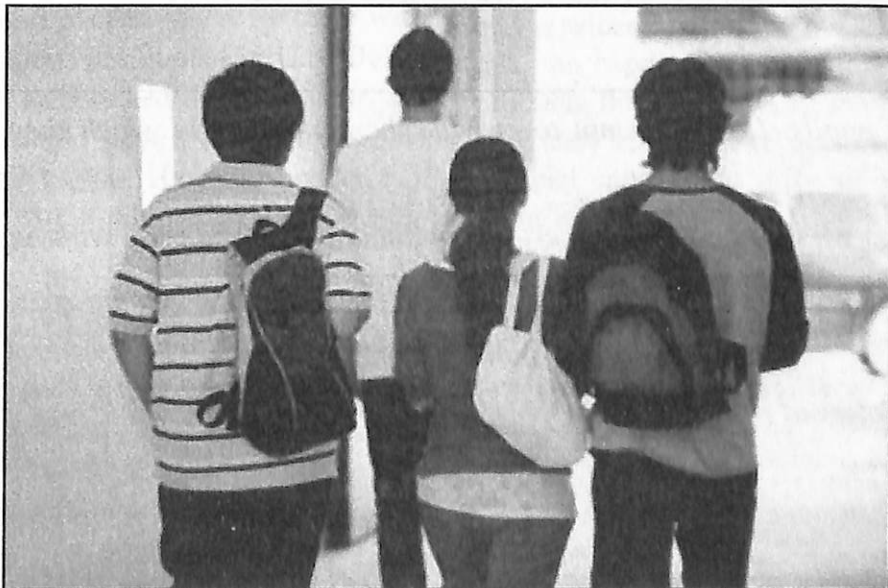
By 'Fashion' we understand latest design in clothes stitching, hair style, the manner of walking and talking etc. But does the word "Fashion" mean only that? There were days when students believed in simple living and high thinking and accordingly moulded themselves. But now-a-days, the concept of fashion has totally changed and it has greatly affected our students both school-going and college-going. As soon as a student enters into a senior class or attains the age of adolescence, his mind is automatically diverted towards fashion. His sense of dressing changes, his hair style is changed in other words everything undergoes change. He seems to be an actor more than a student.

Fashion has affected not only boys but also girls in the similar manner. It has affected them so much

that they forget that they are students and assume themselves to be great personalities.

Moreover, fashion has also created some bad manners among the students. Making noise in the functions, passing remarks on elderly persons and sometimes arguing or misbehaving with their teachers etc. is also a part of fashion.

To follow fashion is not bad but definitely not in the way mentioned above. As a student they should give their first priority to their studies and not to fashion. They must understand the fact that if they neglect fashion, they will lose nothing but if they neglect their studies, they will lose everything. They will definitely have to suffer in their near future. So, they need to strike a balance. They should exercise restraint in imitating the so-called modern ways of life. ☺

“Life is action, not contemplation”

✍ Nibedita Sharma
B.Com. 3rd Semester

The world is a vast field of action. Men come into this world, and grow up. They have many duties to perform. They perform their duties and retire from this world. There are different fields of activities. All men are not suited to do the same work. They do their work according to their tastes and abilities. There have been great generals, great scientists, great poets, etc. who made a particular field of work. Common people also work in different spheres according to their choice and abilities.

We have to struggle hard to achieve success in life. There is keen competition. We shall lag behind if we are not active. We cannot obtain the desired result unless we are very earnest. Successful men in the past did not attain success easily. They had to face many obstacles. They had to overcome those obstacles to attain success. They were men of action.

There are some people who can think but cannot act. Such people cannot attain success. They

are fond of thinking about a matter, but they cannot translate their thought into action. They propose to do this or that, but their contemplative mood stands in their way to success.

If we have to live in society, we cannot sit idle and contemplate. No man in society should live without work. Everyone must act according to his ability. There cannot be any progress in a country or in the world if quite a number of men remain inactive. Mere contemplation without work is of no avail. Great thinkers, of course have to contemplate, but they contemplate to do the work successfully.

Thus, to conclude great men of action had done a lot of work even within the short span of their life. They worked for the good of mankind. They thought that work is worship. They attained salvation through work. We should follow their ideal and shape our life accordingly. ☉

I never teach my pupils. I only attempt to provide the conditions in which they can learn.

—**Albert Einstein**

If in other sciences we should arrive at certainty without doubt and truth without error, it behooves us to place the foundations of knowledge in mathematics.

—**Roger Bacon**

It does not matter how slowly you go so long as you do not stop.

—**Confucius**

It is not the strongest of the species that survive, but the one most responsive to change.

—**Charles Darwin**

It is the mark of an educated mind to be able to entertain a thought without accepting it.

—**Aristotle**

Rise & Fall

RUPEE VS U. S. DOLLAR

✍️ **Raju Saharia**

H. S. 2nd Year

In the world, different countries have different currencies and an exchange rate is the rate in which one currency is exchanged for another. For example right now we need to part with around 68 Rupees to buy 1 U.S. Dollar. A few months back, it was more like Rupees 53 for 1 U.S. Dollar. A few years back, when Indian economy was doing well, we needed only Rupees 40 to buy 1 U.S. Dollar. What does all this mean to the normal people ! How all this change regarding the value of rupee !

Compared with the time when the Rupee was 40 per U.S. Dollar or even Rupees 53 per U.S. Dollar, now everything we import becomes more expensive. Why so? Let us say, you want to buy than a cool Apple Ultrabook from Newyork. (1) Let us assume that the Apple Ultrabook cost U.S. Dollar 850. Let us assume that over the last 5 or 6 years, the international price of that Apple Ultrabook has not increased at all. In other words, when we trade with other countries, the goods are quoted in U.S. Dollar and the payments are also settled in U.S. Dollar. So, six years back, you could have bought that Apple Ultrabook for Rupees 34,000. How did we get this number? U.S. Dollar 850 multiplied by the exchange

rate of Rupees 40 per U.S. Dollar. Today, if you want to buy the same Apple Ultrabook, it costs Rupees 57,800. Thus all imported items become expensive when the amount of Rupees needed to buy 1 U.S. Dollar goes higher. This is also called currency weakening. In other words, the Rupee is losing its value against U.S. Dollar and therefore weakening against the U.S. Dollar.

India imports a lot of crude oil. Crude oil is refined to produce Petrol and Diesel. You must have seen that recently the Petrol and Diesel prices have increased yet again. Over the last few years, the fuel prices have increased relentlessly. Increase in fuel costs increases the transportation costs. The cost of commuting goes up for all of us. Your bus needs to spend more on Diesel now. Likewise, the cost of transporting goods increases.

Thus, weakening of the Rupee increases the import prices and also the domestic prices of goods and services because of our oil imports. Along with this, the exporters start getting more Rupees for the products that they sell in international markets. So, they start selling more outside India and because of reduced supply, the price of what they sell within India increases. ☺

Love is the triumph of imagination over intelligence.

—H. L. Mencken

Meditation brings wisdom; lack of meditation leaves ignorance. Know well what leads you forward and what holds you back.

—Buddha

My religion consists of a humble admiration of the illimitable superior spirit who reveals himself in the slight details we are able to perceive with our frail and feeble mind.

—Albert Einstein

Obstacles are those frightful things you see when you take your eyes off the goal.

—Henry Ford

Mother

✍️ **Kalpita Bhattacharjee**
B.Com. 1st Semester

The word Mother on as most of us usually call 'MAA' is for me as well as for all the people, the most beautiful word in the whole universe. The first word that a child utters after he/she gets sense is the word 'MAA'. Mother may be a person, which is a noun, but a more accurate description of her is a verb. Anyone who describes his or her mother .... what she does, and this list is nearly endless. Mother plays the most important role in everyone's life. When we think of a mother we envisage a person who is nurturing, wise, loving, strict, patient and who will take care of us. Mother is a symbol of immense strength and power. She makes an indelible mark on both her children and the strength of society through her continuous acts of love and service in the family and the lessons learned from her are carried forward to the next generation. She is the one

who has the power to control the household chores as well as the outside world.

"The Hand that Rocks the Cradle is the Hand that Rules the World."

This above line shows the two important role a mother carries at her best. She plays a role of a loving and carrying mother at home and caring strong and powerful person in the society.

In my view, my Mother is the glue that holds the family together. Motherhood is truly a vocation that builds the foundation on which families and society stand. A mother is a beautiful creation by God in this world and it will be endless to describe her in words. The relation we carry with our mother is the superior one to any other relations.

"LOVE YOU A LOT MOM." ☺

Promoting the cause of Girl Child

✍️ **Sushmita Debnath**
B.Com. 1st Semester

It is sad that a girl child in our country does not command respect and love as a boy child does. Girl children are treated as second rate citizens. They are denied many rights since childhood. They are supposed to do more work than the boys. In many states they are killed in the womb itself. This may be due to dowry and other reasons. Law does not permit it. But it is secretly being done. This has disturbed the sex ratio. In many states this ratio is 821 girls to 1000 boys. It is strange that our scriptures give great

regard to women. Girls are as important as boys. Both are necessary for human race. We can't forget great women like Smti Indira Gandhi, Sania Mirza, Kalpana Chawla etc. They have brought glory to the country by their talents. They are the toppers in their respective fields. It is therefore, our duty to give due regard to the girl children and discourage their killing. We should not forget that if sex ratio is disturbed, it will be a serious danger to human race. ☺

My Role Model—John Cena

✍ **Biswajit Baishya**
B.Com. 3rd Semester

We all have ups and downs in our life. Some of the days are ours while some are simply not meant for us. Life is an ongoing continuous process. The times when we are morally down, we can get an inspiration from someone who has potential and tremendous amount of confidence, someone who is unique has good acceptance in the society and someone who is admirable. They can be from your family, these can be among your friends, they can also be famous sports person, singer and writer, may be great men like Bapuji, Bhupen Hazarika, Anna Hazarika etc., may be from the world of Soccer, baseball or cricket. These persons are called as 'role model' who serve as example.

Today I am going to talk about my role model, a famous American professional wrestler of WWE, the one and only John Cena.

Born on April 23, 1977 in West Newbury, Massachusetts, John Felise Anthony Cena popularly known as John Cena started his career at an early age of 23. He started professional wrestling in 2000 and signed the contract with the world wrestling Federation in 2001.

John Cena made his debut on television in June, 2002. The three key pillars of his success are Attitude, Passion and performance. Wrestling requires a lot of physical and mental strength and John Cena has a tremendous potential in both the aspects. He has a 'Never Quit' attitude. He never gave up on any challenge. He never lost a single 'I Quit' match till now. If he can face any challenge to achieve the success, why can't we? His famous saying is 'RISE ABOVE HATE'. Why can't we do the same today by sticking to the truth, rising above hate?

HUSTLE, LOYALTY and RESPECT are the key parts of his life both professionally and personally. He has built a passion for the sport and delivers performance week after week in the arena.

He is a true champion and the face of WWE. Among his achievements list, he has won 20 championships including 11 times WWE champion and twice the world Heavyweight championship. Recently he beat the Rock in WRESTLEMANIA 29 and became the New WWE Champion of 2013. He is also a four time tag team champion and has also won the United States championship thrice in his career. In 2006-2007, he held the championship title for continuous 380 days, becoming the longest champion of early 2000s.

Apart from his wrestling career, he has also acted in eight movies. The famous ones include The MARINE, 12 Rounds, Fred and Legendary. He also released his Rap album titled. 'You Can't SEE ME' which was a debut on 15th spot of the US Billboard 200 list. He is popular and he has made many appearances on television shows including Hannah Montana, MADtv, Saturday Night Live and Psych. He was third overall in the competition 'Fast cars and Superstars.'

He cares for the well being of society and is an active member of a non-profit organisation 'Make a wish foundation' in the United States where he granted 300 wishes to the Arizona Children who were suffering with life threatening diseases. He has also donated 1 million dollar for those women who has been suffering from breast cancer.

Cena is a true champion and this is a small narration dedicated to his personality that inspires me and many more like me. He provides me the guidance when I feel low. He teaches me about myself. He is a reason for me to watch the wrestling matches and as he has never turned his back to his fans and the WWE Universe, so should I. He makes me think that it is possible for me to achieve success in my life. Hard work along with dedication and honesty will lead me to the glory in future and then I can also proudly say that I have risen above hate in my life. ☺

The role of youth in National Development

✍️ **Juhi Kumari**

B.Com. 3rd Semester

Youth forms the very backbone of a nation. They are a great storehouse of energy and strength. They are assets and hope of a nation. They are the fountainhead of idealism. They are free from corruption, malice and hatred. The future of a nation depends on its youth. They can play a very effective and constructive role in the progress of a nation. They have power but do not know how to use it judiciously and properly. If this force is not channelised properly, it can bring about devastation in society.

The youth has a duty to defend the country. There are many nation building activities. The modern youth can help in national development by working against the ill of society. They can help in eliminating ignorance, illiteracy and superstitions by acquainting them with true facts. India got her freedom with the help of Indian youths. Subhash Chandra Bose, Sardar Bhagat Singh, Chandra

Shekhar, Raj Guru and many others are the glaring examples of Indian youths who sacrificed themselves for India.

N.C.C. and N.S.S. have played a vital role in harnessing the energy of the youth for constructive purposes. The world history is replete with the activities of the youths where they have played a prominent part in bringing about revolutionary changes in their country.

The youth can help in checking the population growth by adopting family planning programme. They can go to villages and work for their upliftment. They can contribute a lot to the development of the country. They can help in eradicating corruption and nepotism from the country. They can make India a great democratic, progressive and prosperous country provided their energies are channelised and tapped properly. ☺

One doesn't discover new lands without losing sight of the shore.

—*Andre Gide*

People can have the Model T in any color – so long as it's black.

—*Henry Ford*

Plausible impossibilities should be preferred to unconvincing possibilities.

—*Aristotle*

Politics is more difficult than physics

—*Albert Einstein*

Some books are to be tasted, others to be swallowed, and some to be chewed and digested.

—*Sir Francia Bacon*

Sometimes I think the surest sign that intelligent life exists elsewhere in the universe is that none of it has tried to contact us.

—*Bill Watterson*

Strength does not come from physical capacity. It comes from an indomitable will.

—*Mahatma Gandhi*

Study the past if you would define the future.

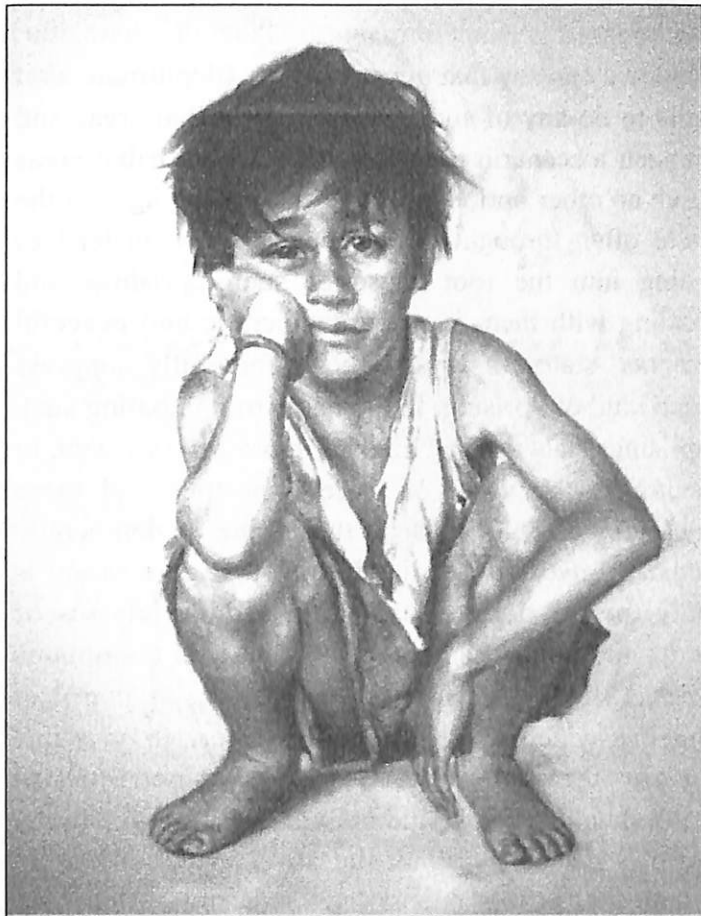
—*Confucius*

Child Abuse

✍️ Rhia Basnet

H. S. 1st Year

“Child Abuse”, a curse, a nightmare, a word people would like to delete from their minds forever. The word itself describes the seriousness of all the troubles it has caused until now and the problems it might create in future. The rate of child abuse is

more in India than in other nations, as per researchers.

Child abuse covers a wide range of actions that result in physical, emotional or mental harm being inflicted on children of all ages. The kind of abuse inflicted however tends to vary with the child's age. Infant's and pre-school children suffer deliberately imposed fractures and burns, there have been cases of sexual abuse, ranging from molestation to incest and ritual abuse which involves male perpetrators and adolescent female victims.

Recent studies show that most child abusing parents were themselves abused as children. Some child abusers are true psychotics in many aspects. Lack of education disables the parents to deal with their frustrations, resulting in child abuse.

India has taken measures for the prevention of child abuse. Education is being provided to the illiterate so that they understand the value of education and don't go on abusing them. Though India has made laws against child abuse these are not that effective. The modern generation people should surely do something.

I pray that in years to come child abuse disappears completely and India rises like the morning sun. Being a human, we should always remember that it is we who are the people of tomorrow and always we have to eradicate this evil. ☺

The great masses of the people... will more easily fall victims to a big lie than to a small one.

—Adolf Hitler

The life which is unexamined is not worth living.

—Socrates

The meeting of two personalities is like the contact of two chemical substances: if there is any reaction, both are transformed.

—Carl Jung

Dent in Democracy

✍ Siddhartha Kr. Sharma

Class : Representative

H. S. 1st Year

“What difference does it make to the dead, the orphans and the homeless, whether the mad destruction is wrought under the name of totalitarianism or in the holy name of liberty or democracy?”—Mahatma Gandhi

This quote of Mahatma Gandhi aptly describes the current situation in tribal areas of India where government is snatching the basic human rights of food and shelter in the name of development. Democracy can be seen as a system in which every individual has an equal right in the society. Unfortunately it is hardly the case in tribal areas. Individuals surrender their rights to state because they believe that state will provide justice and protect their rights against the private interests and if state fails to do so, then it will lead to a large scale social unrest. This is precisely what is happening in these tribal areas. Lack of concern from the part of the state gives birth to anti-state ideologies in areas where people are already struggling against the exploitation. Maoist rebellion is an outcome of such kind of apathy. This so called ‘maoist’ rebellion is the violent extreme of social discontent—a discontent not only with the social order but also with the ruling political classes and it is more intensive and extensive than the widespread civil disaffection with both the national and state government.

The legitimacy of a government can be justified on the parameters of how it brings harmony among conflicting interests and provides justice in terms of distribution of resources. Government is also supposed to protect common interests against the onslaught of diverse conflicting private interests.

Now we can say that government is illegitimate as it fails to do any of such things in the tribal areas and in such a scenario people living in these tribal areas have no other option left other than going against the state often through violent means. Now, instead of going into the root cause of such uprisings and dealing with them in more democratic and peaceful manner, state employs army to forcefully suppress such kind of uprising. In the name of combating such uprisings state uses all kinds of repressive measure to neutralise the voice of these minorities and these measures completely deny the norms of democratic India. It gives rise to the feeling that democracy is only for the rich, educated and affluent classes of India and others have no stake in it. This continuous neglect and oppression by the state act as petrol in the fire which manifests in the resort to violence against the state. The state has done little to understand the plight and pain of these tribal people. State is not aware about the abysmal conditions in which these tribal people live. It is only concerned about the rich capitalist classes and often acts according to their interests. The incidences of giving tribal land to the mining companies and displacing tribal people from their land without any proper rehabilitation shows the biased and unjust nature of the state which bows down to the interests of capitalist classes. In the Mahanadi Coal Field case, the Central Government and Mahanadi Coal Field United had acquired the land of the tribal people in the Sundargarh district of Odisha and did not provide compensation to them for 23 years. Incidents like this clearly explain why people adopt violent means to go against the state. There is no other option left

to them as to attract the attention of the state and the media. In a situation where their source of livelihood is snatched and nobody is caring about that, than there is no other option left other than taking the means of violence to fight for their rights.

So, in conclusion I just want to say that state really wants to tackle problem of these uprisings and it should adopt a more democratic procedure rather

than using the brute force of violence. The main problem here is not the uprising but the dejection of political structure from the part of these tribal people. Rather than using brute force the state must try to build confidence of these people in democracy through dialogues and implementing more inclusive policies with deep and meaningful engagement with the local communities of these tribal areas. ☺

Funny Definitions

✍ **Virtika Bhatia**
H. S. 1st Year

- ◆ **Compromise** : The art of dividing a cake in such a way that everybody believes that he got the biggest piece.
- ◆ **Dictionary** : Where success come before work.
- ◆ **Classic** : A book which people praise but do not read.
- ◆ **Office** : A place where you can relax after your strenuous home.
- ◆ **Yawn** : The only time when some married men ever get to open their mouth.
- ◆ **Etc.** : A sign to make others believe that you know more than others than you actually do.
- ◆ **Experience** : The name men give to their mistakes.
- ◆ **Atom bomb** : An invention to end all inventions.
- ◆ **Opportunist** : A person who starts taking bath if he falls into the river.
- ◆ **Miser** : A person who lives poor to die rich.
- ◆ **Father** : A banker provided by Nature.
- ◆ **Boss** : A person who comes early when you are late and late when you are early.
- ◆ **Politician** : One who shakes hand before election and your confidence afterwards.
- ◆ **Doctor** : A person who kills your ills by pills.

Shop of Knowledge

✍️ **Laxmi Bhartia**
B.Com. 2nd Semester

Once upon a time, there lived a poor peasant in a village. He used to collect woods from the forest and sell it and, thus, earned his livelihood. His son's name was Arun. He was very clever and wise. He thought to help his father by earning some money. So, he put a hanging in front of his house writing 'Shop of knowledge'. He opened this shop to sell the knowledge and ideas. Everyone who saw this board told the peasant that his son had gone mad. He will sell ideas. But the peasant was very confident of the idea of his son. So, he left everything upon his son. One day, the son of a rich merchant came to him and asked about what kind of knowledge he used to sell and what is the cost. Arun said that it depends on the money one would like to spend for the idea. The merchant's son gave him a rupee coin and asked what idea he can give in this amount. Arun gave him an advice, "Never stand at a place where some people are fighting. That will save your lakhs of rupees." He went away thinking the advice to be meaningless. A few days passed. One day king's wives sent their servants to buy necklace. The king had two wives. Both of them sent their servants to buy the necklace but unfortunately both of them selected the same necklace and both the servants went at the same time to the shop. Both of them started arguing at the shop that they would buy necklace for their respective queen and each of them

claimed to be the one to come first. So, they will buy the necklace. At that time, the merchant's son was standing there. So both the servants told they would go to the king and he only would decide that who reached the shop first. They also caught merchant's son as witness. The merchant's son was confused. So, at the king's court, he did not give a proper reply which made both the queens angry. The king then ordered his minister to put the merchant's son in jail as he did not say the truth and he also made his queens angry. The merchant's son ran to Arun and asked for some advice. This time, the merchant's son was charged 10000 rupees for the advice for this condition. As he had got no other option, he paid the fees charged by him. Then Arun gave him advice do "The only thing you can do to save yourself is buy the necklace for the two queens and present it to them. They will become happy and the king will remove your punishment." The merchant's son did that but spent lakhs of rupees for that. Arun met the merchant's son again, when all the case was settled, and told him that if you had agreed on my first advice, you would have saved your lakhs of rupees.

In this way, as the time passed, Arun's shop became popular and he started earning lakhs of rupees.

Moral : Knowledge is power, knowledge is wealth. ☺

Leisure consists in all those virtuous activities by which a man grows morally, intellectually and spiritually. It is that which makes a life worth living.

—Cicero

The Changer

Runima Sarma
B.Com 2nd Semester

Nisha, a young seventeen year old teenage girl likes photography very much. She likes to capture all moments of her life in her camera. Her parents did not like Nisha's hobby of photography. But nobody knew that one day Nisha's hobby would be very useful.

One day Nisha was coming home from her friends's house through an isolated road. It was around 8:30 at night when Nisha was coming through that road. In that road a restaurant was located where many people used to come. In that restaurant a boy named Rehan and his friend Alisha came to have dinner. After having dinner when they were coming towards their bike some boys gave a bad comment to the girl. They tried to ignore them and was moving towards the bike when those boys came and blocked their way. One of the boys gave a punch to Rehan and he fell down. A fight began between Rehan and those boys. Some of the boys even tried to molest the girl, Alisha. At that very moment Nisha reached the spot. She was confused about what had happened but as soon as she was able to guess she left her camera open in the bag so that everything could be captured and went to help them. There were many people looking but nobody helped them. Nisha without thinking twice of her life went to help them. Suddenly Nisha heard a boy's scream. She looked back and saw that one boy stabbed Rehan and he was bleeding. Roadside people were looking at the scene but nobody came forward to take Rehan to hospital. Nisha and Alisha were shouting for help but nobody came. Then a plan came to the mind of Nisha. She took the knife and caught hold of a man and warned the man to take them to the hospital. Nisha knew that she had done wrong but she had no other way. That man took them

to hospital. In the hospital the doctors did not treat Rehan telling them that it was a police case. Unless police came they would not treat him. After forty minutes the police came but still they did not let the doctors treat. Meanwhile Nisha gave the policeman to receive a call. After receiving the call the police immediately ordered the doctors to treat Rehan. Actually, Nisha had called a high ranked, police officer who was her uncle.

After sometime many of Rehan's and Alisha's friends came to the hospital. The senior surgeon operated Rehan. After the operation was complete the doctor came and said that Rehan was critical and nothing could be said.

Few days passed and some of Rehan's friends went to the police station to ask about the progress of the case but the police said that there was no progress in the case because there was no evidence against those boys. Moreover, it was Alisha's fault as she was wearing short dresses. Also the police treated them badly. After returning they talked about the behaviour of the police. Then again one day Alisha and Nisha both went to the police station stating that they had witnessed the scene but they also received bad behaviour. Then Nisha, in order to protest against the police made a plan. According to the plan, Nisha would call all her facebook friends to make a rally against the police. Things happened as planned. After looking at many people the police had nothing but to arrest those boys. But they went out in bail as one of those boys was a politician's son.

The case went to the court but due to lack of evidence, more solid proof and due to corruption i.e. those bad boy's parents bribed the judge to give decision in favour of them, it seemed to be dismissed.

On the day of court's hearing Nisha received a guest. The guest gave Nisha a packet. Nisha was surprised after opening the packet because it contained the camera that she lost in that incident. The guest was none other than a small girl whom Nisha admitted to an orphanage.

After Nisha looked at the video she got ready and went to the court. The judge was about to give the verdict when Nisha arrived and said that she had a solid proof. The judge asked her to show. After a few minutes the whole room was full of screams. The judge had nothing but to pronounce the verdict in favour of Alisha and Rehan. At last they received justice. Those boys were sentenced to ten years imprisonment.

After hearing the decision everyone came out and was surprised to see so many people outside the court waiting for them. Actually Nisha, before coming to the court had posted the video in facebook so that many people could support them.

Some Reporters came and asked Alisha and Rehan about the incident. Rehan and Alisha said that they received justice just because of Nisha who without thinking that she was helping strangers, helped endlessly. At last the reporters also asked some questions to Nisha. One of the question was what she wanted to become in life. She said, "I want to become a changer who would change the mindset and thoughts of people." She would make people understand that wearing short dresses and using of mobiles, facebook etc. is not bad if used wisely.

Due to Nisha's help Alisha and Rehan could receive justice.

Ten years later, Alisha became a social worker, Rehan a banker and Nisha a business woman who made many changes in the society who still loves photography.

Moral of the story :

Fight for justice. Fight against the wrong and help others. ☺

POEMS

The Noise of Silence

✍️ **Priyanka Paul**
B.Com. 1st Semester

*When I slept at night
In the midst of
Silence of sleep,
I heard the roaring
sound of people
From a very far away field.
As I went near the place
I could see only
Big pieces of blocks lying
over the place
And black dust covered
the face.
Thousands of legs
rushing in fear
And many are lying there
Buildings fall and houses burnt
Pieces of blocks carried away
The lives of innocent buds,
cry of the people
Increased over time.
But nature did not stop the crime.
Then at one point of time
I could see that the
whole world had vanished
Except I'm left to die.*

The way through the woods

✍️ **Shahnaj Begum**
B.Com. 2nd Semester

*There was once a road through the woods,
seventy years ago.
Weather and rain have undone it again
And you would never know
Before they planted the trees.
It is underneath the coppice and heath
There was once a road through the woods
And the thin anemones
Only the keeper sees
That's, where the ring dove broods,
And the badgers roll at ease.
There was once a road through the woods
Yet, if you enter the woods.
Of a summer evening late
When the night air cools on a trout ringed pool.
Where the otter whistles his mate
You will hear the beat of a horse's feet,
And the swish of skirt in the dew
Steadily cantering through
The misty solitudes,
The old lost road through the woods
But there is no road through the woods.*

While you weren't here

Sanjay Kalita
B.Com. 3rd Semester

While you weren't here
I cried every night
A million tears fell
Still my heart wasn't right.

While you weren't here
I did what I could
Hoping against hope
My decisions were good

While you weren't here
I gained some in age
Things just went on
And life turned a page.

While you weren't here
I just tried to go on
Knowing what didn't kill me
Would only make me strong

While you weren't here
A whole lot got changed
My life became different
My world rearranged

While you weren't here
I had to learn to be alone
To stand on my two feet
To make my own home

So that's where I am now
At this stage of my life
Still seared and alone
Still coping with strife

And now I wish that
Things could be different
That I could go back
To a time in the past

To a time before
You weren't here...

Nature

Priya Dugar
B.Com. 2nd Semester

Nature, nature is what we see outside...
Nature is what we feel through...
The nature is what we see around
The birds chirruping, the trees dancing
The winds blowing with a lovely music...
All this are nothing but a part of nature
The rising of sun... the setting of it...
The blooming of flowers from bud to blossom.
It looks so pleasant,
It gives me immense pleasure to feel this.
The nature is all about, when a butterfly
comes out of his web
The humming of bees !
The peace to be felt in a snow covered mountain
It's nature... The beautiful nature...
But now it has been changing...
We the people, we are destroying
We are responsible for the way it is changing
Preserve it, it is our world,
Our nature !

Sonnet on Nature

✍ Riya Singhania
H. S. 1st Year

*Shall I compare thee to a summer's day?
Thou art more lovely and more temperate:
Rough wind do shake the darling bud of May,
And summer's lease hath all too short a date.
Sometimes too hot the eye of the heaven shines,
And often is his gold complexion dimm'd;
And every fair from fair sometimes declines,
By chance, or nature's changing course, untrimm'd;
But thy eternal summer shall not fade,
Nor lose possession of that fair thou owest;
Nor shall death brag thou wander'st in his shade,
When in eternal lines to time thou growest;
So long as man can breathe, or eyes can see,
So long lives this, gives life to thee.*

The Magic Sunset...

✍ Anindita Dey
B.Com. 2nd Semester

*As the day ends to rest,
The sunset does its best.
Setting on fire the lively waves,
Colouring orange the nature he saves.
Its pure ancient glorious perfection...
The great ocean will receive the burning
Sun who's going to leave
Slowly comes the night
Devouring that magic light
We are still suspended in a great delight.*

The Rusted Gold

✍ Debyani Bhattacharjee
B.Com. 3rd Semester

*You promised to hold my hand, hold it tight,
But as I walked down the way, I lost your sight.
You were not there,
You never were.
I held on to those golden threads, serene as the moon,
But the gold rusted and dissolved on the sand dune.
I can still see your face in the horizon,
I dream fooling away into oblivion.
In the desert, I was the tree,
You were the wind that blew right past me.
You promised you would stay,
I hoped you would stay.
Then it got dark, the desert got cold,
The sands dissolved the rusted gold.
There was a sand storm that night,
Wind pulling the tree with all its might,
The tree stood strong, all in its glory.
The storm impressed, sang praises of the tree's story.
The morning came with new light,
Rendering the desert fresh and bright.
The tree was worn but its mind was cold,
It's memories were fresh of the rusted gold.*

Solitude

✍️ Sauravjyoti Kalita
B.Com. 3rd Semester

O, solitude, calm, loneliness
 Where are you ?
 Without your company, allay
 I am in a melancholy
 From east to west, from top to toe
 I roam in search of you;
 But nowhere to be found,
 O, solitude, calm, loneliness
 Where and when it possible ?
 In this Globe I am not content
 Being dissatisfied with...
 And then I must depart
 But without your assist ?
 O, the saddest and dejected soul
 go and fetch a star...
 It is in paradise, sky
 And I am in the zenith.
 Yet I am in a puzzle
 As to what to do...
 hoping your existence
 With your whereabouts;
 I wish to escape from
 This chaos of the world...
 Pull me from sin and corrupt
 And lead me to nature's lap.

Where Am I ?

✍️ Priyanka Agarwala
B.Com. 3rd Semester

I looked into the mirror and saw nothing,
 I questioned myself, am I dead ? Have I lost my soul ?
 Invisible ? Or have I vanished ?
 Lost. I was completely lost; lost amongst the
 unknown crowd.
 My identity unknown, with no reflection of my
 Past or glimpse of the present or a peak of the future;
 It was all dark and I was trapped.
 Caught in the web of confusion and uncertainty..
 Was I trying to find an answer ? Yes.
 But time ticked by, and my answers ?
 Remained as questions, doubts.
 As I looked into the mirror and still saw nothing.

Sonnet to Nymph

✍️ Sauravjyoti Kalita
B.Com. 3rd Semester

My nymph ! thou hast roamed the sky
 Entire realm waiting to peep
 Thou, art a petal of lotus, a bud
 To bloom for spellbound to loom.
 Thou magnetic damsel, glittering star
 Cast holy water from naked heaven
 Thou the melody, thy Gait pull
 moist, foggy dawn to the earth.
 Mankind rest on purity, beautiful
 Hoping they exist with blessing
 Auspicious, peace, stillness breezy air
 A thrill of pleasure, nature's holy plan
 It's magesty, splendour temples
 All will be thy enchantment.

Specially for You

✍ **Himani Sharma**
B.Com. 3rd Semester

*There was one, a person who made me feel safe
This was the person whom I really miss with whom
I feel secure,*

*I miss the voice that sing softly,
I miss your hand that used to hold me to cross the road.*

*On October 8th 2009 you died, leaving me all alone
Oh god how I cried!*

*I can't count the times I have cried for you
I can't count the tears of my fear of loosing you
Why did you go, please let me know, why?*

*I wish you were here mumma, I can tell you
How much I miss you*

*I can't express what I feel just for your single touch
You know how much I'm sad and lost by your going?
Will you help me to get rid of the tears that
I shed each day?*

*And truly speaking, I know the answer
And the answer will be no*

*And truly mumma, I miss you
I need to say thank you and love you for
Whatever you did for me*

*Please keep blessing me always
For which I will try to smile always !*

Miss You Mumma !!

Artificial Beauty

✍ **Madhumita Dutta Choudhury**
B.Com. 1st Semester

*Useless to decorate my hands with the red imprint
of 'Mehendi' leaves;*

*If you can then sprinkle some red rose petals on my
heart.*

*Worthless for me to wear a garland of beautiful
flowers;*

When one end of the garland of our love is tart...

*Meaningless to drape a intricately designed cloth;
When my broken heart and emotions are naked.*

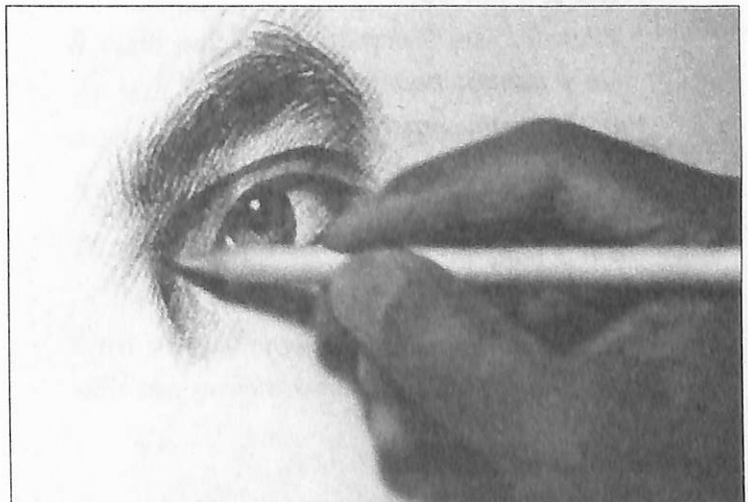
*Hopeless to lie the knots of my hair plaits
There; the End of our hearts are loose...*

*Unfruitful to walk in the garden ful of fresh, sweet
flowers and leaves;*

When the garden of my dream is stale and dry.

If thou can; hold my lingering hands;

And let's dive into the ocean of natural beauty...

My Strength...

Kalpita Bhattacharjee
B.Com. 1st Semester

*Oh mother,
Givs me a cover of love
Blessings in shower.
I need your lap
To have a nap,
Which I lack
You are not back
Why did you leave me here?
Oh I cannot bear,
Without any reason
Incomplete on my way
Why did you go away?
But I console myself
When I remember your lesson
That God's grace is always there
He is my guide.
And my might.*

The game of Examination

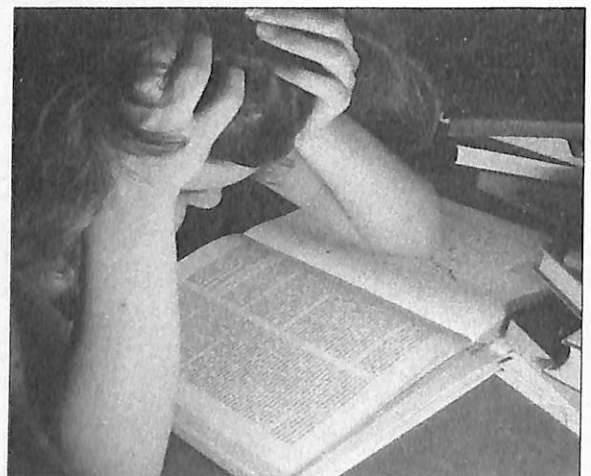
✍ **Nesima Islam**
B.Com. 3rd Semester, (B)

*Examination Hall is the stadium,
Benches are the field,
Paper is the pitch,
Question is the ball,
Pen is the bat to score.
Writing full answer is the sixer.*

*One mark is one run
Later answer is a run with risk
Getting 80% is to get a century.*

*Examinee is third player.
Examiner is the bowler
Invigilator is the umpire.*

*Paper setter is the third umpire.
Blank paper is bowled out
Caught on hand while cheating is catch out
Cheating from others is run out
Wrong answer is LBW.*

Maiden Beauty

✍️ **Bittu Saha**
B.Com. 3rd Semester

*Open Long-arched corridor,
Misty air,
Drizzling droplets,
On a lonely chair.*

*Late at night,
Blowing wind,
Gloomy ambiance,
Yet so bright.*

*Lit by the shine of the water,
Wet green shroud of earth,
Reflected by droplets,
Is the tender moonlight of that hour.*

*Seems like beauty,
In its maiden age,
Untouched, independent,
Just to gaze.*

The Broken Chair

✍️ **Rashika Poddar**
B.Com. 3rd Semester

*Earthquakes come and earthquakes go,
They take a huge toll of life in a row,
The population still continues to grow,
But the national income is far too low.*

*There is unemployment everywhere,
Violence is spreading here and there.
Peace is now becoming rare,
We are sitting on a broken chair.*

*One leg is corruption at its height,
At the other there is poverty in sight,
Population and unemployment are the rest,
Is our government doing its best?*

*We citizens must also help India,
To once again be called the 'Sone Ki Chidia'
We also can fix this broken chair,
But help is found alas, very rare.*

*If each one of us is aware, and educated,
We will soon be rated
Amongst best countries,
We must work as hard as the bees,*

*The corruption will end, population controlled,
In industries more people will be enrolled,
Thus poverty will end,
And the broken chair will be fixed, in the end.*

The World — A Prison

✍️ **Rashika Poddar**
B.Com. 3rd Semester

Was tired, very tired,
 But didn't give up.
 With all its might, it pushed it to the end
 Till it opened
 And it was free from those strong clutches.
 It was out, under the sun
 Feeling the cool breeze of freedom
 Which was once lost in the darkness.
 But now it was delighted
 with its newly found freedom
 But alas ! It doesn't know about
 The evil world
 And is harassed by everybody around
 Is tortured like a prisoner facing capital
 punishment.
 Is overlooked by the law of justic,
 Is treated like garbage
 Wrapped and thrown,
 whenever and wherever they felt.
 Now, there was no love, no care
 And it thought
 That it was perhaps better to live
 in captivity rather than to live
 in a world so cruel and unjust.

College Life

✍️ **Ipshita Das**
B.Com. 5th Semester

College life is full of fun;
 Just like the shining sun.
 As the sun gives us a new day,
 College life gives us a new way.
 We study, roam and make friends,
 We enjoy always with no ends.
 We attend lecture and skip some too;
 We don't regret anything we do!
 Our year passed by with lots of cheer;
 But our heart are filled with fear;
 When our exams are near.
 We study hard to do our best
 Learning our notes without any rest.
 When our results are out, we jump & shout.
 We are happy to make our parents proud.
 Lastly, we receive farewell from our juniors
 And finally leave the college
 With smiles and tears.

Report of Vice President

The last two years had been a great experience for me to be cherished all through my life. I felt extremely honoured to be able to serve my college as the Assistant General Secretary for the session 2011-2012 and Vice President for the session 2012-2013. I am very grateful to the college authority for believing that I can carry out my responsibility well.

I thank all my co-union members as it is only because of their constant support and coordination that the union body as a whole could carry out each and every task successfully. Although I didn't have any specified responsibility, but it was my duty to guide and support them, which I did to the extent possible and how can I forget to thank my friends Bipul Basumatary, Aman Ullah Khan and Nabinita Dutta who had been a constant source of support throughout my tenure.

My speech would be incomplete if I do not thank our ex-principal, Dr. Hitesh Deka and Dr. Swabera Islam for always being there for me and guiding me. I would also like to thank our Principal Dr. Homeshwar Kalita and Dr. Bijoy Kalita. I would also like to convey my special thanks to Ms. Pallavi Kakati for being a constant source of support and motivation in all spheres of my work. Moreover, I would like to thank the Editorial Board for their sincere efforts in bringing out this efficient and quality college magazine.

Before winding up, I would like to congratulate the newly constituted Union Body. Going through all the ups and downs have made me realize many things and my words for the new Union Body is that nothing is impossible if you have your mind and heart at the right place. Hope you all are to carry out your respective roles in a proper manner and may you all get to learn from your experience as well.

Nadia Ahmed
Vice President

With thanks
Nadia Ahmed
Vice President

Report of General Secretary

I dedicate this writing to my respected Principal Sir, my parents, all the teaching staff and my friends as without their encouragement and support, I would not have been what I am at present. Their blessings have made it possible.

Dr. Hitesh Deka Sir is deeply missed at this moment.

I was elected by and from among the students of the college. I took all the major steps to carry out the decision of the committee. I am grateful to the union members for their supportive and enthusiastic co-ordination.

I feel very proud of being the General Secretary of the college. It was my first step to go ahead and learn what life is and how to coordinate and manage. As the main function of the G.S is to co-ordinate between the students and authority, I have tried my best to meet everyone's expectation.

During the tenure, I have received full support and co-operation from my family, my college and specially Principal Dr. Homeswar Kalita and Dr. Bijoy Kalita Sir. I am quite grateful to all.

Appreciate !

Write down all the great things about everyone you know, make a huge list of all the wonderful things about you. Praise people wherever you go. Praise every single thing you see. Be a ray of sunshine to everyone you meet, and make his day better for having seen you. When you do this, your outer life will change to reflect your inner state of being.....

Mriganka Sharma
General Secretary

With thanks

Mriganka Sharma
General Secretary

Report of Assistant General Secretary

A very famous saying by John F. Kennedy— “Leadership and learning are indispensable to each other.”

This saying is not just words for me but in real sense has taught me a great lesson in my last tenure as A.G.S of students’ union of K. C. Das commerce college.

Although I was very excited being the A.G.S and being somebody from nobody, but with time I realized the importance of the post on my shoulders which I greatly felt during Saraswati Puja where the A.G.S had to organize everything. Being a newcomer I hardly knew anything at Guwahati. In this phase I was blessed with the guidance of organizing a successful puja by Manoj Kedia sir, Bipul Kalita sir, and our very own Pallavi Kakati madam and of course how can I forget the immense support of Amit Kr Sharma and Pinky Singha for conducting the puja and at last our principal Dr. Homeshwar Kalita sir for acting as a fatherly figure and taking a note that I return to my hostel in time. I hope I organised a good puja as per my capabilities.

I have gained lots of knowledge from every event, that was organised in our college and being a familiar face I was no more known as Ravneet Kaur but as A.G.S though I am EX-AGS. Well the power of “Unity is Strength” is well learned from my buddies supporting through out my tenure.

I am overwhelmed and more than happy that I could serve to all my best level and thanks to all for standing beside me.

Ravneet Kaur
Asstt. General Secretary

With thanks
Ravneet Kaur
(A.G.S)

Report of Secretary, Music and Culture

I, Sanpreet Singh, feel very proud to be a part of K. C Das Commerce College and honoured to be a part of the Students' Union body. I would like to thank our respected Principal Sir Dr. Homeswar Kalita and the entire students union committee members for giving me that opportunity to serve the college as Secretary, Music and Culture.

My journey in K. C Das Commerce College started during the year 2012 and is being continued till today. I have experienced every aspect of life in this college.

I would like to thank my Professor in-charge Mrs. Pallavi Kakati for being such a support throughout my journey in this esteemed institution.

Again I feel that journey in this esteemed institution as a student as well as the member of students union committee was wonderful. I congratulate the members of the newly constituted union body and wish them "All the Best" and hope that they will bring more success to the college in coming days.

With thanks

Sanpreet Singh

Secretary, Music and Culture

Sanpreet Singh
Secretary, Music and
Culture

Report of Secretary, Social Service

At the very beginning of my piece of writing, I convey heartiest congratulation to all well wishers and warm readers of this mouth piece. It is a great honour and I feel proud to be a union member of the K. C. das commerce college Students' Union, as Secretary, Social Service for the session 2012-2013.

I am very thankful to our respected Dr. Swabera Islam, Ex-Principal in-charge, Dr. Runumoni Lahkar Das and all my teachers who gave me the opportunity and selected me for the post of Secretary, Social Service.

It was a great experience to take this responsibility. During my tenure I have tried my best to maintain discipline among the students, to provide clean and tidy environment in the college.

I am extremely gratefully for the love and support extended by our Principal Dr. Homeswar Kalita. I tried my best in conducting the Blood Donation Camp which would not be successful without the help of my friend, fellow union members and faculty members. It was first experience for me to organise such social events which pleased me a lot.

I would like to conclude by wishing the newly formed Union Body "Best of Luck". Hope you will all be able to carry out the manners and discipline of our college and may you all get to learn more and more from your experience.

With thanks

Aparajita Saha

Secretary, Social Service

Aparajita Saha
Secretary, Social Service

Report of Secretary, Major Games

It is an honour to be a part of K. C Das Commerce College Students' Union, as the Major Games Secretary for the session 2012-13. And a great thank to my Professor in-charge Mr. Safiqul Haque, for every hardship taken in helping me in performing my duties in my tenure successfully. I thank all for selecting me as Major Games Secretary and congrats to the management for its 17th issue of Annual Magazine.

Lots of participants during the college week festival showed their best with spirit. The college week was my major occasion in which various events were conducted under my supervision.

My one year service was a great experience for me and I am proud that I have got an opportunity to serve my college. It might not be upto the expectation but I did my best.

Lastly, I convey a message for the newly formed union body "Wish you all the luck of the world and get the best."

With thanks

Bari-Eh-Engti

Secretary, Major Games

Bari-Eh-Engti
Secretary, Major Games

Report of Secretary, Minor Games

I, Khusboo Singh, feel honoured to be a part of an institution like K. C. Das commerce college, where students are treated as family members. I am proud to be a part of the Students' Union body of this leading institution. It also gives me a sense of pride that I am the first girl to be selected as the Minor Games Secretary in this college, for the first time.

Though, K. C Das commerce college was all new for me as I was a fresher in this college, I got the opportunity not only to be a student of this esteemed institution but also serve the college as the Secretary, Minor Games.

During my one year service as Secretary, Minor Games, I tried my best to serve the college in the field of sports. In my one year service I learned how to manage all the activities in proper manner apart from our studies. It was a great experience for me. During college week I conducted various kinds of events like—Volleyball, Kho-Kho, Badminton, Table Tennis and so on. All the events were held in free and fair manner. Huge number of students participated in all the events with great enthusiasm.

I am very thankful to our Principal, Sir Dr. Homeshwar Kalita for his support, Professor in-charge Rohit Bhattacharjee, for his constant support and motivation through out my tenure. Again I am thankful to my friends Kiran Puri, Swati Mital, Sunil Kumar Mandal, and my seniors Abdul Kadir, Joydeep Dey, Mrityunjay Sharma, Surajit Ch. Paul, Sandipan Roy for supporting me for getting my work done. And I am also thankful to the teaching staff, non teaching staff who helped me during the college week.

Lastly, I want to conclude by wishing the newly formed Union body “Best of Luck”. Hope you all will be able to carry out your respective roles in a proper manner and may you all get to learn from your experience as well.

Khusboo Singh
Secretary, Minor Games

With thanks

Khusboo Singh
Secretary, Minor Games

Report of Secretary, Debate & Symposium

It gives immense pleasure to be the part of K.C. Das Commerce College family. I believe God has set a definite path for all the creatures on this earth. And I am thankful to HIM for making me take the responsibilities of Secretary, Debate & Symposium for the Session. From my school time I always participated in group activities and mostly got successful in leading those. But the present one probably the best experience of leadership I have gained till the present state of life.

Being the secretary of such a dynamic post, it is always necessary to keep the students updated about the various upcoming events like quiz and debate organized by different colleges and institutions and in the past one year I tried to manage these. As a result more and more students came up for participation in those events. We have been able to bring glories for our college in various quiz competitions. We have also participated in many Debate competitions, where we were highly appreciated.

In today's world of competition with a view to draw the attention of the students towards the competitive exams, I introduced two new events named Rapid Calculation and Dictation (Spell Buzz) in the Youth Festival, 2013. Both the events got more than expected response and were highly successful. Apart from these two, events like Quiz, Debate, Poem Recitation, Speed Typing and many other events were also enjoyed and appreciated by the KCIANs.

I am thankful to the selection Committee for showing faith on me and selecting me as the Secretary, Debate & Symposium and providing the opportunity to execute my ideas. I would also like to thank our honorable Principal Dr. Homeswar Kalita sir, a man with dynamic skill for constant encouragement, support and ideas extended by him. I also offer my sincere thanks to Prof-in-charge Mr. Satyajit Sarma sir for his support and advice to work with honesty and perfection. I extend my heartfelt thanks to our ex Principal-in charge Dr. Swabera Islam Madam for her love, care and support. It will be incomplete if I would not thank the co-members of the Students' Union Body, specially our AGS, Miss Ravneet Kaur for their continuous co-operation and help during my tenure.

The past one year has made me able to develop my personality and has given me the tremendous amount of experience, which cannot be shared in a single report. However, I would like to conclude by sharing two things which I have learnt during my tenure— (a) Hard work and honest efforts have no alternatives, (b) Recognition always follows sincere efforts.

Amit Kr. Sharma
Secretary, Debate & Symposium

With thanks

Amit Kr. Sharma
Secretary, Debate & Symposium

Report of Secretary, Boys' Common Room

First of all, I would like to thank God and my parents for sending me to such an exceptional and prestigious college of the North East. It is indeed a matter of honour and pride for me to serve the college as the Secretary Boy's Common Room for the session 2012-13.

I am extremely grateful for the love, support and guidance extended by our honourable Principal sir Dr. Homeswar Kalita.

I am most thankful to my (Teacher-in-charge) Md. Deluwar Hoque, Department of Economics for his support and guidance during my tenure. He inspired me to do the work in the best way and he was always there for me whenever I needed. Without Deluwar Hoque sir nothing would have been possible. Thank you, sir, for being there.

During my tenure I tried my best to fulfill the expectations, wants of the students and to extend all possible help in organising events like College Week, Foundation Day lecture, Saraswati Puja, Freshers' social etc. It was a great experience for me.

During college week festival I organised various events in proper and systematic manner. Large number of students took part in the events. I am grateful to all the students for taking part in the competitions. I would also like to give my special thanks to Safiqul Haque Sir, Department of Accountancy, Pallavi Kakati maam, Department of Finance, my fellow co-union members, for their kind support and valuable suggestions.

At last, I would like to convey my best wishes to the newly constituted union Body and wish all the students a very bright future.

Proud to be a KCIAN.

With thanks

Sandeep Upadhaya

Secretary Boys' Common Room

Sandeep Upadhaya
Secretary, Boys' Common
Room

Report of Secretary, Girls' Common Room

It is a great privilege and honour to be a K'CIAN and also a part of 'Students Union Body' K. C Das Commerce College which is a name by itself. At the very beginning, I convey my special thanks to our honourable Principal sir Dr. Homeshwar Kalita and respected sir Dr. R. S Tiwari and my kind hearted Prof.-in-charge Mrs Purnima Singh for extending love, care, advise, constant support and motivation in every sphere of my work. And how can I forget my co-union members and volunteers and their infinite support during my tenure !

Being the Secretary, Girls' Common Room, I tried to maintain discipline regarding their uniform, mobile phones and provide cleanliness inside common room.

During College Youth Festival 2013, I have conducted several exciting games. The biggest challenges for me were to control students and to run the functions smoothly. But I managed and carried out my responsibility towards my college.

Lastly, I wish best of luck to the newly formed Students Union Body. Wish you carried out your responsibility in a proper manner and learn from your Experience as well.

With thanks!

Rinki Kumari Basfore
Secretary, Girls' Common Room

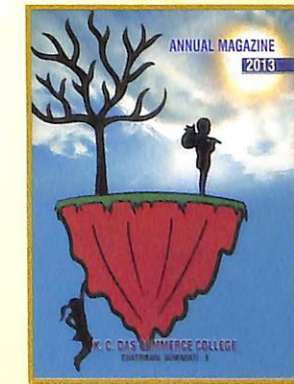
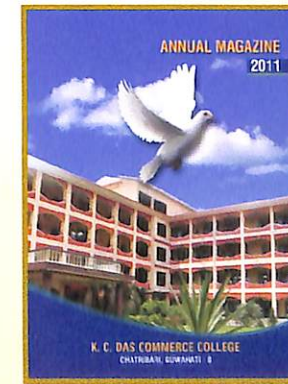
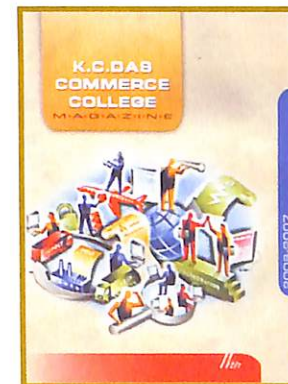
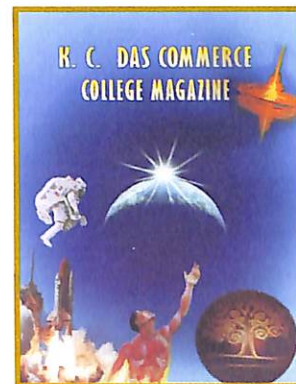
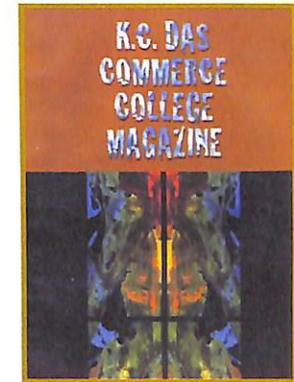
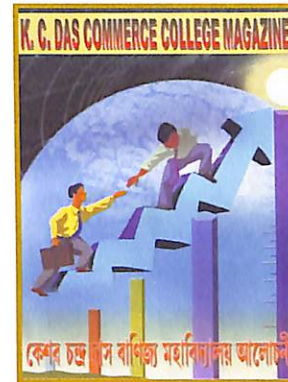
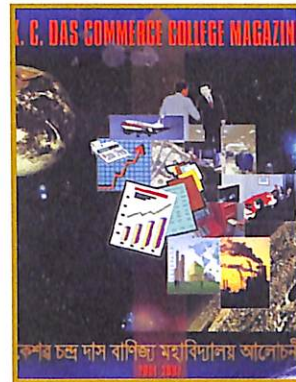
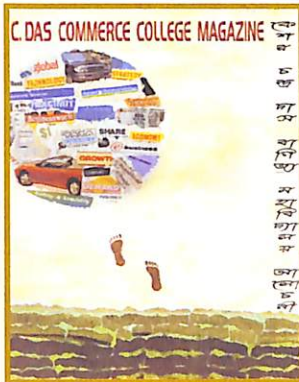
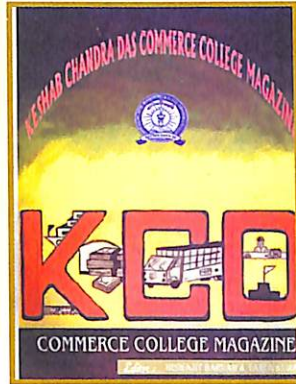

Rinki Kumari Basfore
Secretary, Girls'
Common Room

PREVIOUS ISSUES OF OUR COLLEGE MAGAZINE

Arbby Rashika Sharma, H. S. 2nd Year